

JAMES
PATTERSON

1-ul
PE LISTA
MORTII

JAMES PATTERSON

1-ul PE LISTA MORȚII

Original: 1st To Die

Traducerea:
CARMEN-IULIA BOURCEANU

rao international publishing company

Cuprins

Cuprins

Prolog

Prima carte:

DAVID ȘI MELANIE

Cartea a doua:

CLUBUL FETELOR DE LA CRIME

Cartea a treia:

BARBĂ ROȘIE

Cartea a patra:

TOT ADEVĂRUL

Epilog

Prolog

INSPECTORUL LINDSAY BOXER

Este o noapte de iulie neobișnuit de caldă, dar eu tremur din toate încheieturile stând pe terasa largă, de piatră a apartamentului meu. Privesc de sus măreția orașului San Francisco și îmi țin la tâmplă țeava revolverului de serviciu.

— Să te ia naiba, Doamne! șoptesc.

Cam pățimașă remarca, dar corectă și îndreptățită, după părerea mea.

O aud pe draga de Martha scheunând. Întorc capul și văd că mă urmărește din spatele ușilor de sticlă de la balcon. Simte că nu este ceva în regulă.

— Nu-i nimic! îi strig eu. N-am nimic! Du-te și întinde-te la locul tău, fetițo!

Însă Martha nu vrea să plece, nici să-și ia ochii de la mine. Este un prieten bun și credincios, care în ultimii șase ani, noapte de noapte, a adormit cuibărită lângă mine.

Uitându-mă fix în ochii cățelușei din rasa Border Collie, mă gândesc că poate ar fi mai bine să intru în casă și să le sun pe fete. Claire, Cindy și Jill ar veni imediat la mine. M-ar lua de mână, m-ar îmbrățișa și ar ști ce să-mi spună ca să mă liniștească. „Ești deosebită, Lindsay! Toată lumea te place, Lindsay!”

Numai că sunt sigură că mâine-noapte sau poimâine-seară aș ajunge tot aici. Pur și simplu nu întrezăresc vreo ieșire din necazul ăsta. Am analizat problema în fel și chip. Sunt o persoană cu o logică de fier, dar, în același timp, sunt și o fire foarte sentimentală. Asta a fost principala mea calitate ca inspector în Departamentul Poliției din San Francisco. Este o combinație rară și cred că de aceea am avut parte de mai multe reușite în plan profesional decât bărbații polițiști de la Omucideri. Dar, bineînțeles, niciunul dintre ei nu este acum pe punctul de a-și zbura creierii cu pistolul din dotare.

Îmi trec ușor țeava pistolului pe obraz în jos și apoi din nou la tâmplă. „O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!” Îmi amintesc cuvintele „mâini moi” îmi amintesc de Chris și mă apucă plânsul.

Prea multe lucruri îmi vin în minte și nu pot să le mai fac față.

Revăd crimele oribile, de neimaginat, care au terorizat orașul, și victimele lor, tineri în luna de miere, amestecate cu prim-planuri ale mamei mele, chiar și câteva crâmpeie cu tatăl meu și prietenele mele cele mai bune - Claire, Cindy și Jill - gașca noastră trăsniță. Mă văd și pe mine așa cum eram cândva. Toți spun că nu arăt a ofițer de poliție, fiind singura femeie-inspector din tot SFPD-ul¹. Prietenii sunt de părere că semăn mai mult cu Helen Hunt în serialul *Nebun după tine*², unde juca rolul soției lui Paul Reiser. Am fost măritată o dată, dar nu am fost nici de departe genul lui Helen Hunt, iar el nu era Paul Reiser.

Ceea ce intenționez să fac acum este atât de dificil de pus în practică, extrem de greșit și nu mă caracterizează deloc. În fața ochilor îmi apar David și Melanie Brandt, primul cuplu care a fost omorât în Apartamentul Mandarin din hotelul Grand Hyatt. Revăd camera aceea îngrozitoare de hotel unde cei doi au murit fără rost.

Acesta a fost începutul!

¹ San Francisco Police Departament (n. tr.).

² În original, *Mad About You* (n. tr.).

Prima carte: DAVID ȘI MELANIE

1

O mulțime de trandafiri roșii, cu tulpină lungă inundaseră apartamentul de hotel - cadoul cu adevărat perfect. Totul era perfect!

„E oare posibil să mai existe undeva pe pământ vreun bărbat mai norocos decât mine”, se întrebă în gând David Brandt, cuprinzând-o în brațe pe Melanie, proaspăta lui soție. Probabil pe undeva prin Yemen, vreun țăran musulman - să zicem - s-ar putea considera, la fel ca el, un norocos al sorții că are o a doua capră, dar, cu siguranță, în San Francisco era singurul.

Cuplul privi pe fereastra livingului Apartamentului Mandarin al hotelului Grand Hyatt. În depărtare se vedeau luminile din Berkeley, Alcatraz, și conturul grațios iluminat al podului Golden Gate.

— Este incredibil! exclamă încântată Melanie. Totul ne-a ieșit grozav azi, n-aș schimba nimic.

— Nici eu, șopti el. Ei, poate că nu i-aș mai invita pe ai mei.

Râseră amândoi. În urmă cu doar câteva minute își luaseră rămas-bun de la ultimii dintre cei trei sute de invitați care fuseseră prezenți în sala de recepții a hotelului. Nunta se încheiase în sfârșit cu toasturile, dansul, îmbrățișările și săruturile de la tort. Acum erau doar ei doi. Amândoi aveau 29 de ani și toată viața înaintea.

David întinse mâna după două pahare pline cu șampanie, așezate de el pe o măsuță lăcuită.

— Un toast, anunță el, pentru cel mai norocos al doilea om din lume.

— Al doilea? întrebă ea, zâmbind și prefăcându-se șocată. Cine-i primul?

Își înlănțuiră brațele și sorbiră lung din paharele de cristal.

— Un țăran care are două capre. Îți explic eu mai târziu! Am ceva pentru tine, își aminti brusc David.

Îi dăruise deja un inel cu un diamant perfect de cinci carate, pe care știa că ea îl va purta doar ca să le facă plăcere părinților lui. Merse până la smochingul care era agățat de spătarul unui

scaun și se întoarse lângă ea cu o cutie de bijuterii de la Bulgari.

— Nu, David! protestă Melanie. Tu ești cadoul meu.

— Deschide-l oricum! O îndemnă el. O să-ți placă.

Ea deschise cutiuța. Pe un așternut din catifea era un set de cercei ca niște inele mari din argint în jurul câte unei luni cu un design extravagant, din diamante.

— Așa te văd eu! spuse soțul.

Melanie își ținu de probă cerceii în dreptul lobilor urechilor. Erau perfecți și ea era la fel.

— Ești totul pentru mine, murmură David.

Se sărutară și el îi desfăcu fermoarul de la rochie, lăsând să-i alunece decolteul până sub umeri. O sărută pe gât, apoi chiar deasupra sânilor.

Se auzi un ciocănit în ușa apartamentului.

— Șampania! strigă o voce dindărătul ei.

Pe moment, David se gândi să-i strige s-o lase la ușă. Toată seara tânjise să-i dezgolească soției sale umerii albi și moi din rochia de mireasă.

— Of, du-te și ia-o! șopti Melanie, scuturându-i cerceii prin fața ochilor. Eu îmi pun aștia!

Se desprinse din îmbrățișarea lui și merse cu spatele spre baia uriașă a apartamentului, cu un zâmbet licărindu-i în ochii umezi, căprui. Dumnezeu, cât iubea ochii aceia!

Ducându-se să deschidă, David se gândea că nu-și dorea să fie în locul altcuiva atunci. Nici măcar pentru o a doua capră.

2

Phillip Campbell își imaginase de sute de ori acest moment, scena aceasta deosebită. Știa că mirele va deschide ușa. Pășii înăuntru.

— Felicitări! murmură Campbell, oferind șampania.

Se uită cu atenție la bărbatul dinaintea lui, cu cămașa descheiată și cu o cravată neagră atârându-i la gât.

David Brandt abia dacă îi aruncă vreo privire, ocupat fiind să inspecteze cutia împodobită cu o panglică viu colorată. Krug. Clos du Mesnil, 1989.

„Care este cel mai rău lucru pe care l-ar putea face vreodată cineva? se întreba în sinea lui Campbell. Pot fi oare capabil de așa ceva? Sunt în stare s-o fac?”

— Are vreo carte de vizită? întrebă mirele, scotocindu-se în buzunarul de la pantaloni după bacșiș.

— Doar asta, domnule! Campbell făcu un pas în față și înfipse adânc un cuțit în pieptul mirelui, între a treia și a patra coastă, ca să ajungă direct la inimă. Pentru omul care le are pe toate! mai adăugă el, forțându-și înaintarea în cameră și închizând ușa în spatele lui cu o mișcare iute a piciorului.

Apoi îl învârti în loc pe David Brandt, îl trânti cu spatele în ușă și apăsă și mai mult lama.

Mirele înțepeni într-un spasm de șoc și durere. Din piept îi ieșiră sunete guturale - ca niște răsuflări înăbușite, slabe și bolborositoare. Făcuse ochii mari de mirare.

„Este uimitor”, gândi Campbell. Simțea efectiv cum puterea mirelui slăbește. Bărbatul în cauză abia trăise unul dintre cele mai minunate momente din viața lui și, acum, după doar câteva minute, era pe punctul de a muri.

Campbell se dădu un pas în spate, iar corpul mirelui se prăbuși la pământ. Camera începu să se clatine ca o barcă zdruncinată, apoi totul prinse parcă viteză și lucrurile se precipitară. I se părea că vizionează un scurtmetraj cu știri. Extraordinar! Nu era deloc cum își imaginase.

Auzi vocea femeii și avu prezența de spirit să scoată cuțitul din pieptul lui David Brandt, după care se grăbi să o intercepteze la ieșirea spre dormitor când își făcu apariția, îmbrăcată încă în rochia ei lungă de dantelă.

— David? spuse ea cu un zâmbet pe față care se transformă în groază când îl văzu pe Campbell. Unde este David? Cine ești dumneata?

Ochii ei rătăciră îngroziți fixându-se mai întâi pe chipul lui, pe lama cuțitului și apoi pe corpul soțului ei, întins pe jos.

— O, Doamne Dumnezeule! David! țipă ea. O, David, David!

Campbell voia să și-o amintească așa, cu expresia aceea împietrită de spaimă în ochii larg deschiși. Bucuria și speranța care în urmă cu câteva minute sclipeau atât de puternic în ei, dispăruseră cu desăvârșire. Rosti pe nerăsuflate:

— Vrei să știi de ce? Ei bine, și eu la fel!

— Ce-ai făcut? urlă din nou Melanie, străduindu-se să înțeleagă.

Ochii ei înspăimântați săgetau de colo-colo prin cameră, căutând o cale de salvare. Brusc, dădu să fugă spre ușa de la

living. Campbell o înșfăcă de încheietura mâinii și îi puse la gât cuțitul însângerat.

— Te rog! scânci ea cu ochii înghețați. Te rog, nu mă omorî!

— Adevărul e, Melanie, că sunt aici ca să te salvez! spuse el zâmbind.

Campbell coborî lama și o înfipse în ea. Trupul firav zvâcni și femeia scoase un strigăt brusc. Ochii îi clipiră de câteva ori asemenea unui bec care pâlpâie. Un horcăit de moarte îi scutură tot corpul. „De ce?” întrebau parcă ochii ei rugători. „De ce?”

Îi luă cam un minut lui Campbell să-și recapete suflul. Simțea încă în nări mirosul sângelui lui Melanie Brandt. Aproape că nu-venea să creadă ce făcuse. Cără corpul miresei înapoi în dormitor și o așeză pe pat.

Era frumoasă, avea trăsături delicate și era așa de tânără! Își aminti când o văzuse prima dată și cum îl atrăsese de-atunci. Femeia avea impresia că are lumea toată la picioare.

Își trecu dosul palmei pe obrazul ei neted și cuprinse între degete unul din cercei, care înfățișa o lună zâmbitoare.

„Care este cel mai rău lucru pe care l-ar putea face cineva?” se întrebă iarăși Campbell în gând, inima bătându-i puternic în piept. Ceea ce tocmai făcuse? „Nu încă, îi răspunse o voce lăuntrică. Nu chiar.” Încet, ridică poalele frumoasei rochii de mireasă.

3

Era puțin înainte de opt și jumătate într-o dimineață de luni în iunie, una dintre diminețile acelea de vară mohorâte, friguroase, pentru care San Francisco este vestit. Săptămâna mea începuse prost pentru că stăteam în sala de așteptare a doctorului Roy Orenthaler, medicul meu generalist, și răsfoiam numere vechi din revista *The New Yorker*.

Vin la doctorul Roy, cum m-am obișnuit să-i spun, încă de când eram studentă la Sociologie la Universitatea de Stat San Francisco și de atunci trec pe la el obligatoriu o dată pe an pentru un examen medical general. Asta se întâmplase și marțea trecută. Spre surprinderea mea, la sfârșitul săptămânii mă sunase și îmi ceruse să trec astăzi pe la cabinet înainte de a merge la serviciu.

Mă aștepta o zi încărcată: două cazuri în derulare și o

mărturie de depus la tribunalul districtual. Speram să reușesc să ajung la birou în jurul orei nouă.

— Domnișoară Boxer, mă strigă în sfârșit asistentă, domnul doctor vă poate primi acum.

Am urmat-o în biroul doctorului.

În general, Orenthaler mă întâmpina cu câte o glumă bine intenționată la adresa poliției, ca de exemplu: „Păi, dacă tu ești aici, cine mai este pe străzi să-i prindă?” Aveam treizeci și patru de ani și de doi ani eram inspector principal la Secția omucideri de pe lângă Palatul de Justiție.

De data asta însă, doctorul se ridică țeapăn de pe scaun și drept salut articulă scurt numele meu:

— Lindsay!

Îmi făcu semn să iau loc pe scaunul din fața biroului lui.

„Ho-pa!”

Până în acest moment părerea mea despre doctori era simplă: când unul dintre ei îți aruncă privirea aceea adâncă, îngrijorată, e vorba despre trei lucruri și doar unul dintre ele e de rău. Fie vor să te invite în oraș, fie se pregătesc să-ți comunice niște vești proaste, fie tocmai au cheltuit o avere pe recondiționarea mobilierului.

— Vreau să-ți arăt ceva! începu Orenthaler. Așeză un diapozitiv în dreptul unei surse de lumină și îmi indică vreo câteva porțiuni de sfere minuscule ca niște fantome într-un curent de pete mai mici: Aceasta este o fotografie mărită a probei de sânge pe care am recoltat-o de la tine. Celulele mai mari sunt eritrocite sau globule roșii.

— Par vesele! am glumit eu nervoasă.

— Chiar sunt, Lindsay! spuse doctorul fără vreo de urmă de amuzament în glas. Problema e că nu ai prea multe.

M-am uitat fix în ochii lui în speranța că se vor relaxa și vom schimba subiectul cu ceva mai banal, bunăoară: „Ar fi bine să lucrezi mai puțin și să dormi mai mult!”

— Este o boală, Lindsay! continuă Orenthaler. Se numește anemia aplastică a lui Negli. Este rară! În principiu, organismul nu mai produce globule roșii. Doctorul ridică la nivelul ochilor o fotografie. Iată cum arată o activitate normală a sângelui!

În imaginea respectivă, fondul întunecat arăta ca intersecția străzilor Market și Powell la ora 17, asemenea unui ambuteiaj virtual de sfere energetice comprimate; toate, mesageri rapizi

ce transportau oxigen spre părți din organismul altcuiva.

Prin contrast, al meu arăta la fel de aglomerat ca un sediu politic la două ore după ce candidatul respectiv își recunoscuse înfrângerea.

— Se poate trata, nu-i așa? sună întrebarea mea.

Era mai mult o afirmație decât o interogație.

— Se tratează, Lindsay, spuse Orenthaler după o pauză, dar este grav!

O săptămână mai târziu am revenit, pur și simplu pentru că aveam ochii injectați și lăcrimoși, descoperisem pe lenjeria intimă o mică sângerare, neașteptată, și zilnic în jurul orei trei mă simțeam de parcă un fel de spiriduș dornic de fier îmi secătuia rezervele de energie. Tocmai mie, care făceam de obicei două schimburi și munceam câte paisprezece ore pe zi, încât mi se adunaseră șase săptămâni de concediu neluat.

— Cât de gravă este boala? se auzi slăbită vocea mea.

— Globulele roșii sunt vitale pentru procesul de oxigenare al organismului, începu Orenthaler să-mi explice. Hematopoieza sau formarea de globule roșii în măduva oaselor.

— Doctore Roy, aici nu suntem la o conferință medicală. Cât de grav este?

— Ce vrei să auzi, Lindsay? Diagnosticul sau ipoteze?

— Vreau să aud adevărul!

Orenthaler înclină afirmativ din cap. Se ridică în picioare, ocoli biroul și mă luă de mână.

— Atunci, iată adevărul, Lindsay: boala asta îți amenință viața!

— Amenință viața?

Inima mea încetă parcă să mai bată, iar gâtul mi se uscă brusc.

— Este fatală, Lindsay!

4

Sunetul sec, rece al cuvintelor mă lovi ca o un glonț drept în frunte. „Fatală, Lindsay!” Așteptam ca doctorul Roy să-mi spună că făcuse doar o glumă nesărată sau că analizele se amestecaseră cu ale altcuiva.

— Vreau să te trimit la un hematolog, Lindsay! continuă Orenthaler. Ca la multe alte boli, există stadii. Stadiul unu se

manifestă ca o ușoară reducere a numărului celulelor. Se poate trata cu transfuzii lunare. Stadiul doi apare când se înregistrează o lipsă sistematică a globulelor roșii. În stadiul trei, s-ar impune spitalizarea și un transplant de măduvă, probabil chiar extirparea splinei.

— Și eu unde mă aflu? l-am întrebat, trăgând adânc aer în piept.

— Numărul tău de eritrocite ajunge abia la 200 la un centimetru cub de sânge pur. Adică, ești pe muchie.

— Pe muchie?

— Pe pragul dintre stadiile doi și trei, spuse doctorul.

În viața oricui vine un moment când își dă seama că prioritățile se schimbă. Cursul lipsit de griji al vieții tale se izbește deodată de un zid de piatră și toți acei ani zburdalnici iau dintr-odată sfârșit. În meseria mea, observ mereu cum acest moment pune stăpânire cu forța pe oameni. Acum mi-a venit și mie rândul.

— Asta ce înseamnă? m-am interesat eu în șoaptă.

Camera începuse să se învârtă ușor cu mine.

— Asta înseamnă, Lindsay, că va trebui să te supui unui tratament intensiv prelungit.

Am repetat întrebarea, scuturând din cap în semn că nu înțelesesem:

— Asta ce înseamnă pentru profesia mea?

Lucram la Omucideri de șase ani și de doi ani eram inspector principal. Cu puțin noroc, când locotenentul meu avea să fie promovată, eu eram prima care i-ar fi luat locul. Departamentul avea nevoie de femei puternice. Ele ajungeau departe. Până în clipa aceea și eu visasem că voi ajunge departe.

— Deocamdată, spuse doctorul, nu cred că înseamnă ceva. În timpul tratamentului, câtă vreme te vei simți în putere, vei putea continua să lucrezi. De fapt, ar putea chiar să fie un fel de terapie.

Dintr-odată mi se păru că pereții încăperii se strâng în jurul meu și mă sufocă.

— Am să-ți dau numele hematologului, zise Orenthaler.

Îmi vorbi apoi despre diplomele și recomandările aceluia doctor, dar nu îl mai ascultăm. Mă întrebam în gând pe cine să anunț. Mama murise în urmă cu zece ani de cancer la sân, iar tata dispăruse din peisaj de când aveam treisprezece ani. Am o

soră, Cat, care duce o viață tihnită în Newport Beach și, în ceea ce-o privește, până și trecerea pe culoarea roșie a semaforului declanșează o tragedie.

Doctorul îmi întinse biletul de trimitere.

— Te cunosc, Lindsay! O să te porți ca și cum ai putea să rezolvi problema îngropându-te în muncă, dar nu ai cum. Este ceva extrem de serios! Vreau să îl suni *astăzi!*

Brusc începu să-mi sune pagerul. Am scotocit prin geantă după el și m-am uitat la număr. Era de la birou – Jacobi.

— Trebuie să dau un telefon!

Orenthaler îmi aruncă o privire de reproș în care se citea remarca: „Ce-ți ziceam eu!”

— După cum spuneai, am zâmbit eu forțat, există un tratament!

Făcu din cap în direcția telefonului de pe biroul lui și ieși din cabinet. M-am apucat să formez numărul partenerului meu.

— Gata cu distracția, Boxer! am auzit vocea aspră a lui Jacobi la celălalt fir. Avem un apel 1180 la Grand Hyatt.

Mie încă mi se învârtea capul de la ceea ce îmi comunicase doctorul. Năucă fiind, probabil că n-am reacționat deloc.

— Mă auzi, Boxer? Avem de lucru! Vii înapoi?

— Da! am răspuns în sfârșit.

— Și îmbracă-te cu ceva frumos, mormăi partenerul meu. Ca pentru o nuntă.

5

Nu îmi amintesc cum am ajuns de la cabinetul doctorului Orenthaler tocmai în Noe Valley și de aici la Hyatt, în Union Square. În cap îmi răsunau încă vorbele medicului: în cazurile severe, boala lui Negli putea fi fatală. Eram conștientă doar că la nici douăsprezece minute după convorbirea cu Jacobi, mașina mea model Bronco, veche de zece ani, scârția din roți la oprire în parcare din fața intrării hotelului.

Alea era înțesată de forțe de ordine. Dumnezeule, ce grozăvie se întâmplase? Toată strada cuprinsă între Sutter și Union Square era împrejmuată de o baricadă de agenți în uniforme. La intrarea în hotel, un grup de polițiști controlau persoanele care ieșeau sau voiau să intre în hotel, făcându-le în același timp semn curioșilor să se îndepărteze.

Mi-am arătat legitimația cu insignă și am pătruns în hol. În fața mea stăteau doi agenți în uniformă: Murray, un tip cu burtă mare, care mai avea un an până să fie avansat, și mai tânărul lui partener, Vasquez. I-am cerut lui Murray să mă pună repede la curent.

— Mi s-a spus că au fost omorâte două VIP-uri la etajul treizeci. Toate mințile ascuțite de la Cercetări sunt acolo.

— Cine conduce ancheta? m-am interesat eu, simțind că-mi revenise energia.

— De-acum, cred că dumneavoastră, inspectore!

— În cazul ăsta, vreau să fie închise toate căile de acces ale hotelului și fă-mi rost de la directorul hotelului de o listă cu toți angajații și clienții. Nimeni nu intră sau iese dacă nu figurează pe lista aceea!

Câteva secunde mai târziu urcam la etajul treizeci. Șirul de polițiști și personal oficial mă conduse până în fața unei uși duble, deschise, pe care scria „Apartamentul Mandarin”. Pe drum m-am întâlnit cu Charlie Clapper, șeful echipei de criminaliști, care își târa servietele lui greoaie, însoțit de doi tehnicieni. Prezența lui Clapper la locul faptei îmi dădea de înțeles că era vorba despre ceva grav.

Din prag am zărit mai întâi trandafirii - erau peste tot - apoi l-am văzut pe Jacobi.

— Ai grijă pe unde calci, inspectore! îmi strigă el din colțul opus al camerei.

Partenerul meu avea patruzeci și șapte de ani, dar arăta cu zece ani mai bătrân. Avea părul alb și începuse să chelească. Îți lăsa impresia că era pe punctul de a rânji ori de câte ori rostea câte o vorbă de duh grosolană. Lucrăm împreună de doi ani și jumătate. Cu toate că venise cu șapte ani înaintea mea în departament, eu eram mai mare în grad, inspector-sergent, așa că îmi era subaltern.

Pășind în apartament, m-am împiedicat de picioarele cadavrului numărul unu, mirele, care zăcea chiar în prag, căzut grămadă, îmbrăcat în pantaloni și cu cămașa desfăcută. Avea părul de pe piept mânjit de sânge. Am inspirat adânc.

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul David Brandt! intonă Jacobi cu un zâmbet strâmb. Doamna David Brandt e dincolo! arătă el spre dormitor. S-ar zice că lor le-a mers prost mai repede decât altor cupluri.

Am îngenuncheat și l-am examinat îndelung din priviri pe mirele mort. Era arătos, cu păr negru tuns scurt, ciufulit și cu trăsături blânde; dar ochii morți, larg deschiși, și dâra uscată de sânge de pe bărbie stricau armonia chipului. Pe jos, în spatele lui era întinsă haina de la smoching.

— Cine i-a găsit? am întrebat eu, umblându-i în buzunar după portofel.

— Directorul-adjunct. Trebuiau să ia avionul spre Bali azi-dimineață. Insula, nu cazinoul, Boxer! Pentru de-alde ăștia doi, trezirea o dau asistenții managerilor.

Am deschis portofelul: în el, un permis de conducere de New York cu poza zâmbitoare a mirelui. Câteva carduri scumpe Platinum și niște bancnote de o sută de dolari.

M-am ridicat în picioare și m-am uitat de jur împrejurul camerei. Avea aspectul unui muzeu elegant de artă orientală cu dragoni de celadon, scaune și canapele cu tapițeria decorată cu scene de la curtea imperială. Și mai erau bineînțelese, trandafirii. Eu prefer genul de hotel intim cu demipensiune, dar, dacă voi ai să ieși în evidență, ambianța asta era exemplul perfect de opulență.

— Hai s-o cunoști și pe mireasă! spuse Jacobi.

Am mers după el prin ușile mari deschise spre dormitor și m-am oprit în loc. Mireasa era întinsă pe spate pe un baldachin imens.

Am fost prezentă la locul unde se petrecuseră sute de asasinat și aș putea spune că de la prima vedere sesizez mai multe detalii la un cadavru decât oricine altcineva, dar nu eram pregătită pentru o asemenea scenă. Am simțit cum mă trec fiorii pe șira spinării.

Femeia purta încă rochia de mireasă.

6

Nu se întâmplă niciodată să vezi destul de multe victime ale crimelor încât să nu te mai impresioneze, dar aceasta era și mai greu de privit.

Femeia era atât de tânără și de frumoasă: aparent calmă, liniștită și senină, cu excepția celor trei înflorituri stacojii de sânge împrășcate pe pielea albă a decolteului. Arăta ca o prințesă adormită care îl aștepta pe prinț, numai că prințul ei

era în camera de alături cu măruntaiele împrăștiate pe covor.

— Ce-ai vrea la trei mii cinci sute de parai pe noapte? Înălță din umeri Jacobi. Tot basmul?

Am făcut un efort ca să nu-mi pierd cumpătul. I-am aruncat o singură privire înveninată, dură ca o lovitură.

— Doamne, Boxer, ce s-a întâmplat? se schimbă el la față. A fost o glumă!

Indiferent de intenție, expresia lui copilărească, plină de remușcări, m-a făcut să îmi revin. Mireasa avea pe deget un inel cu un diamant mare și cercei scumpi. Oricare ar fi fost mobilul crimei, sigur nu fusese jaful.

Un laborant de la biroul medicului legist se pregătea să-și înceapă prima examinare.

— Se pare că sunt trei plăgi prin înjunghiere, spuse el. Probabil a murit greu. Mirelui i-a fost de-ajuns una.

Îmi trecu repede prin minte constatarea că nouăzeci la sută dintre cazurile de crimă erau din cauza banilor și a sexului.

— Când i-a văzut ultima oară cineva? am intervenit eu.

— Aseară, puțin după ora zece, când s-a încheiat recepția uriașă organizată la parter.

— Și mai târziu?

— Știu că ăsta nu-i chiar domeniul tău, Boxer, zise Jacobi schițând un rânet, dar, de regulă, lumea nu-i mai vede o vreme pe mire și pe mireasă după petrecere.

Am zâmbit strâmb, m-am ridicat și am privit apartamentul mare și luxos.

— Atunci uimește-mă, Jacobi! Cine se grăbește spre o astfel de cameră?

— Tatăl mirelui e un mare mahăr de Wall Street, de undeva de prin Est. El și soția lui sunt cazați într-o cameră la etajul doisprezece. Mi s-a spus că jos a fost tămbălău. Presupun că și aici sus. Uită-te la toți trandafirii ăștia nenorociți!

M-am dus lângă mire și am remarcat pe o consolă de marmură din apropierea ușii ceva care arăta ca o cutie de cadou pentru o sticlă de șampanie. Era toată stropită cu picuri de sânge.

— Directorul adjunct a observat-o! mă informă Jacobi. Bănuiesc că făptașul a adus-o cu el în cameră.

— A fost văzut cineva prin preajmă?

— Da, o mulțime de oameni în țol festiv! Era vorba de o

nuntă, nu?

Am citit eticheta de pe sticla de șampanie:

— Krug. Clos du Mesnil, 1989!

— Îți spune ceva? întrebă Jacobi.

— Doar că ucigașul are gusturi alese.

M-am uitat la cămașa pătată de sânge. Avea o singură urmă de tăietură într-o parte, care marca locul pe unde intrase lama.

— Aș zice că ucigașul i-a dat haina jos după ce l-a înjunghiat, spuse Jacobi și ridică din umeri.

— De ce naiba ar face una ca asta? m-am gândit eu cu glas tare.

— Habar n-am! Va trebui să-l întrebăm.

Din holul de la intrare, Charlie Clapper mă fixa cu privirea ca să afle când putea să-și înceapă treaba. I-am făcut semn din cap să intre, apoi m-am dus din nou la mireasă.

În cazul ei aveam o presimțire cumplită. Dacă nu fusese vorba de bani... atunci era... sex.

I-am ridicat rochia cu tiv elegant din tul. În acel moment, cea mai crudă și mai amară presimțire posibilă mi-a fost confirmată.

Lenjeria intimă îi fusese trasă în jos și atârna de glezna unui picior.

Am simțit cum mă cuprinde un val de furie. M-am uitat în ochii miresei. Avusese vise și speranțe. Acum era un cadavru de femeie ucisă cu brutalitate, murdărită, probabil violată chiar în noaptea nunții.

Cum stăteam acolo, clipind în timp ce o priveam fix, mi-am dat brusc seama că plângeam.

— Warren! M-am adresat lui Jacobi. Vreau să vorbesc cu părinții mirelui! am adăugat eu pe nerăsuflăte. Vreau să fie interogați toți cei care au fost aseară pe acest etaj. Dacă au părăsit hotelul, vreau să li se dea de urmă. Și mai cer lista cu tot personalul din tura de aseară.

Știam că, dacă nu ieșeam atunci din cameră, nu mai eram în stare să-mi rețin lacrimile.

— Acum, Warren! Te rog... în clipa asta!

I-am evitat privirea când am trecut valvârtej pe lângă el în drum spre ușa apartamentului.

— Ce dracu' a pățit Boxer? întrebă Charlie Clapper.

— Știi cum sunt femeile! am auzit replica lui Jacobi. Mereu plâng la nunți.

Phillip Campbell mergea pe jos pe Powell Street spre Union Square și Hyatt. Forțele de poliție închiseseră drumul, iar oamenii se adunau în număr tot mai mare în fața hotelului. Sirenele mașinilor de poliție și ale ambulanțelor umpleau aerul. Era ceva atât de neobișnuit pentru atmosfera civilizată și respectabilă din San Francisco. Îi plăcea la nebunie!

Lui Campbell aproape că nu-i venea să creadă că se îndreaptă spre locul crimei, dar pur și simplu nu se putuse abține. Revenirea la locul faptei îl ajuta să retrăiască seara precedentă. Pe măsură ce se apropia de Powell, adrenalina începuse să îi pulseze în sânge, iar inima îi bubuia ca scăpată de sub control.

Își făcu loc prin mulțimea adunată pe străduța din imediata vecinătate a hotelului Hyatt. Erau mai mult oameni de afaceri bine îmbrăcați, cu fețele schimonosite de durere și îngrijorare. Auzi zvonurile care circulau. Se pomenea de un incendiu izbucnit în hotel, de cineva care sărise de la vreun etaj, de o crimă sau de o sinucidere, dar nimic nu aducea nici pe departe cu oroarea care se întâmplase în realitate.

În cele din urmă, ajunse destul de aproape cât să-i vadă pe polițiști la lucru. Vreo doi scrutau adunarea, căutându-l pe el. Dar nu-și făcea niciun fel de griji că va fi descoperit. Probabilitatea era mult prea mică; se încadra în cel mult cinci la sută din numărul de persoane pe care poliția le suspecta. Acest lucru îl liniștea, mai exact îl încânta. Dumnezeuule, o făcuse – provocase toate aceste evenimente și era abia la început. Nu mai trăise niciodată o astfel de senzație, nici el și nici orașul San Francisco.

Când un om de afaceri ieși din hotel, reporteri, dar și oameni de rând săriră să-i pună întrebări de parcă ar fi fost o celebritate. Bărbatul avea în jur de treizeci de ani și își luase un aer atotcunoscător. Știa că este în posesia a ceea ce voia mulțimea să afle.

Îl auzi vorbind:

— Un cuplu a fost ucis în apartamentul luxos de la ultimul etaj. Erau în luna de miere! Trist, nu-i așa?

Oamenii din jurul lui Phillip Campbell se înfiorară, însă lui îi săltă inima în piept de bucurie.

Ce mai scenă! Cindy Thomas își croi drum prin mulțimea de curioși care murmurau, strânși în jurul hotelului Grand Hyatt, însă, la vederea lanțului de polițiști care blocau strada, mârâi în sine ei.

Aproximă că numărul privitorilor neaveniți, înghesuiți chiar la intrare, se ridica la ordinul sutelor: turiști cu aparate de fotografiat, afaceriști în drum spre serviciu, în vreme ce alții afixau la vedere legitimații de presă și țipau, încercând să convingă să fie lăsați înăuntru. Peste drum, o dubiță de știri a unui post de televiziune era deja instalată ca să transmită evoluția evenimentelor din fața hotelului.

După doi ani în care se ocupase de evenimente de interes local în rubrica Metro a ziarului *Chronicle*, Cindy întrezărea în această întâmplare senzaționalul care putea să-i dea un impuls carierei ei. Cazul de față îi zburlea părul pe ceafă.

— Un caz de omucidere petrecut la Grand Hyatt! o informase Sid Glass, editorul ei, după ce unul dintre colegi interceptase transmisia radio a poliției.

Suzie Fitzpatrick și Tom Stone, ziaristii de la *Chronicle* care se ocupau de obicei de reportajele despre crime, erau amândoi plecați pe teren. Și mai departe o surprinsese.

— Te duci imediat acolo! Îi ordonase ca un buldog șeful ei.

Nu era nevoie să-i spună de două ori. Dar, în acest moment, stând în fața hotelului Hyatt, Cindy simțea că norocul ei se cam încheia aici. Strada era baricadată și la fiecare minut noi echipaje de reporteri de știri apăreau cu mașinile în zonă. Dacă nu îi venea repede vreo idee, Fitzpatrick și Stone preluau imediat știrea. Ce îi trebuia ei era să pătrundă înăuntru, așa că se avântă spre bordură.

Zări un șir de limuzine și se apropie de prima - uriașă, de culoare bej. Bătu cu degetul în geam. Șoferul se uită pe deasupra ziarului - citea, se înțelege, *Chronicle* - și coborî geamul cât să-i prindă privirea.

— Îl aștepți pe Steadman? întrebă Cindy.

— Aă! răspunse șoferul. Pe Eddleson.

— Scuze, scuze! făcu ea din mână, dar jubilă în sine ei. „Acesta avea să fie permisul meu de intrare!”

Mai zăbovi câteva secunde în înghesuială, apoi începu să dea

din coate ca să ajungă în față. Un polițist tânăr din patrulă îi ținu calea.

— Scuzați-mă, spuse Cindy, prefăcându-se că se grăbește. Am o întâlnire în hotel.

— Un nume?

— Domnul Eddleson! Mă așteaptă!

Polițistul de la intrare trecu în revistă o pagină tehnoredactată, prinsă într-o mapă clipboard.

— Aveți și un număr de cameră?

Cindy scutură din cap că nu.

— Am stabilit să ne vedem la Sala Grill la ora unsprezece.

Sala Grill de la Hyatt era locul unde se serveau unele dintre cele mai grozave mic dejunuri la nivel înalt.

Agentul o privi atent din cap până în picioare. În blugi, cu haină de piele neagră și sandale de la Earthsake, Cindy își închipui că nu prea arăta venită să ia o gustare cu oameni importanți.

— Întâlnirea mea! spuse Cindy, lovind cu unghia ecranul ceasului ei. Eddleson!

Distrat, polițistul îi făcu semn să intre.

Era înăuntru! În holul de la parter, un spațiu interior gol, izolat între pereți de sticlă și susținut de coloane aurite, ce se înălța până la etajul trei. Îi veni să chicotească gândindu-se la toate vedetele acelea bine plătite din presă și la toate figurile cunoscute care se aflau încă afară în stradă, în timp ce ea, Cindy Thomas, intrase prima. Acum nu-i mai rămânea decât să se lămurească ce avea de făcut.

Era evident că locul era tot o forfotă: polițiști, afaceriști care își încheiau șederea în hotel, grupuri de turiști, personalul hotelului îmbrăcat în uniforme stacojii. Șeful ei îi spusese că avusese loc o crimă. Chiar una îndrăzneță, dată fiind reputația bună a hotelului. Dar nu știa *la ce* etaj sau *când* se întâmplase. Nici măcar nu știa dacă era implicat vreun client al hotelului. O fi ea înăuntru, dar tot nu habar avea de nimic.

Cindy remarcă un morman de valize lăsate nesupravegheate în colțul opus al holului. După aspect păreau a fi bagajele unui grup mare de turiști. Un hamal le târâia pe rotile afară. Se îndreptă spre ele și se lăsă pe vine lângă una dintre valize ca și când ar fi vrut să scoată ceva din ea. Trecu pe lângă ea un al doilea hamal care se interesă:

— Doriți un taxi?

Cindy indică din cap că nu.

— Aștept pe cineva să mă ia cu mașina. După care, măturând cu privirea haosul din jur, își dădu ochii peste cap. Abia m-am trezit! Ce-am pierdut?

— N-ați auzit? Probabil că sunteți singura. Am avut niște focuri de artificii în hotel azi-noapte. Cindy făcu ochii mari. Tânărul continuă dezvăluirile: Două crime! La etajul treizeci. Mai departe vorbi în șoaptă de parcă îi încredința secretul vieții ei. Ați văzut ceva din petrecerea aceea mare de nuntă de aseară? Ei sunt: mirele și mireasa! Cineva a intrat peste ei în Apartamentul Mandarin.

— Isuse! se trase Cindy un pas în spate.

— Sunteți sigură că nu vreți să vă duc valizele afară la intrare? Întrebă valetul.

Cindy se strădui să-i zâmbească.

— Mulțumesc, dar aștept aici!

În celălalt capăt al holului zări un lift, din care ieși un alt hamal împingând un cărucior cu bagaje. Probabil era un lift de serviciu, care după toate aparențele nu fusese sigilat de poliție. Parcurse holul până la ascensorul respectiv, apăsă pe buton și ușile lucioase, aurii se deschiseră. Slavă Domnului! Era gol!

Cindy sări în el și ușile se închiseră. Era incredibil de bucuroasă pentru ceea ce reușise. Apăsă tasta 30.

Apartamentul Mandarin - Dublă crimă! *Articolul ei.*

9

Când liftul se opri, Cindy își ținu răsuflarea. Inima îi bătea ca o turbină. Era înăuntru, la etajul treizeci și până aici se descurcase.

Ușile se deschiseră într-un colț mai ferit al etajului. Îi mulțumi în gând lui Dumnezeu că nu se trezise cu un polițist postat în fața ei. Auzi agitație dinspre celălalt capăt al holului. Nu trebuia decât să se ghideze după zgomot. Cu cât înainta pe coridor, cu atât vocile creșteau în intensitate. Doi bărbați cu jachete galbene inscripționate cu sigla „CSU” în litere mari, negre trecură pe lângă ea. În colțul unde coridorul se înfunda, un grup de polițiști și investigatori stăteau în fața unei intrări duble, deschise, pe care scria: „Apartamentul Mandarin”.

Nu numai că reușise să intre, dar era chiar în miezul evenimentelor!

Cindy se apropie de ușa dublă. Forțele de ordine nici măcar nu se uitară în direcția ei, pentru că le făceau loc să treacă unor angajați ai poliției care ieșiseră din ascensoarele principale.

Ajunsesese până la destinație, la Apartamentul Mandarin. Putea să vadă în interiorul lui. Era imens, luxos și opulent decorat. Peste tot erau împrăștiați trandafiri, dar, deodată, simți că îi stă inima în loc și avu impresia că o să i se facă rău. Mirele, într-o cămașă, pătată de sânge zăcea întins pe jos.

Genunchii lui Cindy înțepeniră. Era prima dată când vedea victima unui asasinat. Ar fi vrut să se aplece ca să rețină fiecare detaliu, dar corpul n-o asculta.

— Cine naiba ești dumneata? o întrebă deodată o voce dură.

O matahală de polițist înfuriat o privea drept în față.

Pe neașteptate, fu luată pe sus și împinsă la perete. O durea. În panica momentului, Cindy arătă cu degetul spre geanta și portofelul în care avea legitimația de presă. Namila nervoasă cu gât gros începu să răsfoiască printre actele și cărțile ei de credit de parcă ar fi fost un teanc de hârtii vechi.

— Doamne! exclamă disprețuitor polițaiul care semăna cu un doberman bălos. Este reporteră!

— Cum naiba ai ajuns până aici? întrebă partenerul acestuia, venind lângă ei.

— Dă-o dracului afară! se răsti „Dobermanul” la el. Și reține-i datele! Timp de un an se va apropia cel mult la un kilometru și jumătate de orice conferință de presă a poliției.

Colegul lui o înșfăcă de un braț și o conduse spre grupul de ascensoare principale. Uitându-se peste umăr, Cindy aruncă o ultimă privire cadavrului cu picioarele răsfirate în prag. Era o imagine de groază, cumplită și tristă. Începu să tremure.

— Condu-o pe *reportera* aceasta până la ieșire! îl instrui el pe un al treilea polițist care o făcea pe liftierul. Îi vântură legitimația prin aer ca și când ar fi fost o carte de joc și adăugă: Sper că aventura până aici a meritat să pierzi asta!

Chiar înainte ca ușile să se închidă, o voce strigă:

— Stați!

O femeie înaltă îmbrăcată într-un tricou albastru și o vestă de brocart, cu o legitimație cu insignă agățată în talie, păși în lift. Polițista era atrăgătoare, cu păr blond de culoarea nisipului, dar

era vădit necăjită. Oftă adânc când ușile se închiseră.

— E gravă treaba, inspectore? Întrebă polițistul care o escorta pe Cindy.

— Da, răspunse femeia fără să se întoarcă.

Cuvântul „inspector” aprinse un beculeț în mintea lui Cindy. Nu putea să priceapă. Scena trebuie să fi fost mai mult decât terifiantă pentru ca un inspector de poliție să fie atât de bulversat. Cât coborâra cu liftul cele treizeci de niveluri, femeia clipi de câteva ori, privind drept în față. La deschiderea ușilor în holul de la parter, inspectoarea se grăbi să iasă.

— Vezi ieșirea principală? i se adresă polițaiul lui Cindy. Treci prin ea și nu mai reveni!

De îndată ce ușile liftului se închiseră în urma ei, Cindy o căută din priviri pe detectivă. O zări intrând la toaleta femeilor. Cindy se duse imediat după ea. Înăuntru nu erau decât ele două.

Detectiva stătea în dreptul unei oglinzi. Avea aproape un metru optzeci înălțime, era subțire și impresionată. Spre surprinderea lui Cindy era clar că plânsese.

„Dumnezeule!” se gândi din nou la ce văzuse în cameră. Ce putea să se fi întâmplat acolo de o răvășise în așa hal?

— Vă e bine? se interesă în cele din urmă Cindy cu o voce moale.

Detectiva tresări când își dădu seama că nu mai era singură, dar pe față i se citea nevoia de a se destăinui.

— Ești reportera care a fost până sus, nu?

Cindy încuviință din cap.

— Și cum de te-ai descurcat să urci?

— Nu știu! Chestie de noroc, poate.

Polițista scoase un șervețel și își tamponă zona din jurul ochilor.

— Ei, mi-e teamă că s-a cam terminat cu norocul tău dacă te-astepti să scoți ceva de la mine.

— Nu asta intenționez! spuse Cindy. Ești sigură că ți-e bine?

Polițista se întoarse spre ea. Ochii ei spuneau: „N-am nimic să-ți comunic”, dar mințeau. În realitate tocmai de-asta avea ea atunci nevoie, mai mult decât orice pe lume - să stea de vorbă cu cineva.

Era unul dintre momentele acelea ciudate când intuiția îi spunea lui Cindy că, în ciuda aparențelor, ceva le lega. Dacă

rolurile s-ar fi inversat și i s-ar fi dat ocazia, ele două se puteau chiar împrieteni. Își vârî mâna în buzunar, scoase o carte de vizită, o așeză pe marginea etajerei de deasupra chiuvelei, în fața detectivei, și zise:

— Dacă veți dori vreodată să stăm de vorbă...

Chipul frumos al inspectoarei căpătă culoare. Ezită, apoi îi adresă lui Cindy un zâmbet firav, abia schițat.

Cindy i-l întoarse.

— Dacă tot sunt aici... Veni la chiuvetă, scoase trusa de machiaj din poșetă și îi prinse privirea polițistei în oglindă. Drăguță vesta! comentă ea.

10

Lucrez pe lângă Curtea de Justiție. Curtea, cum i se spune clădirii cenușii din lemn și granit cu zece etaje care adăpostește Departamentul de Justiție al orașului, se află chiar în vestul autostrăzii, la intersecția dintre 6th Street și Bryant. Dacă clădirea în sine, cu holurile ei aseptice, șterse, nu îți lăsa impresia că legiuitorul dă dovadă de lipsă de bun-gust, atunci peisajul din vecinătate sigur o făcea. De jur împrejur erau numai barăci văruițe, mai multe ateliere de service auto, parcări și cafenele obscure.

La Curte veneau toate infracțiunile posibile: furturi de mașini, crime sexuale sau tâlhării. Procurorul districtual se afla la etajul opt, plin de cubiculumuri, ocupate de procurori tineri și inteligenți. La etajul zece erau amenajate celule. De la magazine până la arest și condamnare nu era decât un pas. Alături era chiar și o morgă.

După o scurtă conferință de presă eu și Jacobi am căzut de acord să ne întâlnim la etaj ca să trecem în revistă informațiile pe care le dețineam deocamdată.

În tot orașul eram doisprezece polițiști care ne ocupam de omucideri și împărțeam cu toții o încăpere a departamentului de șase pe nouă, luminată de neone agresive. Biroul meu ales, de la fereastră, avea o vedere „animată” spre rampa de intrare pe autostradă și era mereu acoperit de dosare, teancuri de poze și foi emise de departament. Singurul element personal de pe el era un cub de plexiglas pe care fostul meu partener mi-l dăduse și care avea gravate următoarele cuvinte pe el: „Nu-ți dai

seama încotro a luat-o trenul uitându-te la șine.”

Mi-am făcut o cană de ceai și m-am dus în sala de interogatoriu 1 să mă întâlnesc cu Jacobi. Pe o tablă de scris așezată pe un suport am trasat cu creta două coloane: una pentru catalogat ceea ce știam și cealaltă pentru ce trebuia să verificăm.

Prima discuție a lui Jacobi cu părinții mirelui nu dezvăluise mai nimic. Tatăl era un tip important de pe Wall Street care conducea o firmă cu activități în preluări internaționale de pachete de acțiuni. Acesta declarase că el și soția lui rămăseseră până la plecarea ultimului invitat, după care „i-au condus pe tineri sus”. Nu aveau niciun dușman. Nu ascundeau datorii, dependențe sau amenințări. Nimic care să provoace un asemenea act oribil, inimaginabil.

Interogarea unui grup de clienți ai hotelului de la etajul treizeci avu mai mult succes. Un cuplu din Chicago observase în seara precedentă un bărbat în hol așteptând în apropierea Apartamentului Mandarin în jurul orei 22.30. L-au descris ca fiind de statură medie, cu păr scurt, brunet, îmbrăcat cu un costum închis la culoare sau poate cu un smoching. Ducea în brațe ceva ce părea a fi o cutie de băutură.

Un pic mai târziu, aveam pe masă două plicuri folosite de ceai și două tuburi golite de tablete efervescente de Pepcid, semn că de câteva ore stăruiam pe aceleași întrebări. Era opt fără un sfert. Schimbul nostru se terminase la ora cinci.

— N-ai nicio întâlnire diseară, Lindsay? mă întrebă în cele din urmă Jacobi.

— Prind toate întâlnirile pe care mi le doresc, Warren!

— Sigur, după cum spuneam - nicio întâlnire diseară!

Fără să bată, locotenentul nostru, Sam Roth pe care noi îl poreclisem Cheery³ băgă capul pe ușă. Ne azvârli pe masă un număr din ediția de după-amiază a lui *Chronicle*.

— Ați văzut asta?

Titlul cu litere îngroșate îți sărea în ochi: **MASACRU ÎN NOAPTEA NUNȚII LA HYATT**. M-am apucat să citesc cu glas tare articolul de pe prima pagină:

— „În decorul cu o panoramă uluitoare a golfului, dintr-o lume pe care doar cei bogați o cunosc, cadavrul mirelui în vârstă de douăzeci și nouă de ani zăcea ghemuit lângă ușă”.

³ „Veselul” (n. tr.).

Șeful meu se încruntase.

— Ce-i cu asta, am invitat-o pe reportera asta să-i facem cumva un tur al locului crimei? Știe nume, descrie scena!

Articolul era semnat Cindy Thomas. Mi-am amintit de cartea de vizită din geanta mea și am oftat lung. „Afurisita de Cindy Thomas”, mi-am spus în gând.

Roth continuă:

— Poate că ar trebui s-o sun și s-o întreb pe ea dacă are vreun fir de unde să pornească ancheta.

— N-ai vrea să intri? i-am spus. Uită-te pe tablă! Ne-ar prinde bine o mână de ajutor.

Roth rămase pur și simplu locului, mușcându-și buza de jos. Era gata să tragă ușa după el, dar se întoarse și spuse:

— Lindsay, să fii la mine în birou mâine-dimineață la nouă fără un sfert! Trebuie să analizăm totul cu atenție. Deocamdată e cazul vostru! După care închise ușa.

M-am așezat pe masă. Simțeam că mă apasă o greutate mare. Ziua trecuse. Nu reușisem să gădesc nici măcar o clipă de răgaz să mă gândesc la problemele mele.

— Ești bine? mă întrebă Jacobi.

M-am uitat la el pe punctul de a-i spune totul sau de a izbucni iarăși în plâns.

— A fost urât de tot la scena crimei, zise el din ușă. Ar trebui să te duci acasă și să faci o baie sau cam așa ceva.

I-am zâmbit, recunoscătoare pentru gestul neașteptat de sensibilitate care nu-l caracteriza.

După plecarea lui, mi-am aruncat ochii la coloanele de pe tablă cu spațiile rămase în majoritate goale. Mă simțeam atât de slăbită și de lipsită de vlagă că abia am reușit să mă ridic.

Încet, evenimentele de peste zi, vizita mea la cabinetul lui Orenthaler îmi reveniră în minte. Avertismentul medicului îmi bubuia în cap: „Fatală, Lindsay!” Și tot atunci am conștientizat un lucru. Era aproape ora opt seara. Nu apucasem să-l sun pe specialistul recomandat de Orenthaler.

11

În seara aceea, când am ajuns acasă, i-am urmat într-un fel sfatul lui Jacobi. Mai întâi mi-am plimbat câinele, pe draga de Martha. Doi dintre vecinii mei au grijă de ea în timpul zilei, dar e

Întotdeauna pregătită s-o scot să zburde seara. După plimbare, mi-am scos balerini din picioare, mi-am aruncat pistolul și hainele pe pat și am făcut un duș lung, fierbinte, delectându-mă cu produse Killian.

Imaginea lui David și Melanie Brandt se ștersese din mintea mea pentru restul serii; își puteau găsi odihna. Dar mai rămăseseră Orenthaler și boala lui Negli, precum și telefonul la specialist, care mă îngrozise toată ziua și pe care nu apucasem să-l dau. Indiferent de câte ori mi-am înălțat fața sub jetul fierbinte, tot nu am reușit să fac să dispară impresiile acelei zile. Viața mea se schimbase. Nu mai luptam doar pentru a prinde criminalii de pe străzi, ci și pentru viața mea.

După ce am ieșit de sub duș, mi-am trecut o perie prin păr și m-am privit îndelung în oglindă. Un gând care rareori îmi trecea prin cap, îmi veni în minte: eram drăguță! Nu o frumusețe, dar drăguță. Înaltă, de aproape un metru șaptezeci și opt; cu o siluetă acceptabilă pentru cineva care ocazional se mai îndoapă cu bere și înghețată cu praline și caramel și am niște ochi căprui luminoși și vioi. Cum se putea să fiu pe moarte?

În seara asta însă, ochii mei erau puțin altfel. Speriați. Totul, mi se părea schimbat. „Înălță-te deasupra valurilor”, am auzit o voce interioară îndemnându-mă. „Stai dreaptă! Fii mereu tare!” Oricât de mult încercam să o suprim, aceeași întrebare mi se forma în minte: „De ce eu?”

Am tras pe mine o pereche de pantaloni de trening de bumbac, mi-am prins părul într-o coadă scurtă și m-am dus la bucătărie să fierb apa pentru paste și să-mi încălzesc sosul pe care îl băgasem la frigider acum două zile. Până ce acesta să înceapă să sfârâie, am pus un CD cu Sarah McLachlan și m-am așezat la masa din bucătărie cu un pahar de vermut Bianco în față. O mângâiam pe Martha și ascultam muzica.

De la pronunțarea definitivă a divorțului meu în urmă cu doi ani, locuiam singură. *Nu-mi place să locuiesc singură!* Țin la oameni, la prieteni. L-am iubit pe soțul meu, Tom, mai mult decât orice pe lume, până când m-a părăsit spunându-mi: „Lindsay, nu pot să-ți explic! Te iubesc, dar trebuie să plec. Simt nevoia să găsesc pe altcineva. Nu mai am altceva de zis”. Bănuiesc că era sincer, dar era cel mai tâmpit și trist lucru pe care îl auzisem vreodată. Mi-a frânt inima în mii de bucățele. Încă mai sufăr. Prin urmare, chiar dacă nu-mi place să locuiesc

singură - aici nu o pun la socoteală, desigur, pe draga de Martha - îmi este teamă să mai fiu cu cineva. Dacă și următorul ar înceta dintr-odată să mă mai iubească? N-aș rezista! Așa încât refuz sau „împușc” orice bărbat care se apropie cât de cât de mine.

„Dar, Dumnezeuule, nu-mi place să fiu singură! Mai ales în seara asta.”

Mama murise de cancer la sân când eu abia absolvisem colegiul. Mă transferasem la școala de stat de la Berkeley ca să o veghez și să am grijă de sora mea mai mică, pe care o cheamă Cat. Ca în majoritatea situațiilor din viața ei, inclusiv plecarea tatei, mama s-a îngrijit prea târziu de boala de care suferea că să se mai poată face ceva.

De la vârsta de treisprezece ani îl revăzusem pe tatăl meu doar de două ori. Lucrase vreme de douăzeci de ani în secția centrală și era cunoscut drept un polițist bun. Obişnuia să meargă în barul Alibi când ieșea din tură și să urmărească meciurile de fotbal american ale celor de la Giants. Uneori mă luă și pe mine, „mica lui mascotă”, ca să se laude în fața băieților.

Când sosul a fost gata, l-am turnat peste *fusilli* și mi-am dus farfuria și un bol de salată pe terasă. Martha m-a urmat dând din coadă. Devenise umbra mea de când o adoptasem de la Societatea de Salvare a Rasei Border Collie.

Locuiesc pe Potrero Hill, într-o casă bleu, stil Michaelian, dintr-un șir de vile renovate, cu vedere la golf. Totuși, nu se compară cu panorama elegantă a Apartamentului Mandarin.

M-am așezat pe un scaun, mi-am întins picioarele pe un altul și mi-am luat farfuria în poală. Peste golf, luminițele din Oakland sclipeau ca mii de ochi reci. Am ridicat privirea spre galaxia de lumini scânteioare, am simțit că ochii mi se umplu de lacrimi și, pentru a doua oară în ziua aceea, mi-am dat seama că plâng. Martha m-a mângâiat blând cu botul, după care a terminat în locul meu porția de *fusilli*.

12

A doua zi dimineață la nouă fără un sfert băteam încet la ușa de sticlă a biroului locotenentului Roth de la Curte. Roth mă îndrăgește - ca pe o *fiică* - zice el, dar nu-și dă seama cât de

condescendent sună. Uneori sunt tentată să-i spun că și eu țin la el – *ca la un bunic*.

Mă așteptam să-l găsesc împreună cu multe persoane – cel puțin doi oficiali de la Afaceri Interne sau poate cu căpitanul Welting care superviza Biroul de Inspectori – dar când mă pofti, înăuntru mai era un singur bărbat. Un tip drăguț, îmbrăcat cu o cămașă de bumbac subțire și cravată în dungii, cu păr scurt negru și umeri puternici. Avea o figură frumoasă, inteligentă, care păru să se anime la intrarea mea în birou, dar asta însemna un singur lucru: era genul de insignă lustruită. Probabil cineva de la biroul de presă sau de la primărie. Am avut neplăcuta senzație că până atunci vorbiseră despre mine.

Pe drum, repetasem un discurs convingător plin de contraargumente privind încălcarea protocolului de securitate a informațiilor pentru presă – despre cum ajunsese eu însămi cu întârziere la locul crimei, iar adevărata problemă era crima, însă Roth mă surprinse.

— Îi spun „Drama cu clopote de nuntă”, zise el, aruncându-mi în brațe ediția de dimineață a lui *Chronicle*.

— Am văzut, i-am replicat eu, constatând cu ușurare că era din nou concentrat asupra cazului.

Se uită către „Domnul Primărie”.

— O să tot citim despre povestea asta pe tot parcursul anchetei. Ambii tineri erau bogați, cu studii în Ivy League, cunoscuți. Tragedia lor e asemănătoare cu cea a tânărului Kennedy și a blondei lui soții.

— Pentru mine nu are importanță cine erau, am răspuns eu. Ascultă, Sam, în legătură cu ziua de ieri...

Îmi făcu semn să mă opresc.

— Las-o baltă cu ieri! Tocmai am vorbit la telefon cu comandantul Mercer. Cazul acesta se bucură de toată atenția dumnealui!

Îl privi în treacăt pe individul din colț, îmbrăcat ca un politician.

— Mă rog, vrea să ținem din scurt situația! Nu trebuie să lăsăm să se întâmple ce s-a întâmplat în cazul altor investigații importante. După care mi se adresă direct: La asta schimbăm regulile!

Dintr-odată am simțit că încăperea devenise cadrul rigid al unei înscenări.

În acel moment „Domnul Primărie” ieși la înaintare. Am remarcat că avea riduri în jurul ochilor, semn că avea ceva experiență.

— Domnul primar și comandantul Mercer s-au gândit că ne-am putea ocupa de acest caz ca o alianță interdepartamentală. Asta dacă te simți în stare să lucrezi cu cineva străin, spuse el.

— Străin? Ochii mei treceau agitați de la unul la altul, oprindu-se în cele din urmă la Roth.

— Ți-l prezint pe noul tău partener, anunță Roth.

Mi se păru că mi se joacă o farsă de zile mari. N-ar fi făcut asta dacă aș fi fost bărbat!

— Chris Raleigh, se prezentă și-mi întinse mâna Domnul Barosan din Primărie.

N-am dat noroc cu el.

Roth continuă să facă prezentările:

— De câțiva ani încoace, căpitanul Raleigh lucrează pe post de ofițer de legătură pe lângă biroul primarului. Este specializat în gestionarea cazurilor cu potențial sensibil.

— Gestionarea?

Raleigh se uită la mine. Încearca să pară modest.

— De fapt, limitarea lor... controlarea pagubelor... și apoi vindecarea oricăror traume aduse comunității.

— O! Te ocupi de marketing, i-am întors-o eu.

Individul zâmbi. Transmitea prin toți porii un aer relaxat, încrezător în sine, pe care eu îl asociazam genului de persoane care stau la mesele de ședință de la primărie.

— Înainte de asta, reluă Roth, Chris a fost căpitan de poliție în Northern.

— Asta-i Artera Ambasadei, pufnii eu.

Toată lumea glumea despre cei cu sânge albastru din districtul Northern, cuprins între Nob Hill și Pacific Heights. Acolo, acțiunile de urgență ale poliției erau reprezentate de reclamațiile făcute de doamne mondene care auziseră zgomote pe lângă vilele lor sau de turiști întârziați, rămași pe afară la pensiunile unde erau cazați.

— Cădea în atribuțiile noastre să dirijăm și traficul din jurul zonei Presidio, contracarăm Raleigh cu un alt zâmbet.

L-am ignorat și m-am întors către Roth.

— Cum rămâne cu Warren? Noi doi am lucrat împreună la toate cazurile din ultimii doi ani.

— Jacobi va primi un altul. Am să-i dau o treabă numai bună să-i închidă gura aia mare.

Nu îmi plăcea să-mi abandonez partenerul, fie el un nemernic care făcea mereu glume proaste, dar Jacobi își făcea singur rău. Mă miră să-l aud pe Raleigh că întreabă:

— Ești de acord, inspectore?

De fapt nici nu prea aveam de ales. Am aprobat din cap.

— Dacă nu mă încurci. Și apoi, porți cravate mai drăguțe decât Jacobi.

— E cadou de Ziua Tatălui!

Radia de încântare.

Nu îmi venea să cred că mă cutremură un fior de dezamăgire. „Doamne, Lindsay, n-am văzut nicio verighetă! Lindsay!”

— Te eliberez de toate celelalte sarcini! îmi comunică Roth. Ca să nu existe obligații conflictuale. Jacobi poate să se ocupe de final, dacă vrea să rămână pe caz.

— Așadar, cine-i șeful? l-am întrebat pe Cheery. Față de Jacobi eram partener superior, eram obișnuită să-mi conduc singură cazurile.

Roth izbucni în râs:

— El lucrează cu primarul, este fost căpitan de district. Tu cine crezi că-i șeful?

— Ce-ar fi să conduci tu pe teren? îmi sugerează Raleigh. Treaba mea e să am grijă de ce descoperim.

Am ezitat, privindu-l gânditoare. Dumnezeuule, ce abil era! Roth se uită la mine.

— Vrei să-l întreb cumva pe Jacobi dacă și el are aceleași rezerve?

Raleigh mă privi fix în ochi.

— Știi ceva, te anunț eu când nu ne descurcăm!

Mai bine de atât nu mai puteam să negociez. Oferta se schimbă, dar cel puțin îmi păstram cazul.

— Și cum mă adresez? Căpitane?

Cu un calm insolent, Raleigh își aruncă pe un umăr o jachetă sport de culoare cafeniu-deschis și puse mâna pe clanță.

— Zi-mi pe nume! Sunt civil de cinci ani.

— OK, Raleigh! am schițat eu un zâmbet. Ai apucat să vezi vreun cadavru cât ai fost în Northern?

La Omucideri culmea era că morga, în ciuda ambiantei neplăcute, era un loc care te pune pe treabă. Nu e nimic mai bun decât mirosul puternic de formol și strălucirea deprimantă a faianței de pe holurile de spital ca să te facă să îți se pară drept o activitate inspirată efortul de a investiga piste ce nu duceau nicăieri.

Dar, vorba ceea, *acolo se află cadavrele!*

În plus, acolo reușeam s-o văd și pe amica mea, Claire.

Despre Claire Washburn nu sunt prea multe de zis, cu excepția faptului că este foarte deșteaptă, extrem de bine pregătită și e prietena mea cea mai bună. De șase ani este medic legist principal al orașului care, după cum știu toți de la Omucideri, este o funcție nedreaptă în sine, pentru că, de fapt, ea conduce direcția în locul lui Anthony Righetti. Acesta este șeful ei autoritar, căruia îi place să pocnească din degete ca lucrurile să se rezolve, după care își asumă toate meritele, dar Claire se plânge rareori.

În registrul nostru, Claire reprezintă Institutul de Medicină Legală, dar poate chiar și pentru San Francisco este încă greu de acceptat ideea unei femei medic legist. Femeie și, pe deasupra, și de culoare!

Când am ajuns eu și Raleigh, cineva ne-a condus la biroul lui Claire. Era îmbrăcată în halatul ei alb de medic și avea brodată pe marginea de sus a buzunarului din stânga de la piept porecla ei: „Fluture”.

Primul lucru pe care îl observi la Claire este că „poartă” vreo douăzeci și cinci de kilograme în plus. „Sunt în formă, glumește ea mereu. Rotundul este o formă!” A doua chestie care te frapează este istețimea și siguranța de sine. O vedeai că nici nu se sinchisește de asta. Avea corp de brahman, minte de șoim și suflet delicat, de fluture.

În momentul când am intrat la ea, mi-a zâmbit obosită, dar mulțumită, semn că lucrase peste noapte. I-am făcut cunoștință cu Raleigh, iar ea a fluturat impresionată din gene.

Indiferent ce experiențe neplăcute aș fi acumulat din cauza meseriei mele, reușea să mă scape de ele prin înțelepciunea ei naturală. Era o minune cum se descurcă să împace cerințele slujbei și pe șeful ei dornic de afirmare cu creșterea a doi

adolescenți. Iar căsnicia ei cu Edmund, care cântă la toabă în Orchestra Simfonică a orașului San Francisco, mă făcea să cred că instituția căsătoriei încă mai funcționa.

— Te așteptam, îmi spuse ea îmbrățișându-mă. Aseară te-am sunat de aici. Nu mi-ai primit mesajul?

Când m-a îmbrățișat, am simțit că mă inundă un val de emoție. Voiam să-i spun totul. Dacă n-ar fi fost Raleigh, m-aș fi destăinuit pe loc, povestindu-i de Orenthaler și de boala Negli.

— Eram frântă, i-am răspuns. Ruptă de oboasă! Am avut o zi lungă și grea.

— Nu-mi spune, chicoti Raleigh. Voi vă cunoașteți!

— De la instruirea standard despre autopsii! zâmbi Claire când ne-am desprins din îmbrățișare. Vouă nu vi se predă așa ceva la primărie?

Glumeț, el își ridică mâinile în semn că se predă.

— Aha! făcu Claire, strângându-mă de umăr. Trebuie să meriți asta! În fine, reveni ea la un ton serios, am terminat examinarea preliminară abia azi-dimineață. Vreți să vedeți cadavrele? Am încuviințat din cap. Claire continuă: Numai că fiți pregătiți; ăștia doi nu prea arată ca scoși din revista *Modern Bride*!

Claire ne conduse printr-o serie de uși cu închidere automată spre sala frigorifică mare, unde erau depuse cadavrele.

Mergeam în față cu Claire, care mă trase aproape și îmi șopti:

— Lasă-mă să ghicesc! L-ai pupat pe Jacobi pe nas și dintr-odată a apărut *acest Făt-Frumos*!

— Lucrează pentru primar, Claire, i-am zâmbit complice. L-au trimis ca să se asigure că nu leșin la vederea primei picături de sânge.

— În cazul ăsta, replică ea în timp ce împingea ușa grea de la intrarea în sala frigorifică, ai face bine să te ții bine de el!

14

De șase ani eram obișnuită să văd de aproape cadavrele victimelor, dar ce am văzut de această dată m-a făcut să tremur.

Cadavrele mutilate ale mirelui și miresei erau întinse alături pe câte o targă, cu fețele împietrite în momentul îngrozitor al morții lor.

David și Melanie Brandt.

Groaza de pe chipurile lor era cea mai puternică mărturie pe care puteam să o am că viața nu este guvernată de ceva cinstit sau îndurător. Privirea mi s-a fixat pe fața lui Melanie. Ieri, în rochia de mireasă, mi se păruse oarecum tragică și liniștită. Astăzi, gol și plin de tăieturi de cuțit, cadavrul ei arăta grotesc.

Tot ce îngropasem ieri adânc în mine ieși acum la suprafață. De când lucram la Omucideri, nu mi se întâmplase niciodată să întorc capul. De data aceasta, da. Am simțit mâna lui Claire prinsă de brațul meu și m-am sprijinit de ea. Spre mirarea mea însă, am descoperit că era, de fapt, a lui Raleigh. Într-un amestec de jenă și supărare m-am îndreptat rapid.

— Mulțumesc, am spus eu. N-am nimic.

— De opt ani fac meseria asta, spuse Claire, și în cazul lor mi-a venit și mie să întorc capul. Claire luă un dosar de pe o masa de autopsie de lângă David Brandt și arată cu degetul rana deschisă, de cuțit, din partea stângă a toracelui. A fost înjunghiat o singură dată în ventriculul drept. Se poate vedea aici cum lama a pătruns la îmbinarea dintre coastele a treia și a patra, ajungând ușor până în stern. A tăiat nodul atrioventricular care furnizează energie cordului. În termeni tehnici, s-a oprit!

— A făcut atac de cord? întrebă Raleigh.

Claire își trase o pereche de mănuși chirurgicale peste mâinile cu unghii date cu oțet roșie.

— Întrerupere electromecanică! Un mod pretențios de a descrie ce se întâmplă când ești înjunghiat în inimă.

— Ce ne poți spune despre arma crimei? m-am trezit eu întrebând.

— În momentul ăsta tot ce știu este că a fost un cuțit comun, cu lamă dreaptă. Nu sunt semne distincte sau vreun contur la intrare. Un singur lucru vă pot spune: ucigașul e de înălțime medie, undeva între un 1,67-1,75 și dreptaci, după unghiul de impact. Se observă că traseul inciziei este oblic, ușor îndreptat în sus. Aici! răspunse ea, indicând zona din jurul plăgii. Mirele avea 1,80 înălțime. La soția lui, care avea 1,62, unghiul la care a fost făcută prima incizie este înclinat în jos.

M-am uitat la mâinile mirelui și la unghii, după julituri.

— Sunt semne că a ripostat?

— N-avea cum! Bietul om a fost înnebunit de groază.

Am înclinat din cap că am înțeles și mi-am lăsat ochii în jos la fața bărbatului mort. Claire negă din cap:

— Am vrut să spun altceva! Băieții lui Charlie Clapper au descoperit dâre de lichid în pantofii lui și pe pardoseala din lemn masiv din foaier.

Doctorița ridică o fiolă mică în care se zăreau câteva picături de lichid tulbure. Raleigh și cu mine ne-am uitat unul la altul nedumeriți.

— *Urină!* ne explică Claire. Se pare că săracul s-a scăpat pe el. Probabil a fost un gest reflex! Claire trase un cearșaf alb peste fața lui David Brandt și, clătinând din cap, adăugă: Presupun că aspectul ăsta poate rămâne între noi. Din nefericire, oftă ea, lucrurile nu s-au petrecut nici pe departe la fel de simplu în cazul miresei.

O luă înainte spre targa acesteia.

— E posibil să-l fi surprins! Sunt urme de luptă pe palme și pe încheieturile mâinilor. Și aici! indică ea o zgârietură înroșită pe gâtul femeii. Am recoltat probe de țesut de sub unghiile ei, vom vedea ce aflăm de la laborator. Oricum, prima lovitură a primit-o în abdomenul superior și i-a sfârtecat plămâni. În timp, din cauza pierderii de sânge, ar fi murit de la asta!

Doctorița ne arată apoi cu degetul celelalte două tăieturi hidoase sub sânul stâng, cam în aceeași zonă în care fusese rănit și mirele.

— Avea pericardul atât de inundat de sânge că ai fi putut să-l storci ca pe un burete de vase!

— Iar vorbești în termeni de specialitate! i-am zis.

— Mă refeream la membrana care învelește cordul. Sângele se adună în acest spațiu și comprimă mușchiul, împiedicând astfel inima să mai primească sânge prin circulația mare. În final, sfârșește sufocându-se singură.

Imaginea cordului miresei asfixiindu-se cu propriul sânge mă îngheță.

— E ca și cum a intenționat să copieze rănile! am spus eu, studiind punctele de intrare ale cuțitului.

— Și eu m-am gândit la același lucru! Drept în inimă!

Raleigh se încruntă.

— Deci criminalul ar putea fi un profesionist?

Claire înălță din umeri.

— După tiparul tehnic al rănilor, poate, dar nu cred!

Era o umbră de ezitare în vocea ei. Am ridicat ochii la ea și am privit-o fix.

— Vreau să știu dacă a fost agresată sexual.

Claire înghiți în sec.

— Sunt semne clare că a existat un soi de penetrare postmortem. Mucoasa vaginală este sfâșiată sever și am descoperit, de asemenea, mici tăieturi în jurul intrării în vagin.

Corpul meu se încordă de furie.

— *A fost violată!*

— *Dacă a fost violată*, replică Claire, atunci a fost o treabă tare urâtă! Cavitatea vaginală era extrem de largită. Sincer, nu cred că vorbim de vreo intromisiune a penisului.

— Vreun instrument dur? întrebă Raleigh.

— În mod sigur destul de lat... dar de-a lungul pereților vaginului sunt zgârieturi care par făcute de un inel. Claire inspiră adânc. Personal, zic că a fost pumnul!

Natura violentă, șocantă a morții lui Melanie Brandt mă cutremură iarăși. Fusese mutilată, pângărită. Pumnul! Era o finalitate sălbatică și dură în gestul acesta. Agresorul femeii nu numai că încercase să-și pună în practică fapta de coșmar, ci și s-o batjocorească în felul acesta. *De ce?*

— Dacă mai rezistați la un amănunt, haideti după mine!

Am urmat-o printr-o ușă cu arc într-o anexă de laborator. Pe o bucată de hârtie albă sterilă era întins smochingul mânjit de sânge pe care îl găsisem lângă mire. Claire îl apucă de guler.

— Mi-a împrumutat-o Clapper! Bineînțeles, ceea ce trebuia să facem era să avem confirmarea al cui sânge este acesta. Partea din față a pieptului hainei era străpunsă în dreptul loviturii fatale și împrôscată cu pete mari, întunecate de sânge. Aici devine foarte interesant, spuse Claire, pentru că pe pieptarul hainei nu este doar sângele lui David Brandt!

Eu și Raleigh am rămas cu gura căscată de uimire.

— Și al ucigașului? se interesă el, făcând ochii mari.

Claire scutură din cap.

— Nu, *al miresei!*

Am memorat rapid imaginea de la locul crimei. Mirele fusese omorât în holul de la intrare; soția sa, la nouă-zece metri distanță, în dormitorul principal.

— Cum e posibil să fi ajuns sângele miresei pe haină? am întrebat eu confuză.

— Exact asta m-a nedumerit și pe mine! Așa că am luat haina și am lipit-o de torsul mirelui. Semnul de tăietură nu se

suprapune peste rana lui. Poftim, plaga lui este aici, în dreptul coastei a patra, iar urma de tăietură de pe sacou este cu șapte centimetri mai sus. Verificând mai departe, blestemata de haină nu este nici măcar de la aceeași firmă cu pantalonii. Este marcă Joseph Abboud!

Claire îmi făcu cu ochiul, observând că pricepusem aluzia.

— Haina nu este a mirelui, ci a celui care l-a omorât. Claire făcu ochii mari. Din câte știu eu, niciun profesionist nu lasă așa ceva în urmă!

— Poate că a vrut să se folosească de nuntă doar ca să se ascundă, sugeră Raleigh.

Mie mi se năzări o posibilitate și mai sinistră.

— Este posibil să fi fost un invitat!

15

La sediul redacției ziarului *Chronicle* din San Francisco, mintea frenetică a lui Cindy Thomas lucra înaintea degetelor ei pe tastatură. Era mai puțin de o oră până la termenul de predare a articolului pentru după-amiază. De la unul dintre hamalii de la Hyatt aflase numele a doi invitați care participaseră la nunta familiei Brandt și stăteau încă în hotel. După ce dăduse din nou o raită pe acolo în seara precedentă, reușise să compună o imagine tragică, sfâșietor de înduioșătoare – completată cu jurăminte de iubire, toasturi și un romantic dans final – a ultimelor clipe din viața mirelui și a miresei.

Toți ceilalți reporteri încă mai puneau cap la cap detaliile fragmentare dezvăluite de poliție. Deocamdată se afla înaintea lor, era câștigătoare și se simțea minunat. Era, de asemenea, convinsă că acesta era cel mai bine scris articol al ei de când ajunsese la *Chronicle* și poate chiar din perioada studenției de la Michigan.

La sediul ziarului, lovitura pe care o dăduse cu povestea de la Hyatt o transformase peste noapte în vedetă. Oameni pe care abia îi cunoștea, dintr-odată o opreau să o felicite. Până și directorul, pe care îl vedea rar la etajul redacției Metro, coborî la ea să vadă cine este. Rubrica Metro se ocupa acum de o demonstrație de protest din Mill Valley legată de începerea unui șantier, care aglomerase circulația în apropierea unei școli.

Cindy scria un articol de prima pagină. În timp ce bătea la

calculator, îl observă pe Sidney Glass, editorul ei, îndreptându-se spre ea. În redacție, Glass era cunoscut drept El Sid, adică „Cidul”. Se opri lângă ea și oftă.

— Trebuie să vorbim!

Se opri din scris și ridică ochii spre el.

— Am doi reporteri principali specializați pe crime scoși din sărite în momentul ăsta, care ard de nerăbdare să se ocupe de caz! Suzy e la primărie și așteaptă declarația comandantului poliției și a primarului, iar Stone alcătuiește lista de suspecti din ambele familii. Cei doi lucrează împreună de douăzeci de ani și au luat și două premii Pulitzer. E specialitatea lor!

Cindy simți pe moment că i se oprește inima.

— Ce le-ați spus? întrebă ea.

Parcă vedea în ochii duri ai Cidului expresia lacomă de pe fața eficientei echipe de reporteri specializați în cazuri de omucidere, reporteri cu vechime care aveau detectivi proprii, dispuși să „calce pe cadavre” ca să-și facă loc și să se amestece în povestea asta. Povestea ei!

— Arată-mi ce ai! vorbi într-un târziu editorul. Ocoli biroul și pe deasupra umărului ei citi câteva rânduri de pe monitor. În mare, e bine! Probabil știi asta. „Chinuit” se potrivește aici! îi arată el pe textul de pe ecranul calculatorului, pentru că e legat de „tatăl miresei”. Nimic nu o enervează mai tare pe Ida Morris decât inversiunile în topică sau adjectivele așezate la locul nepotrivit!

Cindy simți că roșește.

— Știi! Știi! Încercam să-l predau. Termenul e la...

— Știu când este termenul de predare, se înflăcăără editorul. Dar la noi, dacă reușești să-l predai, îl faci și bine! O studie pe Cindy cu o privire pătrunzătoare, de evaluare, care o ținu în tensiune, pentru că părea să dureze prea mult, după care adăugă: Mai ales dacă ții la articolul ăsta! Expresia de pe chipul lui Glass, care era în general implacabilă, se schimonosi și aproape că reuși să-i zâmbească lui Cindy: Le-am spus că e al tău, Thomas.

Cindy se abținu cu greu să nu-l îmbrățișeze pe impozantul și, în general, morocănosul ei editor și se interesă agitată:

— Vreți să mă duc la primărie?

— Povestea adevărată se află în apartamentul acela de hotel. Du-te iar la Hyatt!

Cidul se îndepărtă cu mâinile vârate ca de obicei în buzunarele de la pantaloni, dar o clipă mai târziu reveni.

— Bineînțeles, dacă vrei să-ți păstrezi articolul, ai face bine să-ți găsești o sursă din interior de la poliție – și asta cât mai repede!

16

După ce am plecat de la morgă, eu și Raleigh ne-am întors la birou, parcurgând o mare parte din drum fără a schimba nicio vorbă. Mă deranjau multe dintre detaliile celor două crime. De ce oare a luat criminalul haina victimei și de ce a lăsat sticla de șampanie? Nu avea sens!

— De-acum avem de-a face cu o crimă sexuală! Și încă una foarte urâtă! Când am intrat pe aleea cimentată care ducea spre Curte, m-am întors spre el. Vreau să verific rezultatele autopsiei și la computerele lui Milt Fanning și la FBI! De asemenea, trebuie să ne întâlnim cu părinții miresei ca să aflăm câte ceva despre toți cei cu care fata a avut vreo relație înaintea lui David. Și o listă a invitațiilor!

— De ce să nu așteptăm o oarecare confirmare în sensul ăsta, spuse noul meu partener, înainte să pornim ancheta în direcția asta?

M-am oprit din mers și m-am uitat fix la el.

— Vrei să vezi dacă apare cineva la Biroul de Obiecte Pierdute să se intereseze de un sacou pătat de sânge? Nu înțeleg! Care e grija ta?

— Grija mea, explică Raleigh, e ca poliția să nu tulbure durerea familiilor victimelor cu o grămadă de ipoteze până nu avem mai multe detalii. E posibil sau nu să avem sacoul criminalului, care e posibil sau nu să fi fost unul dintre invitați!

— Cui crezi că-i aparținea sacoul, rabinului?

Îmi aruncă un zâmbet.

— Se poate să fi fost lăsat acolo ca să ne ducă pe un drum greșit!

Deodată tonul lui păru să se schimbe.

— Dai înapoi? l-am întrebat.

— Nu dau înapoi! răspunse el. Până când nu avem ceva concret, orice fost iubit al miresei sau păgubit al unei firme pe care a pus mâna Gerald Brandt pot fi catalogați drept posibili

suspecți. Dar aş prefera ca atenția noastră să nu revină asupra lor decât în momentul când vom avea ceva sigur pe care să înainteze ancheta.

„Aici era şmecheria! Scurt pe doi! Brandt și Chancellor Weil, tatăl miresei, erau VIP-uri. Să ni-i prinzi pe făptași, Lindsay, dar să nu supui departamentul la niciun risc pe parcurs!”

Plină de așa-zisă încântare, am replicat:

— Credeam că *tocmai* posibilitatea ca ucigașul să fi fost la nuntă este punctul nostru de plecare!

— Lindsay, nu vreau să sugerez decât să așteptăm un soi de confirmare înainte să începem să scormonim în viața amoroasă a cavalerului de onoare!

Am aprobat din cap, uitându-mă în continuare în ochii lui.

— Între timp, *Chris*, vom merge pe *celelalte* piste ale noastre cu adevărat sigure!

Stăteam amândoi pe loc într-o tăcere tensionată.

— În regulă, spune-mi, de ce crezi că ucigașul a schimbat sacoul cu al mirelui? I-am întrebat eu.

Se sprijini cu spatele de un colț de zid și îmi răspunse:

— Bănuiala mea e că purta haina când i-a omorât și a umplut-o de sânge. Trebuia să iasă din hotel fără să atragă atenția, a găsit haina mirelui pe jos și pur și simplu le-a schimbat.

— Așadar, consideri că și-a dat silința să facă toată chestia aia cu urma de tăietură, gândindu-se că nimeni nu va băga de seamă nici diferența de mărime, nici de croială? Că o să treacă totul neobservat. Raleigh, *oare de ce a lăsat haina la locul faptei?* De ce nu a îndesat oare haina pătată de sânge într-o geantă sau de ce nu a ascuns-o pe cea curată?

— De acord, conchise Raleigh. Nu știi! Tu ce crezi?

Nu știam de ce lăsase haina, dar o posibilitate înfricoșătoare începuse să se creioneze în mintea mea.

— Prima variantă, am început eu, a intrat în panică! Poate a sunat telefonul sau a bătut cineva la ușă.

— În noaptea nunții la apartamentul nupțial?

— Începi să semeni cu *fostul* meu partener!

Am pornit spre clădirea Curții și el m-a ajuns imediat. Mi-a ținut ușa de la intrare deschisă ca să trec și în momentul când am intrat m-a luat de braț.

— Și a doua variantă?

Am rămas iarăși pe loc, privindu-l drept în ochi, analizând

parcă până unde m-ar putea înțelege.

— De fapt, ce experiență ai în cazurile astea? m-am interesat.
A zâmbit cu același aer calm și sigur pe el.

— Doar că am fost căsătorit!

N-am mai dat niciun răspuns. A doua variantă mă îngrozea tot mai mult. Oare nu cumva criminalul își semna crimele? Se juca oare cu noi? Lăsa în mod voit semne? Ucigașii de genul crimă-pasională-singulară nu lasă urme cum ar fi haina, cum, de altfel, nu fac nici profesioniștii. În schimb, criminalii în serie lasă indicii.

17

Fereastra de la care se uita Phillip Campbell avea o priveliște amețitoare asupra golfului, dar el nu părea să acorde mare atenție peisajului. Era căzut pe gânduri. „A început în sfârșit! Totul s-a pus în mișcare, gândea el. Nu-i așa că orașul de pe golf nu va mai fi niciodată la fel? Nici eu nu voi mai fi vreodată același!” Era complicată povestea - nu chiar ceea ce i se păruse că va fi, dar frumoasă în felul ei.

Închisese ușa de la biroul lui, așa cum făcea de fiecare dată când era cufundat în studiu. În ultima vreme nu mai lua prânzul împreună cu colegii de serviciu. Îl plictiseau. Erau preocupați doar de lucruri minore: bursa, echipele de fotbal american Giants sau 49ers, destinațiile lor de vacanță. Aveau niște vise mic-burgheze atât de superficiale! Ale lui erau înălțătoare. El era asemenea mogulilor care realizau lucruri mărețe în Silicon Valley. În orice caz, acestea erau de domeniul trecutului. Acum avea un secret. Cel mai mare secret din lume.

Împinse la marginea biroului zierele de afaceri. „Aceasta e lumea veche, își spuse el în gând. Vechiul eu, *cel plictisitor, muncitor ca o albină!*”

Descuie sertarul de la birou din stânga sus. În spatele obișnuitelor lucruri și hârtii personale învălmășite era o cutie gri mică, închisă cu cheia, de mărimea unui pachet de cărți de joc.

„Aceasta este lumea mea de acum!”

Se gândi din nou la Hyatt, la fața frumoasă ca de porțelan a miresei, la stropii de sânge în formă de floare de pe decolteul ei. Încă nu-i venea să creadă ce se întâmplase. *Scrâșnetul* ascuțit al cuțitului care pătrundea prin cartilaje, ultima ei răsuflare și a lui, desigur.

Cum îi chema? O, Doamne Dumnezeule, le uitase numele! Ba nu! Erau familia Brandt! Apăreau peste tot în ziare și la buletinele de știri.

Cu una dintre cheile pe care le avea pe un lanț deschise cutiuța care păru să împrăstie în cameră mireasma vrăjită a visurilor lui. Un teanc de cărți de vizită. Curate și ordonate, aranjate în ordine alfabetică. Le răsfoi una câte una. Nume noi... King... Merced... Passeneau... Peterson. Toți mirii și miresele!

18

Câteva mesaje urgente mă așteptau pe birou când m-am întors de la morgă. Bine - „urgent” se potrivea situației!

Charlie Clapper de la CSU mă anunța că era gata raportul preliminar. Câțiva reporteri de la AP și posturile locale de televiziune mă căutaseră. Sunase până și tipa de la *Chronicle* care îmi lăsase cartea ei de vizită.

În timp ce formam numărul lui Clapper, m-am apucat să ciugulesc dintr-un grătar de pui și o salată de pere pe care mi le cumpărasem în drum spre serviciu.

— Vreau numai vești bune, am glumit eu când i-am auzit vocea în receptor.

— În cazul ăsta îți dictez un număr cu 89-89! La doi dolari minutul îți spun tot ce vrei să auzi!

Am înțeles din tonul lui.

— N-ai găsit nimic?

— Tone de parțiale, Lindsay! răspunse șeful echipei de la Criminalistică, referindu-se la amprentele neconcludente pe care echipa lui le prelevase din cameră. Ale mirelui, ale miresei, ale directorului adjunct, ale cameristei.

— Ai încercat pe cadavre? am forțat eu. Criminalul o ridicase pe Melanie Brandt de pe jos. Și pe cutia de șampanie?

— Bineînțeles! Nimic! A fost atent!

— Dar pe jos? Fibre, urme de pantofi?

— Sau urină, râse Clapper. Crezi că îți ascund ceva? Ești simpatică, Lindsay, dar mă scot mai bine dacă dau de urma criminalilor. Între timp am pus pe cineva să examineze la microscop haina de la smoching. Te țin la curent! Am încheiat transmisia!

— Mersi, Charlie, am murmurat eu dezamăgită.

Trecând din nou în revistă mesajele care îmi fuseseră lăsate, îmi sări în ochi numele lui Cindy Thomas. În mod normal, nu aș fi sunat un reporter în mijlocul unei anchete în plină desfășurare, dar tipa aceasta fusese atât de deșteaptă și sigură pe ea încât reușise să ajungă până sus, la locul crimei, dar, cu toate acestea, știuse să bată în retragere când mă încolțise în toaletă. Am prins-o la birou.

— Mulțumesc că m-ai sunat, inspectore! spuse ea pe un ton ce trăda recunoștința.

— Consider că îți eram datoare, mulțumesc că ai fost îngăduitoare cu mine când mi-a fost rău la hotel!

— Ni se întâmplă tuturor! Dar trebuie să te întreb: Întotdeauna reacționezi așa la locul crimei? Doar ești detectiv la Omucideri, nu?

Nu aveam nici timpul, nici forța necesare lansării într-o polemică inteligentă, așa că am folosit replica lui Jacobi:

— A fost o nuntă, mereu plâng la nunți! Cu ce pot să te ajut, domnișoară Thomas?

— Spune-mi Cindy!... Am de gând să-ți fac un serviciu! Când ajung la cinci, poate vei face și tu unul pentru mine.

— Este vorba despre o omucidere, chiar una deosebit de gravă! N-am de gând să ne jucăm de-a „Hai-să-cădem-la-învoială!”, iar dacă ne vom reîntâlni, vei descoperi că nu sunt prea veselă când mă știi îndatorată.

— De fapt, speram să aflu, îmi explică ea, niște detalii despre mire și mireasă!

— Parcă Tom Stone se ocupa de crime la *Chronicle*, nu? am întrebat eu.

Am auzit-o inspirând o dată.

— Nu vreau să te mint! În mod obișnuit mă ocup de rubrica de interes local din secțiunea Metro.

— Ei bine, acum ai dat peste un subiect adevărat! „Mariaj semnat în rai sfârșește în iad!” Ai ieșit repede pe ușă!

— Adevărul e, inspectore - vocea ei se înmuie -, că n-am mai văzut în viața mea așa ceva! Când l-am zărit pe David Brandt zăcând acolo... în noaptea nunții sale; știu la ce te gândești, dar nu este vorba numai despre articol! Mi-aș dori să te pot ajuta!

— Apreciez asta, dar din moment ce avem atâția oameni cu insigne care roiesc pe aici, ar trebui să le dăm o șansă, nu crezi? În orice caz, să știi că felul în care te-ai furișat până la etajul

treizeci m-a făcut să primesc a doua zi o invitație în biroul comisarului, și nu la micul dejun! Aveam responsabilități tactice la locul crimei.

— N-am crezut că voi reuși să intru! Așadar am stabilit că nu știm aici care cui îi este datoare, dar cum încercarea este a mea... Vocea reporterei redevenise autoritară: Te-am sunat ca să îți aflu reacția la o știre pe care urmează să o dezvăluim în cursul zilei de astăzi. Știi că tatăl mirelui conduce o companie care se ocupă cu preluări de firme. Un coleg de-al meu a scos de la Bloomberg că s-au retras în ultimul moment dintr-un acord preliminar cu al treilea cel mai mare producător mondial de automate rusești, Kolya-Novgorod. Brandt le punea la dispoziție până la două sute de milioane de dolari pentru o țintă importantă. Kolya este unul dintre acele conglomerate rusești preluate de o ramură nouă a capitaliștilor de pe piața neagră. Fără numerar, am înțeles că firma este practic în stare de faliment. Sursa mea mi-a spus că situația dintre părți a ajuns destul de tensionată.

M-a bufnit râsul.

— Tensionată, domnișoară Thomas? Și eu aș fi tensionată în locul lor!

— Se pare că o parte din ruși au fost lăsați cu buză umflată. Am râs din nou.

— Plănuirea unei crime este un delict federal! i-am zis. Dacă ai date despre asta, ar trebui să anunți Justiția!

— M-am gândit să te anunț pe tine. Între timp, n-ai vrea să-mi spui și mie câte ceva despre eventualele piste pe care le investigați acum?

— Sigur! Pot să-ți spun liniștită că sunt „În desfășurare”.

— Mulțumesc! oftă, apoi continuă: Aveți vreun suspect?

— Asta te-au pus cei de la *Chronicle* să întrebi? Știi doar că nu pot să divulg așa ceva!

— Neoficial! Fără să te citez! Ca prietenă!

Ascultând-o, mi-am amintit perioada când proaspăt angajată, fără experiență, îmi făceam loc „cu coatele” la locul de muncă, iar lumea poliției mi s-a părut baricadată, complet închisă, până când cineva mi-a lăsat o porțiță cât de mică pe care să mă strecur și eu.

— După cum spuneam, domnișoară Thomas, am reluat eu pe un ton mai blând, nu promit!

— Cindy, spuse ziaristă. Măcar spune-mi Cindy, până data viitoare când vei fi încolțită în toaletă și surprinsă într-un moment de slăbiciune.

— Bine atunci, *Cindy*! O să te am în vedere.

19

Nu voiam să mă duc acasă și știam că nici la Curte nu mai rezistam să rămân mult. Mi-am înșfăcat geanta, m-am grăbit să cobor în parcare subterană și am pornit imediat motorul mașinii mele Bronco, veche, dar de încredere, fără să am clar în minte încotro s-o apuc.

Conduceam pur și simplu - am traversat Forth Street, Third Street, apoi Mission, am trecut de Centrul Moscone - pe lângă cafenele și magazine închise, până am ajuns aproape de Embarcadero. Am încercuit zona Battery, îndepărtându-mă de golf. Nu aveam unde să mă duc, dar mâinile mele păreau să acționeze de capul lor, conducându-mă undeva. Îmi apăreau în minte imagini cu mireasa și mirele omorâți, apoi ecouri ale cuvintelor lui Orenthaler. Îl sunasem în sfârșit pe hematolog, doctorul Medved, pentru o programare. Mă apropiam de Sutter, când am întors. Dintr-odată știam încotro mă îndreptam.

Am intrat pe Union Square. Fără să vreau, m-am pomenit oprind în fața intrării puternic iluminate a hotelului Hyatt. I-am arătat managerului legitimația cu insignă și am luat liftul până la etajul treizeci.

În fața Apartamentului Mandarin era un singur paznic în uniformă. L-am recunoscut - era David Hale de la secția centrală de poliție. Când m-a văzut, s-a ridicat în picioare.

— N-aveați unde să mergeți, inspectore?

Ușa de la apartament era sigilată cu o barieră încrucișată de fâșii galbene. Hale mi-a dat cheia, am dezlipit una sau două fâșii din banda galbenă și m-am strecurat pe sub celelalte. Am răsucit cheia și am intrat.

Dacă nu ați mers niciodată singuri la locul unei crime recent comise, nu cunoașteți senzația de neliniște și de disconfort care te încearcă acolo. Simțeam că fantomele întunecate ale lui David și Melanie Brandt erau încă în cameră.

Eram sigură că îmi scăpase ceva. Și mai eram sigură că acel ceva se găsea acolo. *Dar ce?*

Apartamentul era cam în aceeași stare în care îl lăsasem. Covorul persan din living fusese trimis la laboratorul lui Clapper, dar pozițiile cadavrelor și zonele cu sânge erau clar marcate cu cretă albastră. M-am uitat la locul unde murise David Brandt. Am încercat să-mi închipui o reconstituire cât mai probabilă a celor întâmplate.

Mirii ciocnesc și se felicită. (Știam asta după paharele de șampanie pe jumătate umplute, găsite pe o măsuță de lângă terasă.) Poate că el tocmai îi făcuse cadou cerceii. (Cutiuța lor deschisă era pe etajera oglinzii din baia mare.) Se aude un ciocănit la ușă. David Brandt se duce să deschidă. Atmosfera încărcată din încăperea părea să îmi vuiască în urechi, înviată de șoapte.

Ucigașul intră, având în brațe cutia de șampanie. Poate că David îl cunoaște sau l-a văzut la recepție, de unde plecase în urmă cu o oră. Iese la iveală cuțitul. O singură lovitură. Mirele înghesuit în cadrul ușii își dă ultima suflare. Totul se petrece atât de rapid, încât n-apucă să strige. Îmi amintesc ce a zis Claire: „Săracul, s-a scăpat pe el!” Dar mireasa nu strigă? Poate că este în baie. (Cu cutiuța de bijuterii.) Poate că abia intrase să probeze cerceii. Ucigașul răscolește din priviri apartamentul și o „interceptează” când apare nebaneuitor în prag. Am în fața ochilor imaginea lui Melanie Brandt – radioasă și veselă. La fel o vede și el. Îl cunoaște? Era oare bărbatul pe care abia îl părăsise? Îl cunoștea Melanie pe asasinul ei?

Știi un proverb al indienilor Navajo care zice: „Chiar și vântul care nu adie vorbește!” În camera tăcută de hotel, dar plină de confesiuni, stau și ascult.

„Spune-mi, Melanie! Sunt aici pentru tine! Te ascult!”

Rememorarea fiecărui detaliu al crimei îmi face pielea de găină. Ea se luptă, încearcă să scape. (Asta spun vânătăile și jiliturile de pe brațele ei și de pe gât.) Criminalul o înjunghie la picioarele patului. Este îngrozit și totuși teribil de încântat de ce a făcut. Femeia nu moare imediat. Trebuie s-o înjunghie din nou, apoi încă o dată. Când s-a sfârșit, o cară în brațe pe pat. (Nu a târât-o, pentru că nu a existat dâră de sânge în urmă.) Acesta este un lucru important! Este atent cu ea, ceea ce mă face să cred că o cunoaște. Poate a iubit-o cândva pe Melanie? Îi așază brațele pe lângă corp, de parcă s-ar odihni. E ca o prințesă adormită. Poate că el se preface că tot ce s-a întâmplat a fost

doar un coșmar.

Nu sesizez nicăieri în cameră tiparul clinic al ucigașilor plătiți sau profesioniști sau măcar al cuiva care a mai omorât cândva. *Ascult!*

Începe să-i clocotească în sânge o furie puternică. Își dă seama că nu o s-o mai vadă vreodată. Prințesa lui... Este cumplit de furios. Ar vrea să se culce cu ea o dată, să o simtă, dar nu poate. Asta ar pângări-o. Dar trebuie s-o aibă! Așa că îi saltă rochia și folosește pumnul.

Mă obsedează toate amănuntele. Dar sunt sigură că mai există un detaliu care îmi scapă, pe care nu l-am descoperit. Ce am omis oare? Ce au omis toți până acum?

Pășesc lângă pat. O revăd înaintea mea pe Melanie, înjunghiată îngrozitor, dar cu fața calmă, neacuzatoare. O lasă așa. Nu-i ia cerceii. Nu-i ia inelul cu diamant uriaș. În momentul acela, ca un tren care explodează dintr-un tunel întunecat, realizez ce lipsea și ce nu văzusem. „Dumnezeule, Lindsay! Verighetele!”

Mi-a venit iarăși în minte imaginea cadavrului ei care zăcea acolo, cu mâinile delicate mânjite de sânge. Inelul de logodnă cu diamant era, dar... Isuse! Să fie oare posibil?

M-am dus din nou în foaier ca să îmi amintesc și imaginea cadavrului contorsionat al mirelui. Se căsătoriseră cu câteva ore înainte, abia își rostiseră jurămintele de iubire, dar nu aveau verighete pe deget. Verighete!

Mi-am dat seama atunci - criminalul nu ia cerceii. Ia verighetele!

20

A doua zi dimineață la ora nouă, mă aflu în cabinetul doctorului Victor Medved, un bărbat plăcut, micuț de statură, cu o față îngustă și trăsături puternice, care, pe un ton cu un ușor accent est-european, m-a speriat de moarte.

— Boala lui Negli ucide, a început el calm. Îi răpește organismului posibilitatea de a mai transporta oxigen la organe. La început, simptomele sunt un tonus scăzut, o slăbire a sistemului imunitar și o ușoară stare de delir. În final, ajungi la disfuncții ale creierului asemănătoare unui atac cerebral și, de asemenea, îți poți pierde capacitatea mintală. Se ridică de pe

scaun, veni spre mine și îmi cuprinse fața între palmele lui blânde. Mă studie dindărătul lentilelor groase de ochelari. Ești deja palidă! spuse el, apăsându-mi obrajii cu degetele mari.

— Întotdeauna mi-a luat ceva mai mult până să-mi urce sângele în obraji dimineața, am zis eu cu un zâmbet, încercând să-mi maschez frica.

— Ei bine, în trei luni, continuă doctorul Medved, dacă nu oprim evoluția bolii, vei arăta ca o stafie! O stafie drăguță ce-i drept, dar tot stafie se cheamă. Se întoarse la birou și se uită pe fișa mea. Văd că ești detectiv la poliție!

— La Omucideri! am subliniat eu.

— Atunci n-are sens să te amăgești! Nu vreau să te necăjesc! Anemia aplastică se poate vindeca. Treizeci la sută dintre pacienți reacționează la un tratament de transfuzii bisăptămânale cu concentrat de globule roșii. În cazul celor care nu reacționează, la un procent similar s-a putut în cele din urmă interveni cu un transplant de măduvă, dar această procedură implică mai întâi un tratament dureros chimioterapeutic, pentru a crește nivelul globulelor albe.

Am înțepenit. Predicțiile de coșmar ale lui Orenthaler se adevereau.

— Există vreo posibilitate să se afle cine va reacționa la tratament?

Medved își împreună palmele și clătină din cap.

— Singura modalitate este să-l începi. Atunci se vede.

— Am acum un caz important. Doctorul Orenthaler mi-a spus că pot continua să lucrez.

Doctorul Medved strânse din buze sceptic.

— Poți continua cât simți că ai putere.

Am expirat lent, aproape cu un geamăt. Cât voi putea ascunde asta? Cui puteam spune?

— Dacă merge, cât durează până se văd semne de însănătoșire? am întrebat eu cu speranță.

Doctorul se încruntă.

— Nu-i ca atunci când înghiți aspirină ca să-ți treacă durerea de cap! Mă tem că aici este vorba de o perioadă mai lungă.

„Perioadă mai lungă.” Mi-am amintit răspunsul identic al lui Roth, despre avansarea mea ca locotenent. „Asta este, Lindsay! Asta este marea provocare a vieții tale!”

— Și dacă nu merge, cât durează... până încep lucrurile să...

— Până încep să se înrăutățească? Hai să privim problema înarmați cu optimism și speranță! Mai vorbim pe parcurs.

Totul era acum în joc: cazul, cariera, toate țelurile pe care le aveam în viață. Miza se schimbă. Mă mișcăm purtând cu mine o bombă care ticăia în pieptul meu, amorsată și incendiară, iar fițilul care dispărea lent reprezenta tot ceea ce aș fi putut fi eu.

M-am interesat șoptit:

— Când începem?

Mi-a scris în grabă pe un bilet locația unui cabinet din aceeași clădire, de la etajul trei, Servicii pacienți tratament ambulator; fără dată.

— Dacă nu te deranjează, aș vrea să începem chiar acum!

21

Știrea despre afacerile lui Gerald Brandt cu rușii se aflase. O găseai la toate chioșcurile de ziare, cu titlul cu litere îngroșate: „**TATĂL MIRELUI E POSIBIL SĂ FI STÂRNIT MÂNIA RUȘILOR**”.

Ziarul *Chronicle* susținea că FBI-ul analiza serios această problemă. „Grozav!”

Două pungi de câte o jumătate de litru de sânge îmbogățit cu hemoglobină îmi pompau prin vene în momentul când am ajuns în sfârșit la biroul meu, în jurul orei 10.30. A trebuit să fac un efort supraomenesc ca să-mi alung din minte imaginea sângelui gros, stacojiu, care picura lent prin perfuzie.

Roth mă strigă. Ca de obicei, i se citea pe față nemulțumirea:

— Cei de la *Chronicle* spun că e mâna rușilor, iar FBI-ul pare să fie de aceeași părere, spuse el aplecându-se peste biroul meu.

Îmi împinse pe masă ziarul de dimineață.

— L-am văzut! Nu-i lăsa pe cei de la FBI să se amestece! i-am zis eu. Țsta este cazul nostru! I-am povestit că în seara precedentă m-am întors la locul crimei subliniind convingerea pe care o aveam în privința faptului că toate amănuntele – agresarea sexuală a cadavrului, sacoul însângerat și lipsa verighetelor – întregiau portretul unui singur criminal obsedat: Nu-i niciun profesionist rus! Și-a băgat pumnul în ea, i-am reamintit eu. A făcut asta în noaptea nunții ei!

— Vrei să le spun agenților *federali* să se retragă, întrebă Roth, pentru că tu ai o *presimțire puternică* în cazul ăsta?

— Este un caz de *omucidere*! O crimă sexuală perversă și extrem de urâtă, nicidecum o conspirație internațională!

— Poate că ucigașul rus a avut nevoie de probe sau poate este un maniac sexual!

— Ce fel de probe? Toate ziarele și posturile de televiziune din țară au comentat povestea! Oricum, metoda tipic rusească a ucigașilor plătiți nu este să taie un deget de la mână?

De frustrare, Roth suspină cu un șuierat. Fața lui exprima ceva mai mult decât fireasca îngrijorare.

— Trebuie să plec! am exclamat eu. Am făcut prin aer cu pumnul ca și când aș fi tras cu pistolul, în speranța că Roth va gusta gluma.

Gerald Brandt era încă la Hyatt, așteptând eliberarea cadavrului fiului său. M-am dus la el în apartament și l-am găsit singur.

— Ați văzut ziarele? I-am întrebat eu în timp ce ne instalăm la masa cu umbrelă de soare de pe terasă.

— Ziarele, Bloomberg, o anume tipă de la *Chronicle* care a sunat toată noaptea! Ceea ce sugerează ei este o nebunie totală! zise el.

— Moartea fiului dumneavoastră a fost un act de nebunie, domnule Brandt! Vreți să fiu deschisă cu dumneavoastră când e vorba de anchetă?

— Ce vreți să spuneți, inspectore?

— Ați fost întrebat alaltăieri dacă bănuieți pe cineva care ar fi vrut să vă facă rău...

— Și i-am răspuns detectivului dumneavoastră *că nu la modul acesta!*

— Nu credeți că anumite grupuri din Rusia ar putea fi ușor înfuriate pe dumneavoastră pentru că v-ați retras din înțelegera cu ei?

— Noi nu tratăm cu grupuri, domnișoară Boxer! Printre acționarii de la Kolya se numără câțiva dintre cei mai puternici oameni din țara asta. În orice caz, am impresia că vreți să mă faceți să par suspect! A fost vorba de afaceri. Negocieri. În domeniul nostru, ne confruntăm cu astfel de situații săptămânal. Moartea lui David nu are nicio legătură cu Kolya!

— Domnule Brandt, cum puteți fi așa de sigur? Fiul dumneavoastră și soția lui sunt morți!

— Din cauză că negocierile *nu s-au soluționat*, inspectore?

Asta a fost o șmecherie pentru a ameți mass-media! Am încheiat afacerea azi-noapte.

Se ridică în picioare și am înțeles că întrevederea luase sfârșit.

Când m-am întors, i-am dat telefon lui Claire. Simțeam nevoia să vorbesc cu ea. Tânjeam după doza zilnică de Claire și, în plus, aveam nevoie de ajutor la caz.

Secretara ei mi-a transmis că am prins-o într-o conferință telefonică și m-a rugat să aștept pe fir. Când i-a făcut legătura, Claire a răspuns mormăit:

— Medicină legală! Fii atentă... Un tip conducea cu 120 de kilometri pe oră într-o zonă cu restricție la 60, intră într-un bătrânel care își parcase neregulamentar mașina lui Lexus și-o aștepta pe nevastă-sa. A fost declarat decedat în momentul când a fost adus la spital. Acum șoferul atentează la averea bătrânului intentând un proces pe motiv că victima parcase ilegal. Ambele tabere, inclusiv experții, nu vor decât să pună mâna pe o bucată din avere. Righetti mă îndeamnă să mă implic în treaba asta pentru că povestea a apărut în jurnalele noastre de specialitate. Dacă le dai unor nenorociți ca ăștia un bănuț ca să le afli gândurile, știi cu ce te alegi?

— Cu rest! am răspuns zâmbind.

Claire era amuzantă!

— Te-ai prins! Am cam treizeci și una de secunde la dispoziție. Ce faci? se interesă ea. Te iubesc, scumpa mea și mi-e dor de tine! Cu ce vrei să te ajut, Lindsay?

Am ezitat, dorindu-mi să-i povestesc despre necazurile mele, dar nu am întrebat-o decât dacă soții Brandt purtau vreun gen de verighete când au fost aduși la ea.

— Din câte știi eu, nu! mi-a răspuns. Am inventariat cerceii și un inel cu un diamant mare cât o cireașă, dar nicio verighetă. Am remarcat și eu lucrul ăsta! De fapt, de asta te sunasem aseară.

— Mințile mari gândesc la fel, am zis.

— Sau cele ocupate, cel puțin, contracară ea. Cum mai merge cazul tău sinistru?

Am oftat.

— Nu știi! Următorul pas este să-i verificăm pe cei trei sute de invitați ca să vedem dacă vreunul dintre ei avea un motiv special de ranchiună. Ai văzut și tu cum descriu ziarele totul,

răzbunarea rusească! FBI-ul mă vânează, iar comandantul Mercer latră în urechea lui Roth să pună un detectiv *adevărat* în fruntea investigației. Că veni vorba, l-am pus pe Jacobi să dea de sursa de proveniență a sacoului. În rest, cazul se derulează la fel de încet ca până acum.

Claire râse.

— Rezistă, dragă! Dacă poate rezolva cineva crimele astea, tu ești aceea!

— De-ar fi numai asta... îmi pieri vocea.

— E totul în regulă? reveni Claire. Nu pari vorbăreață și curajoasă că de obicei.

— De fapt, am nevoie să stau de vorbă cu tine. Ne întâlnim sâmbătă?

— Sigur, acceptă Claire. Of, la naiba... avem balul de absolvire al lui Reggie! Se poate să amânăm o zi? Vin eu cu mașina duminică la tine să luăm o gustare până în prânz.

— Bineînțeles că mai putem amâna o zi, am fost eu de acord, fără să-mi arăt dezamăgirea. Duminică ar fi nemaipomenit. E perfect!

Am închis cu un zâmbet pe buze. Pe moment, aproape că vedeam lucrurile în roz. Chiar și numai programarea întâlnirii cu Claire mă făcuse să mi se pară că mi se luase o piatră de pe inimă. Până duminică aveam timp să mă pregătesc în legătură cu felul în care mă voi descurca cu tratamentul și cu serviciul.

Raleigh veni sus la mine.

— Vrei să bem o cafea? Am bănuit că are de gând să îmi reproșeze ora la care am ajuns la birou. Probabil că mi-a simțit resentimentul, pentru că mi-a fluturat în fața ochilor un plic de hârtie maronie de mărimea unui dosar și a înălțat din umeri. Am lista cu invitații de la nunta familiei Brandt! Credeam că vrei să vezi cine rămâne în picioare!

22

Ne-am dus la localul Roma, una dintre acele cafenele-taverne în stil european, cu tavan înalt, încărcat de stucaturi, de vizavi de Curte. Eu preferam localul Peet, dar Roma era mai aproape. Am comandat ceai, iar Raleigh s-a întors cu o specialitate fantezistă de nescafe cu lapte și o felie de plăcintă proaspătă de dovleac, pe care mi le-a pus în față.

— Ți-ai pus vreodată întrebarea dacă localurile astea fac ceva bani? mă iscodi el.

— Poftim? m-am uitat eu la el.

— E câte unul la fiecare colț! Toate servesc aceleași produse, iar suma lor medie la vânzări este cam... doi dolari și treizeci și cinci de cenți?

— Nu suntem la o *întâlnire*, Raleigh! am izbucnit eu. Hai să ne uităm pe listă!

— Poate în jur de trei sau trei cincizeci. Au mare noroc localurile dacă încasează un brut de patru sute de mii.

— Raleigh, te rog! am insistat eu, pierzându-mi răbdarea.

Împinse plicul spre mine. L-am deschis și am răsfirat ca un evantai în jur de opt-nouă pagini de nume și adrese având antetul biroului lui Gerald Brandt. Am recunoscut imediat câțiva invitați din partea mirelui. Bert Rosen, fost secretar al Trezoreriei Statelor Unite. Summer Smith, un miliardar care își făcuse averea prin anii '80 din speculații la bursă. Chip Stein, de la E-flix, prietenul lui Spielberg; Maggie Sontero, superba creatoare de modă de la Soho, din New York. O groază de nume mari și de scandaluri.

Din partea miresei erau câteva nume proeminente din zona San Francisco. Pentru mine asta însemna: primarul Fernandez; Arthur Abrams, impozantul procuror local - mă pomenisem o dată sau de două ori în boxa martorilor împotriva firmei lui, depunând mărturie în cazuri de omucidere; Willie Upton, administrator al școlilor publice.

Raleigh își trase scaunul lângă mine. Umăr la umăr, am studiat restul listei. Coloane de cupluri care sunau impresionant cu titluri de „doctor” sau „onorabil” în fața numelor. Era o listă lungă, care nu dezvăluia nimic - aparent o listă impenetrabilă.

Nu știu exact la ce mă așteptasem - poate ceva care să îmi atragă atenția. Un nume care să-mi sugereze o culpabilitate pe care nici măcar familiile nu o recunoșteau.

Raleigh părea îngrijorat.

— Lista asta este *înfricoșătoare*! Luăm fiecare câte o jumătate, iar Jacobi va face bilanțul. Ne întoarcem peste două săptămâni aici toți trei și vedem ce-am aflat.

Perspectiva de a-i vâna pe acești oameni - fiecare la rândul lui îngrozit și indignat de faptul că-i investigăm - nu mă înveselea și nici nu mă umplea de speranță.

— Crezi că primarul Fernandez ar putea fi un criminal sexual? am murmurat. Eu zic că da! Frază care mi-a scăpat imediat după m-a luat cu totul prin surprindere: Și spui că ai fost căsătorit?

Dacă lucrăm împreună, la un moment dat tot aveam să aflăm și adevărul e că eram curioasă.

După o scurtă pauză Raleigh dădu din cap afirmativ.

— De fapt, încă mai sunt. Divorțul nostru se pronunță luna viitoare. Șaptesprezece ani.

Am clipit spre el vrând să arăt că îi înțeleg situația.

— Îmi pare rău! Hai să oprim interogatoriul!

— E în regulă. Se întâmplă. Dintr-odată am început să ne mișcăm în lumi diferite. Mai precis, Marion s-a îndrăgostit de tipul care deținea agenția imobiliară la care lucra ea. Vechea poveste! La urma urmei, cred că n-am învățat nici până acum cum să folosesc corect tacâmurile.

— Te-aș fi putut scuti de un chin, i-am spus eu. Se merge de la stânga spre dreapta. Aveți copii?

— Doi băieți minunați. De 14 și de 12. Jason este glumețul, iar Teddy – deșteptul. A creat o pagină web pentru clasa lor, a șasea. Îi iau la mine un weekend da, unul nu. Sunt bucuria vieții mele, Lindsay!

Chiar îl vedeam pe Raleigh ca tatăl perfect. Mi-l imaginam bătând mingea cu băieții în zilele de sâmbătă, instalându-le computerul în cameră. Unde mai pui că avea privirea foarte caldă. Treptat, începusem să-mi dau seama că nu mai reprezenta dușmanul.

— Presupun că nu prea te-a ajutat să știi ordinea furculițelor, așa-i? Și tu ești divorțată, nu? mă întrebă el zâmbind.

— O-ho! Cineva s-a interesat în jur! am comentat. Abia absolvisem Academia de Poliție, iar Tom era în anul doi la Drept la Berkeley. La început intenționa să se specializeze în drept penal. Aveam de gând să facem un duo ca în filmele cu Carville și Matalin, polițist și avocat. Mă vedeam dând declarații, iar pe baza lor Tom Priceputul să-i dea în vileag. Până la urmă a optat pentru drept comercial.

— Și?

— Țista era visul lui, nu al meu! Nu eram pregătită pentru căsuța la țară. Vechea poveste, nu-i așa? am zâmbit. *Adevărul:* m-a părăsit! Mi-a cam făcut inima bucățele!

— Se pare că avem ceva în comun, spuse Raleigh blând.

Chiar că avea ochi frumoși. „Oprește-te, Lindsay!”

— Dacă vrei să știi, am replicat eu pe un ton grav, în ultimele șase luni am avut o relație toridă cu Warren Jacobi!

Raleigh râse și se prefăcu surprins.

— Doamne, Jacobi nu prea pare genul tău! Care-i atracția fatală?

M-am gândit la fostul meu soț, Tom, și la un alt bărbat cu care avusesem o legătură oarecum serioasă. Ce mă atrăgea oare la cineva?

— Mâinile moi! Și cred că și o inimă blândă, i-am răspuns eu.

— Ei, ce părere ai? zise Raleigh. Pui câteva borcane de gem de casă pe rafturi, dai sortimentelor de cafea nume sexy, gen Briză arabică și Sirocco. Crezi că am reuși să creștem media vânzărilor?

— Ce tot ai cu chestia asta, Raleigh?

Zâmbi jenat și mă privi cu ochii lui albaștri și senini.

— Fac muncă de detectiv de șaisprezece ani! la gândește-te și tu... Am un loc preferat, sus în Tahoe. Poate una dintre francizele astea...

— Scuze, dar nu te văd în spatele tejghelei vânzând briose de pe platou.

— Asta-i cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai spus până acum!

M-am ridicat de la masă, am luat plicul sub braț și m-am îndreptat spre ușă.

— Dacă mă gândesc mai bine, s-ar putea să fii bucătar mai bun decât polițist.

— Asta-i fata mea! zâmbi el. Are câte un răspuns isteț la orice. Ține garda sus!

Când ieșeam din local, m-am mai îmblânzit și i-am spus:

— Și eu am un loc preferat.

— Poate o să mi-l arăți într-o zi.

— Poate.

Eram uimită de Raleigh - cât trăiește omu' învață! În realitate, era un tip simpatic. „Oare are mâini moi?”

23

Când Rebecca Passeneau se văzu în oglindă în toată splendoarea rochiei ei de mireasă, știu că nu mai era fetița

mamei.

„Tu ești puiul meu!” Auzise cuvintele astea de când se născuse. Era de la sine înțeles, într-un fel, pentru că avea trei frați mai mari, iar mama ei își dorise dintotdeauna o fetiță, la fel și tatăl ei. Dar, odată cu trecerea anilor, se resemnaseră zicându-și că n-a fost să fie. Băiatul cel mare, Ben, un năzdrăvan din fire, murise înainte ca ea să se nască. Părinții ei au fost distruși. Nici măcar nu se mai gândeau să aibă alți copii, când, ca prin minune, a apărut ea, Becky.

— *Puiul meu!* O auzi pe mama ei exclamând de undeva din spate.

— Of, mami! oftă ea, zâmbind în același timp.

Continua să se privească. Era frumoasă! În rochia ei lungă, albă, fără bretele, ca o avalanșă de tul, strălucea ca cel mai frumos lucru din lume. Michael va fi atât de fericit! Ocupată cu pregătirile – hotelul de la Napa, florile, modificările de ultim moment ale rochiei – nici nu credea că o să mai vină vreodată ziua cea mare. Dar acum era așa de aproape. „Vineri!”

Domnișoara Perkins, vânzătoarea de la Saks, nu reușea decât să stea pe loc și s-o admire.

— O să-i dai gata, scumpete!

Becky se învârti, ca să se prindă din toate unghiurile în oglinda cu trei laturi. Zâmbi.

— Așa c-o să-i dau gata?

— Eu și tatăl tău vrem să-ți dăruim ceva, interveni mama.

Umblă în poșetă de unde scoase o cutie mică de bijuterii. În ea se afla pandantivul ei cu un diamant oval de patru carate, pus pe un șirag de perle, care se transmitea în familia ei din mamă în fiică. Se apropie de Becky și îi prinse la gât colierul.

— E superb! se înfioră Becky de plăcere. O, *mami!*

— Mi-a fost dat în ziua nunții mele, spuse mama, și am avut o viață frumoasă. Acum este al tău!

Becky Passeneau rămase ca vrăjită în fața oglinzii, cu rochia monumentală și cu diamantul strălucitor la gât. În cele din urmă se dădu jos de pe platforma folosită la ajustarea rochiilor și își îmbrățișă mama.

— Te iubesc, mami! Ești cea mai bună!

— Tabloul e complet acum, zise mama cu o lacrimă în colțul ochilor.

— Nu, nu încă! observă domnișoara Perkins.

Fugi în spate, de unde reveni în grabă cu un buchet de mireasă. Era din flori artificiale, model oferit ca accesorii din partea magazinului, dar în clipa aceea părea buchetul cel mai bogat și înfloritor din lume. I-l întinse lui Becky, care se înalță iarăși pe platformă, strângându-l la piept. Tânăra își văzu zâmbetul reflectat în trei ipostaze. Toate priveau și o admirau. Domnișoara Perkins adăugă:

— Acum ești gata!

Prezent în magazinul Saks pe undeva prin apropierea lor și martor la parada uluitoare a lui Becky în rochia de mireasă, Phillip Campbell era absolut de aceeași părere.

— Pentru tine ziua cea mare se apropie, șopti el blând. Arăți splendid!

24

A doua zi dimineață am primit un raport de la Milt Fanning de la departamentul FBI care se ocupă de crime sexuale. Pe computerul lui apăruseră date despre o serie de crime legate între ele, dar ținu să precizeze că niciuna nu reprezenta o pistă serioasă. Începuseră documentarea pornind de la folosirea pumnului în agresiuni sexuale și descoperiseră câteva cazuri, majoritatea crime în care fuseseră implicați homosexuali. Unul dintre cazuri avea legătură cu asasinarea a două prostituate în Compton, petrecută prin 1992, însă Nicholas Chito era închis în San Quentin pentru asta, unde își executa pedeapsa primită, între douăzeci și cinci de ani și închisoare pe viață.

Mai existaseră câteva cazuri de crime în hoteluri, inclusiv una în care era vorba despre un cuplu de proaspăt căsătoriți din Ohio, în care mirele despicasă uterul miresei cu un cuțit când descoperise că nu era primul. Dar pe plan local nu se întâmplase nimic demn de reținut, practic nimic care să ne ofere un punct de plecare.

Eram dezamăgită, dar nu surprinsă. Din ce aflasem până acum eram convinsă că David și Melanie se văzuseră cu ucigașul la Hyatt și nu era prima dată când se întâlneau.

L-am zărit pe Jacobi intrând de pe hol. De două zile mă evita – ocupat cu sarcinile pe care i le încredințasem, mai exact încercând să afle câte ceva despre șampania și sacoul de la locul crimei.

După doi ani învățasem că atunci când Jacobi nu mă împunge înseamnă că este nemulțumit.

— Cum merge treaba? I-am întrebat.

Mi-a fluturat un rânjet tâmp cu buzele lipite.

— Chin și Murphy sună la fiecare afurisit de depozit de vinuri pe o rază de 60 de kilometri. Chiar crezi că vreuna dintre firmele astea ține astfel de evidențe? Toți ne-au spus că sticla aceea putea fi comandată de oriunde din țară și mai trebuie să ai în vedere și comenzile prin poștă sau internet. Ei, drăcie!

Știam că sunt slabe șanse, însă câți oameni dau două sute de dolari pe o sticlă de șampanie?

— Și totuși, îmi zâmbi el, privindu-mă în sfârșit în ochi, am aflat niște nume! Vrând parcă să mă tortureze, Jacobi începu să-și răsfoiască pagină cu pagină carnetelul până la - să zicem - pagina treizeci. Apoi, miji ochii, își dresе glasul și începu: Da, ia să vedem... La magazinul Golden State Wine, de pe Crescent; sortiment *Krug. Clos du Mesnil* - chinui el pronunția franceză - din 1989, cineva a comandat o ladă în martie anul trecut, numele: Roy C. Shoen.

— L-ai verificat?

Jacobi dădu din cap afirmativ.

— N-a auzit în viața lui de familia Brandt! Este dentist. Presupun că și dentiștilor avuți le place vinul scump. Dădu pagina. Mai există un depozit de vinuri în Mill Valley de care s-a ocupat Murphy. Pentru prima dată în ultimele zile îmi zâmbi sincer amuzat. Pe tipul care a cumpărat vinul îl cheamă tot Murphy! Este un client fidel al lor. A dat o petrecere de ziua soției sale. Dacă vrei să-l interoghez, poți să-mi dai liber o dimineață, dar eu mă gândeam să-l trimitem pe Murphy, numai ca distracție.

— Cu haina de la smoching ai avut noroc?

— Am sunat la producător. Sunt cincisprezece magazine în zonă care vând marca asta, dar nu știm dacă este cumpărat de aici. Îl aducem pe reprezentantul lor zonal să se intereseze. Nu va fi prea simplu să îl detectăm pe proprietarul lui!

— Dacă tot treci pe la ei, Warren, I-am tachinat eu, poate reușești să-ți iei o cravată ca lumea.

— Ha! Ha! Și cum îți merge fără mine? mă întrebă direct Jacobi. Avea buzele întinse și am înțeles din expresia feței cât de dezamăgit era. M-a făcut să mă simt prost.

— Mă descurc! apoi cu o voce serioasă am adăugat: Îmi pare rău, Warren! Știi bine că nu eu l-am cerut pe tip!

Jacobi dădu din cap rușinat.

— Vrei să-i verific pe toți de care aflăm că preferă șampania extravagantă?

Am clătinat din cap că nu. M-am sculat de pe scaun și i-am lăsat pe birou o copie a listei de invitați de la nunta familiei Brandt.

— Vreau să vezi dacă-i găsești pe lista asta.

Frunzări paginile, fluierând în dreptul câtorva nume importante.

— Păcat, Boxer! Nu apar niciun Shoen sau Murphy. Poate că va trebui să așteptăm și să ne încercăm norocul la cuplul cu numărul doi.

— Ce-ți veni să spui asta?

Jacobi era el o pacoste, dar ca polițist era bun și avea fler când trebuia să recunoască un anume tipar.

— Păi, căutăm un ins spilcuit căruia îi place să o facă pe perversul cu mirese moarte, nu?

Am încuviințat din cap. Mi-am amintit recomandarea primului meu partener de serviciu: „Niciodată să nu te iei la trântă cu un porc, Lindsay! Vă murdăriți amândoi și porcilor le place la nebunie asta!”

— Îmi închipui că unui tip dintr-ăsta îi este greu să-și găsească o parteneră, zise Jacobi.

25

Prima săptămână a anchetei în cazul mirelui și miresei trecuse. Era incredibil!

Echipa lui Jacobi își continuase cercetările în legătură cu sacoul și șampania, dar deocamdată nu descoperise nimic. Eu și Raleigh vorbiserăm cu douăzeci dintre invitați, începând cu primarul și ajungând până la cel mai bun prieten al mirelui. Toți erau consternați și îngroziți de ceea ce se întâmplase, dar n-au putut să ne furnizeze nici cel mai mic amănunt care să ne miște din loc.

Nu mă puteam concentra decât pe ideea că avem repede nevoie de ceva palpabil, înainte ca individul care luase verighetele să acționeze din nou.

M-am dus la a doua transfuzie. Am urmărit fiecare picătură roșie de sânge gros cum mi se scurge în venă. Mă rugam în gând să mă întărească, dar nimic nu era sigur. Procesul avea curgerea lentă, constantă a băților unui ceas.

Un ceas care *chiar* ticăia. Al meu, al comandantului Mercer.

Sâmbătă la ora șase, Jacobi și-a închis carnețelul, și-a îmbrăcat jacheta sport și și-a vârât pistolul la curea.

— Pa, Boxer! m-a salutat el.

Raleigh a trecut pe la mine înainte să plece.

— Îți sunt dator cu o bere! Ai chef să-ți fac cinste?

M-am gândit că mi-ar pica bine o bere. Începusem și să mă obișnuiesc cu compania lui Raleigh, dar ceva îmi spunea că, dacă mă duceam atunci cu el, aveam să-i destăinui totul: despre boala lui Negli, tratament, teama care mi se strecurase în suflet.

Am scuturat din cap.

— Cred că mai rămân puțin, am refuzat eu politicos.

— Ai planuri mâine?

— Da! Mă întâlnesc cu Claire, după care vin aici. Tu?

— Jason a fost selecționat să plece într-un cantonament de fotbal la Palo Alto. Îi duc pe amândoi băieții cu mașina acolo.

— Sună frumos!

Suna cu adevărat frumos. Și era posibil ca eu să nu mă bucur niciodată de așa ceva.

— Mă întorc mâine-seară. Îmi lăsase numărul de pager din prima zi când începuserăm să lucrăm împreună. Fac o oră pe drum. Sună-mă dacă intervine ceva!

După plecarea lui Raleigh, încăperea se cufundă în tăcere. Ancheta se întrerupea peste noapte. Vreo doi dintre angajații din tura de noapte discutau pe hol.

Nu mă mai simțisem niciodată atât de singură. Știam că, dacă plec acum acasă, aș lăsa în urmă anumite conexiuni vitale pentru caz sau n-aș respecta o promisiune nerostită pe care i-o făcusem lui Melanie. „Să mai arunc o privire, m-am îndemnat. Să le studiez încă o dată!”

„De ce ar lua criminalul verighetele?”

Un val de oboseală îmi pulsă prin vene. Noile mele celule luptătoare, pe măsură ce mă apărau îmi și consumau energia, multiplicat. Cavaleria se mobilizase să mă salveze. Speranța ataca îndoiala. Părea o nebunie.

A trebuit să-i las deoparte pe David și pe Melanie. Am prins

dosarul gros al anchetei în banda lui elastică și l-am pus în fișetul gri pe care scria „Cazuri deschise”, alături de cazuri similare, cu nume asemănătoare.

După care am mai stat câteva minute la biroul meu din sala întunecată. Am început să plâng.

Cartea a doua: CLUBUL FETELOR DE LA CRIME

26

După prima zi petrecută în calitate de soție a lui Michael, Becky DeGeorge ieși din holul hotelului, ținându-l de mână pe soțul ei. Inspiră aerul rece al nopții, prima gură de aer proaspăt pe care o inhalase în cursul acelei zile.

În răstimpul scurt de când dura mariajul lor, ea și Michael făcuseră dragoste de câteva ori și se zbenguiseră de două ori sub duș. Leșiseră „în lume” doar ca să ia micul dejun cu familiile lor, dar renunțară la excursia la Opus One, urcară în grabă scările spre camera lor și desfăcură o ultimă sticlă de șampanie. Michael pregătise o casetă video cu un film erotic și, urmărind filmul, cei doi exersară câteva roluri interesante și neobișnuite. Personajul masculin părea să aibă niște fantezii legate de îmbrăcămintea feminină.

A doua zi plecau la Mazatlan pentru o săptămână de vis în care Becky avea să exploreze toate zonele erogene ale corpului lui Michael pe care nu le descoperise încă. Poate chiar vor ieși o dată sau de două ori să vadă delfinii. Tânăra se gândi că, până în momentul acela, lucrurile mergeau de minune.

În seara aceea se îndreptau spre French Laundry, cel mai grozav restaurant din Napa. Toată lumea îl lăuda drept *cel mai bun* restaurant, așa că își rezervaseră o masă în urmă cu aproape șase luni. Becky simți că-i lasă gura apă, visând la o înșiruire fabuloasă de arome: *foie gras* și friptură de rață în sos de mure, toate udate cu șampanie scumpă.

Pe scurta distanță până la mașina lor, apărură o limuzină neagră care opri lângă ei. Geamul din față dreapta se deschise și un șofer cu uniformă își îți capul.

— Domnul și doamna DeGeorge?

Nedumeriți, cei doi se uitară unul la altul, apoi zâmbiră.

— Noi suntem.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, îi anunță șoferul. Cu complimente din partea hotelului.

Becky era extaziată.

— Cum adică, pentru noi?

Odată, în decursul activității ei ca secretară de avocat, la încheierea unui proces important, apucase să meargă cu o limuzină de vis, dar stătuse înghesuită pe bancheta din spate împreună cu patru avocați preocupați.

— Rezervată și achitată toată noaptea, zise șoferul, făcându-le cu ochiul.

Tinerii însurăței schimbară între ei o privire veselă, dar nedumerită.

— Nu ne-a pomenit nimeni despre asta, spuse Michael, încântat de ideea că fusese perceput ca un VIP.

Becky iscodi interiorul.

— O, Michael!

Scaunele erau îmbrăcate luxos în piele și aveau între ele un bar lustruit din mahon cu pahare de cristal. Becurile de interior iluminau romantic și totul părea că îi aștepta. Era chiar și o sticlă de vin Chardonnay la gheață.

Tânăra își închipui cum era să coboare din mașina această minunată la intrarea celui mai la modă restaurant din Napa.

— Hai, Michael! râse ea, aproape trăgându-l după ea înăuntru. Va fi ca o excursie!

— Pot să vă aștept la restaurant până ieșiți, reluă șoferul, și, dacă tot veni vorba, pot să vă arăt cele mai spectaculoase peisaje din Napa.

Văzând că timida ezitare a lui Michael începe să dispară, ea insistă:

— Nu vrei să-ți plimbi prințesa cu stil?

La fel ca atunci când ea i-a zâmbit prima oară la birou sau ca aseară în pat, îl văzu încet că cedează. Uneori era ușor precaut. Așa erau contabilii în general, dar, de fiecare dată, ea găsea mijloacele să-l facă să se relaxeze.

— Orice își dorește Becky! exclamă în sfârșit Michael.

27

— Proaspăt căsătoriți? întrebă Phillip Campbell, cu inima bătându-i nebunește.

Farurile aprinse ale mașinilor care veneau din față îl scaldau ca niște raze X, riscând să-i dezvăluie cele mai ascunse dorințe.

— De douăzeci și șase de ore, douăzeci și două de minute și... patruzeci și cinci de secunde! ciripi Becky.

Inima lui Campbell îi zvâcni cu zgomot în piept. Era perfectă! Amândoi erau perfecți! Chiar mai bine decât sperase!

Șoseaua era liberă și părea că nu duce nicăieri, dar el știa încotro merge.

— Vă puteți servi cu ceva de băut. Aveți o sticlă de Palmeyer în frapieră. Unii consideră că este cel mai bun soi din vale.

În timp ce conducea, criminalul avea nervii încordați la maximum. „Care este cel mai rău lucru pe care l-ar face vreodată cineva? Pot să-l mai fac o dată? Altfel spus, o să mă mai pot opri vreodată?”

Se uită în oglinda retrovizoare și îi văzu pe Becky și Michael turnându-și vin. Auzi clinchetul paharelor ciocnite, apoi o urare despre ani de noroc. Cu un fior de gheață în inimă îi urmări sărutându-se.

Ura fiecare încântare, fiecare por prefăcut din corpurile lor. „Nu vrei să-ți plimbi prințesa cu stil?” Pipăi cu degetul pistolul pe care îl avea în poală. Schimba arma crimei.

După un timp, Campbell viră pe o pantă abruptă care se abătea de la drumul principal.

— Șofer, încotro mergem? se auzi din spate vocea bărbatului.

Aruncă o privire în oglindă și zâmbi încurajator familiei DeGeorge.

— M-am gândit să vă duc să admirați peisajele. Cele mai frumoase priveliști din vale! Și avem timp să ajungem și la restaurant până la ora opt.

— Nu vrem să întârziem, îl avertiză timid mirele. Rezervarea mesei a fost mai complicat de rezolvat decât nenorocita de cazare la hotel.

— Of, zău așa, iubitele, susură Becky, intervenind la fix.

— În curând peisajele o să înceapă să se desfășoare în față, le zise el. De-a dreptul încântătoare! Între timp, relaxați-vă, puneți muzică! O să vă arăt cea mai grozavă panoramă. Foarte romantică...

Apăsă un buton și o dungă subțire de leduri intermitente începu să ofere un spectacol de lumină blândă, romantică pe acoperișul compartimentului din spate.

— Ooo! exclamă Becky la aprinderea beculețelor. E nemaipomenit!

— Pentru restul drumului am să ridic panoul de izolare a compartimentelor mașinii. Aveți nevoie de intimitate, doar o

dată ești proaspăt căsătorit. Simțiți-vă liberi să faceți ce doriți! Luați-o ca pe seara voastră specială!

Lăsă panoul ușor întredeschis ca să-i mai poată auzi și vedea în timp ce se afundau printre dealuri. Tinerii stăteau cuibăriți unul în celălalt și se sărutau. Mâna mirelui urca pe coapsa lui Becky. Tânăra se împinse și mai tare în el.

Drumul începea să devină accidentat și, la intervale neregulate, asfaltul spart era întretăiat de porțiuni de pământ și pietriș. Urcau. De ambele părți, pantele dealurilor erau încadrate de rânduri întunecate de viță-de-vie.

Râsul ațâțător al lui Becky fu înlocuit de un ritm constant de gemete adânci. Respirația lui Campbell se accelerează. La câțiva centimetri distanță o auzea gâfâind. O senzație caldă, catifelată începu să-i ardă coapsele, cum se întâmplase și acum o săptămână la Grand Hyatt. Michael o penetrează pe Becky și ea gemu.

„Care este cel mai rău lucru?”

Într-un luminiș, Campbell opri mașina și stinse farurile. Apucă pistolul și îl armă, apoi începu să lase în jos panoul.

În semiîntuneric o zări pe Becky cu rochia ei neagră de ocazie ridicată în jurul taliei.

— Bravo! comentă el.

Perechea privi în sus, speriată.

Distinse o fulgerare de teamă în ochii miresei. Femeia încercă să se acopere.

Abia atunci își dădu ucigașul seama că unda caldă care îi ardea pulpele era propria urină.

Goli revolverul în Becky și în Michael DeGeorge.

28

În dimineața de duminică, m-am trezit pentru prima oară în săptămâna aceea cu un sentiment de speranță. Așa sunt eu... sau eram!

Vremea era frumoasă și golful sclipea parcă încântat la rândul lui. Era și ziua întâlnirii mele cu Claire, când aveam să mă confesez în fața ei.

Am un loc unde merg mereu duminică dimineața. Este locul meu preferat, de care i-am pomenit lui Raleigh.

Mai întâi m-am dus cu mașina în centru până la Marina Green,

îmbrăcată în colanți, și am făcut jogging în umbra podului. În dimineața ca aceasta, mă simțeam copleșită de tot ce era frumos în San Francisco: coasta brună a portului, zgomotele din golf, chiar și edificiul Alcatraz, stând de pază.

Am alergat cursa mea obișnuită de peste cinci kilometri în port, spre sud, apoi am urcat cele 212 trepte de piatră până în parcul Fort Mason. Chiar dacă boala lui Negli se declanșase, încă puteam să fac acest lucru. În dimineața asta, alergarea mi se păru eliberatoare.

Fugeam pe lângă dulăi care lătrau scurt, când și când, eliberați din lese, iubiți la o plimbare matinală și chinezi chei, îmbrăcați în gri, care se certau la un joc de *mah-jongg*.⁴ Mereu mă opream în același loc, sus pe faleză și priveam la est întinderea golfului. Era 7.45. Nimeni nu știa că vin aici sau de ce vin.

Ca în fiecare duminică, mă întâlneam cu același mic grup de persoane care își făceau ședința de *tai chi*.⁵ Majoritatea erau chinezi și erau tot timpul îndrumați de același bătrân, cu vestă de flanel și pe cap cu o tichie cenușie tricotată.

M-am oprit suflând puternic pe gură și m-am alăturat lor, cum făceam săptămânal de doi ani încoace, de la moartea mamei. Nu mă cunoșteau, ce lucrăm, cine eram. Nici eu nu-i știam. Bătrânul mi-a adresat ca de obicei o înclinare scurtă a capului în semn de bun venit.

Este un pasaj în Thoreau care zice: „Timpul nu este decât un curs de apă la care mă duc să pescuiesc. Beau din el, dar în vreme ce beau, zăresc fundul nisipos și realizez cât de puțin adânc este. Curenții alunecă la vale, dar eternitatea rămâne. Mi-aș dori să beau și mai adânc, să pescuiesc în cer, al cărui străfund este împietrit cu stele”.

Cred că l-am citit de sute de ori. Așa mă simt și eu aici sus. Ca făcând parte din cursul de apă. Fără Negli, fără crime, fără fețe schimonosite în momentul morții, fără ucigași de miri și mirese.

Îmi executam figurile de Lebădă Dimineața și Dragon și mă simțeam ușoară și liberă ca înainte să-mi fi spus Orenthaler prima dată de boală.

⁴ Sau *mahjong*, joc chinezesc care se joacă cu piese mici din lemn, inscripționate cu simboluri (n. tr.).

⁵ Sau *t'ai chi*, sistem chinezesc de exerciții de gimnastică, cu mișcări foarte lente, controlate (n. tr.).

Instructorul dădea din cap. Nimeni nu mă întreba dacă mă simt bine sau dacă am avut o săptămână bună. Pur și simplu întâmpinam ziua cum se cuvine și știam că sunt norocoasă că am apucat-o.

Locul meu preferat!

Am ajuns acasă puțin înainte de 11, mi-am luat într-o mână cana pe jumătate începută de cafea și în cealaltă numărul de duminică din *Chronicle*. Mă gândeam să îmi arunc ochii pe secțiunea Metro să văd dacă mai apărea ceva legat de caz, scris de amica mea Cindy, să fac un duș și apoi să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Claire de la ora unu.

Era 11.25 când sună telefonul. Spre surprinderea mea, aud vocea lui Raleigh:

— Ești îmbrăcată?

— Aproape, de ce? Am program!

— Contramandeză-l! Vin să te iau cu mașina! Mergem la Napa!

— Napa? Nu sesizasem nimic jucăuș sau de farsă în vocea lui. Ce s-a întâmplat?

— M-am dus azi-dimineață pe la birou doar ca să dau o raită. Când am stat acolo, Dispeceratul central mi-a transferat la telefon pe unul cu numele de Hartwig. Este locotenent în Napa. Are în zonă un cuplu dat dispărut. Sunt proaspăt căsătoriți în luna de miere!

29

Până am sunat-o eu pe Claire că să contramandez, am făcut duș, m-am îmbrăcat și mi-am strâns părul ud pe sub o șapcă cu sigla echipei Giants, pusă cu cozorocul la spate, mașina Explorer albă a lui Raleigh mă claxona de jos.

Când am coborât, am asistat neputincioasă la felul în care mă studia din cap până în picioare – păr ud, blugi, haină neagră de piele.

— Arăți drăguț, Boxer! a zis el, zâmbind când a băgat în viteză mașina.

Era îmbrăcat lejer, cu pantaloni kaki și un tricou cu mânecă lungă de un bleu-pal. Și el arăta bine, dar nu aveam de gând să-i spun.

— Nu suntem la întâlnire, Raleigh!

— Tot repeți asta! remarcă el ridicând din umeri, după care apăsă pe pedala de accelerație.

O oră și cincisprezece minute mai târziu opream în parcare la motelul Napa Highlands; am reținut ora exactă pentru că ar fi trebuit să fie momentul în care credeam că îmi voi descărca inima în fața lui Claire. Motelul se dovedi a fi unul dintre acele centre scumpe la care visasem dintotdeauna să mă duc. Era chiar sub munte pe drumul Stag's Leap⁶. După aspectul corpului principal de clădire construit din bârne de Sequoia cu ferestre cu geam securit, oaspeții locului nu prea păreau să fie îndemnați la abținere.

În dreptul intrării erau parcate două mașini de poliție. În hol, am fost îndrumați spre biroul directorului, unde lângă doi polițiști locali, stătea un tip roșcat și nervos, genul de manager care părea abia ieșit din stagiul de instruire.

— Eu sunt Hartwig, spuse un lungan deșirat, îmbrăcat civil. Ținea în mână un pahar de carton cu cafea de la Starbucks. Îmi pare foarte rău că v-am dat peste cap weekendul, se scuză el, pe un ton târăgănat, dar prietenos.

Ne întinse o fotografie de la nuntă a cuplului dispărut. Poza era înrămată într-o ramă zornăitoare din plexiglas, cu macheta podului Golden Bridge pe fundal. Ne lămuri:

— Prin bunăvoința organizatorilor petrecerii! Domnul și doamna Michael DeGeorge. Amândoi lucrează în centru la o firmă mare de contabilitate. S-au căsătorit în seara de vineri, ne lămuri el.

De fapt, poza era dulce. Ea, cu păr castaniu, bogat și ochi luminoși; el, cu mină sănătoasă și serioasă, purtând ochelari cu ramă subțire. „O, Doamne, nu ei! Nu din nou!”

— Când au fost văzuți ultima dată? am întrebat eu.

— La șapte și un sfert aseară. Personalul de la hotel i-a văzut coborând, pregătiți să meargă la cină. La French Laundry! zise Hartwig. Recepționerul le scrisese instrucțiuni de orientare pentru drum, dar n-au mai revenit.

— Au plecat cu mașina la cină și nu s-a mai auzit de ei de atunci?

Hartwig își freca nervos falca.

— Directorul mi-a zis că, în urmă cu o zi, când s-au cazat, veniseră cu un Lexus auriu. Portarul mi-a confirmat că i-a zărit

⁶ „Pasul cerbului” (n. tr.).

facând un drum scurt cu ea în după-amiaza aceea.

— Și? am dat eu din cap, nerăbdătoare.

— Mașina este încă în parcare.

— Sunt ceva mesaje din exterior despre care ar trebui să știm și noi? m-am interesat eu.

Hartwig merse la un birou și îmi înmână un teanc de bilețele. Le-am citit rapid: „Mama; Tata; Julie și Sam; Vicky și Don; *Bon voyage!*”

— Am controlat terenul din jurul proprietății, după care am extins aria de căutare. Seamănă într-un fel cu cazul crimelor voastre de acum. Nuntă fastuoasă, petrecere, după care *puf*, au dispărut!

— Oarecum ca al nostru, am completat eu, doar că noi avem cadavrele!

Fața polițistului din Napa deveni gravă.

— Credeți-mă că nu v-am chemat până aici numai ca să mă ajutați cu formularele de înregistrare a dispariției unor persoane.

— Ce te face să fii așa de sigur? interveni Raleigh.

— Pentru că la recepție s-a primit un telefon aseară, din partea restaurantului, pentru confirmarea rezervării lor.

— Și?

Hartwig luă o sorbitură de cafea înainte să ridice ochii la noi.

— De la restaurant n-a sunat nimeni!

30

Cuplul care se pregătea de luna de miere nu primise nicio vizită neobișnuită și nu își programase nicio altă călătorie. Rezervarea de la French Laundry se făcuse doar pentru ei doi. Totul părea din ce în ce mai serios pentru că rataseră avionul spre Mexic.

În timp ce Raleigh inspecta împrejurimile, m-am dus să arunc o privire în camera lor. În mijloc era un pat enorm din Sequoia, răvășit, o valiză desfăcută, pregătită, haine împăturite una peste alta, produse de toaletă. O mulțime de flori - majoritatea trandafiri. Probabil Becky DeGeorge le adusese de la petrecere. Nimic din jur nu arăta că familia DeGeorge n-ar fi avut de gând să ia avionul a doua zi dimineață.

L-am căutat pe Raleigh afară și l-am găsit stând de vorbă cu un valet care, se pare, era ultima persoană care îi văzuse pe

tineri plecând. Rămași singuri, Raleigh m-a pus la curent:

— Împreună cu doi agenți locali am cercetat o sută de metri până în pădure. Scutură din cap exasperat. N-am găsit nici măcar o urmă de pantof. M-am uitat și în jurul mașinii. Este încuiată. Nu este sânge sau vreun semn de lovire, dar ceva li s-a întâmplat aici afară. I-a acostat cineva! La 20-30 de metri de hotel.

Am privit frustrată șoseaua și parcare din apropiere. Un autoturism al poliției locale era oprit în afara porții hotelului.

— Nu i-a acostat! E prea riscant. Prea la vedere. Poate venea o mașină să-i ia.

— Rezervarea era doar pentru două persoane, mă contrazise el. Iar tipul de la intrare insistă că se duceau la mașina lor.

— Atunci *au dispărut*?

Atenția ne-a fost distrasă de apariția unei limuzine negre care intra pe aleea cu pietriș a complexului hotelier. Opri chiar sub firma din lemn de Sequoia care atârna la intrare. Eu și Raleigh am văzut deschizându-se ușa hotelului și portarul ieși cu un cărucior cu bagaje. Șoferul limuzinei se dădu jos ca să deschidă portbagajul. În acel moment, ne veni amândurora aceeași idee.

— E mică probabilitatea! zise el, privindu-mă în ochi.

— Se poate, am aprobat eu, dar ar explica cum cineva ar fi avut acces fără să atragă atenția. Cred că ar trebui să ne interesăm dacă s-a raportat recent furtul vreunei limuzine în zona golfului.

O altă mașină intră atunci pe alee, o Mazda argintie și opri în capătul opus al parcării. Spre groaza mea, am recunoscut-o pe femeia care coborî din ea, îmbrăcată cu pantaloni largi și o bluză de trening de bumbac cu sigla Universității din Michigan.

— Raleigh, ziceai că una dintre calitățile tale este că știi să te controlezi, nu?

Se uită la mine, de parcă l-aș fi întrebat pe doctorul Kevorkian: „Te pricepi să amesteci substanțe chimice, nu-i așa?” Cu ochii la silueta care se apropia, am adăugat:

— E în regulă, controlează-te și de data asta!

Spre noi venea Cindy Thomas.

31

— Sau ai cel mai ascuțit nas de mirosit știri din câte am

întâlnit, i-am zis eu nervoasă lui Cindy Thomas, sau ar fi cazul să încep să te consider suspectă de crimă!

Era a doua oară când dădea buzna într-un posibil loc al crimei.

— Nu-mi spune că am surprins o idilă de birou! mă ironiză.

Remarca ei mă înfurie la culme. Aveam o anchetă în desfășurare aici. Dacă ajungea prematur în presă, spulbera orice șansă a departamentului de a controla cazul. Parcă și vedeam titlurile de coșmar: „**UCIGAȘUL MIRELUI ȘI AL MIRESEI LOVEȘTE DIN NOU!**” Roth ar fi spumegat de furie, pentru că ar fi fost a doua oară când nu reușeam să asigur securitatea locului crimei în fața aceluiași reporter.

— Cine este prietena ta? întrebă Raleigh.

— Cindy Thomas, se recomandă ea, întinzând mâna. Dumneavoastră?

— Cindy lucrează la *Chronicle*! I-am avertizat.

Raleigh tresări și reacționează cu întârziere, strângându-i mâna cum ar fi făcut un angajat concediat cu înlocuitorul lui.

— Ascultă-mă cu atenție, domnișoară Thomas, i-am spus eu ferm. Nu știu dacă ai apucat să deprinzi din experiență modul cum se procedează în cazuri din acestea. Dar, dacă ai de gând să faci altceva decât să-mi explici ce cauți aici, după care să-ți strângi trusa de reporter, să te urci în mașină și să pleci, în mod sigur vrei să ajungi pe lista neagră a departamentului!

— *Cindy*, îmi aminti ea. Mai întâi, întrebarea și mai interesantă e cum de am dat peste tine aici?!

Cu neliniște crescândă, atât eu, cât și Raleigh n-o slăbeam din ochi.

— Răspunde-mi la întrebare! am forțat eu.

— Bine, își strânse ea buzele. Voi doi veniți în grabă aici într-o zi de duminică, căpitanul Raleigh se învârtește prin parcare și pe la marginea pădurii, tu pui pe jar personalul de la hotel, amândoi păreți debusolați, mă pricep și eu să pun lucrurile cap la cap. Și din moment ce zona nu a fost restricționată, asta înseamnă că deocamdată nu s-a întâmplat niciun omor, dar se poate să fi dispărut cineva! Cum toată lumea știe la ce lucrați voi doi în prezent, nu ar fi deplasat să presupun că ar putea fi un cuplu proaspăt căsătorit. E posibil ca ucigașul de miri să-și fi găsit perechea numărul doi!

Aveam ochii măriți de îngrijorare.

Ea continuă, zâmbind:

— Asta dacă nu cumva m-am înșelat eu, iar voi vă aflați aici doar pentru a vă destinde în barul rustic al motelului!

— Ți-ai dat seama de toate astea doar privind-ne?

— Sincer, *nu!* Înclină din cap în direcția ușii hotelului. În mare le-am aflat de la polițistul gură-spartă de aici cu care am schimbat câteva cuvinte.

Fără să vreau, am început să zâmbesc.

— Serios vorbind, îți dai seama că nu ai despre ce să scrii? zise Raleigh.

— Că un alt mire și mireasă au fost uciși? În același mod? Cindy pufni hotărâtă: Ba să fii convins că am ce scrie!

Vedeam situația înrăutățindu-se sub ochii mei.

— *Te sfătuiesc* să iei un singur lucru în calcul: să te urci în mașină și să te întorci în oraș!

— La fel le-ai spune și lui Fitzpatrick sau Stone?

— Dacă te-ai duce în oraș, atunci *chiar* ți-aș rămâne datoare!

Îmi aruncă un zâmbet scurt.

— Glumești, nu-i așa? Să plec, pur și simplu?

— Da, să pleci pur și simplu!

Cindy clătină din cap.

— Scuze! În primul rând, probabil aș fi concediată și în al doilea rând, în niciun caz nu o să ratez ocazia asta!

— Ce-ar fi dacă te-aș conduce eu? Am întrezărit soluția în clipa aceea. Cum îți sună să obții ceea ce-ți dorești, o persoană de contact din interior, dar în același timp să-mi arăți că mă respecti?

Raleigh avea ochii aproape ieșiți din orbite, însă m-am uitat la el în așa fel încât să-i transmit: „Dreg eu lucrurile!”

— Când povestea asta va fi făcută publică, insistă Cindy, va lua o amploare mai mare decât ne-am aștepta.

— Când va fi momentul, este *a ta*.

Cindy își miji ochii. Se gândea dacă să mă creadă sau nu.

— Vrei să spui în exclusivitate?

Mă așteptam ca Raleigh să obiecteze, dar, spre marea mea uimire, îmi făcu jocul.

— Comandantul Mercer se ocupă de toate comunicatele? întrebă Cindy.

— El! De cele *de presă!*

M-am uitat la Raleigh cu nervii întinși la maximum. Dacă nu era de încredere, atunci la întoarcerea în oraș mă așteptam să

fiu muștrată extrem de sever. De Roth, sau mai rău, de Mercer în persoană. Dar simțeam că mă pot baza pe el.

— Prin urmare, mă întorc în oraș cu domnișoara Thomas, am tras eu concluzia, așteptându-i răspunsul.

— *Cindy!* repetă ziarista și mai hotărâtă.

Raleigh începu să dea din cap ca o pasăre.

— Termin eu cu Hartwig. Mai vorbim. Domnișoară Thomas, a fost o plăcere neașteptată.

I-am mulțumit cu un zâmbet recunoscător, apoi am luat-o pe ziaristă de braț și i-am zis:

— Hai, *Cindy*, îți explic regulile pe drum.

32

Nu știi de ce o făcusem. Era un act riscant și impulsiv, exact opusul felului meu de a mă purta, care mă ajutase să ajung departe. Poate că îmi doream să sfidez astfel autoritățile, pe Roth, pe Mercer. Să dreg lucrurile cum credeam eu de cuviință. Poate că ancheta se extindea și nu voiam decât să-mi ofer iluzia că țin situația sub control. Sau poate doar îmi doream să informez pe cineva.

— Înainte să plecăm, am început eu prinzând-o pe Cindy de încheietura mâinii, trebuie să aflu ceva. Cum ai aflat despre ce se petrece aici?

Ziaristă trase adânc aer în piept.

— Până acum n-ai făcut decât să mă ții departe de cazul cel mai important din cariera mea și acum trebuie să îmi dau de gol și sursele?

— *Orice* colaborare viitoare depinde de asta!

— Preferam să te mai țin în suspans, zise Cindy.

— Dacă vrem că aranjamentul nostru să funcționeze, trebuie să se bazeze pe încredere.

— Asta-i valabilă pentru amândouă, inspectore, nu?

Stăteam în interiorul încins de soare al mașinii lui Cindy, presărat prin toate colțurile cu pahare goale de plastic de la fast-food.

— De acord! am acceptat eu fără tragere de inimă. I-am oferit puținul pe care îl știam legat de motivul pentru care fuseserăm chemați acolo. Soții DeGeorge dispăruseră „în misiune”. Se căsătoriseră vineri noapte și era posibil să fie perechea de

victime numărul doi. Am insistat: Nimic din toate astea nu apare în ziar până nu avem o confirmare! Eu îți dau semnalul!

Ochii ei străluceau de mulțumire că supozițiile i se adevereau.

— Acum e rândul tău! Aici n-a fost prezentă *presa*, nici măcar cea locală. Cum ai aflat tu?

Cindy porni Mazda.

— Ți-am spus că lucrez la secțiunea Metro, zise ea când mașina ieși în șoseaua principală, și că mă zbat să păstrez știrea asta. Șeful mi-a lăsat weekendul la dispoziție să apar cu ceva nou. Tu mă cam repeziseși, așa că am parcat ieri în josul străzii unde locuiești și am așteptat să se întâmple ceva.

— M-ai urmărit?

— Cam disperată metodă, nu? Dar eficientă!

Am revăzut în minte ultimele mele două zile.

— Și la film? Și în port azi-dimineață?

Femeia roși ușor.

— Aveam de gând să renunț când a venit partenerul tău. Atunci m-am luat după voi.

M-am lăsat pe spate în scaun și am început să râd.

— Nu foarte disperată! am murmurat ca pentru mine. De ani buni răufăcătorii așa sunt prinși!

Eram în același timp jenată, dar și liniștită.

Pe drumul până în oraș, am încropit regulamentul înțelegerii noastre. Mai făcusem asta o dată când un reporter se apropiase prea mult de un caz și amenința ancheta. Nu avea voie să publice știrea până nu aveam o confirmare. În momentul acela, aveam grijă să fie prima care află. Urma să o informez cu puțin înaintea tuturor, dar cu un decalaj mic.

— Există o capcană, am avertizat-o. Ceea ce este acum între noi se numește relație preferențială. Este mai importantă decât celelalte - cu iubitul sau colegul de serviciu. Chiar și cu șeful tău! Tot ce-ți spun eu rămâne numai între noi două până te anunț că poți să publici ceva.

Cindy încuviință dând din cap, dar voiam să mă asigur că m-a înțeles.

— Dacă șeful te întreabă de unde ți-au venit informațiile, ridici din umeri. Dacă, să zicem, un șef mare de la poliție - nu mă interesează dacă vine însuși Mercer - își parchează limuzina la ușa ta și te ia la un interogatoriu despre scurgeri de informații, tu doar îi mulțumești pentru plimbare. Dacă biroul procurorului

districtual te aduce în fața unei instanțe superioare, îți cere să-ți divulgi sursele, iar judecătorul te bagă la zdup – să fii prevăzătoare să-ți iei de citit la tine ca să-ți umpli timpul.

— Am înțeles, răspuse Cindy serioasă.

Restul călătoriei am discutat despre noi, despre profesiile și hobby-urile noastre și începu să se contureze o perspectivă neașteptată. O simpatizam pe Cindy.

Mă întrebă de când lucram ca polițistă și i-am dezvăluit mai mult decât plănuiisem din povestea mea. Cum tatăl meu fusese polițist și ne abandonase când eu aveam treisprezece ani, cum am urmat Facultatea de Sociologie la Universitatea de Stat din San Francisco, cum intenționasem să demonstrez că, în plan profesional, o femeie poate reuși într-o lume a bărbaților și cum o mare parte din cine eram și ce făceam era pur și simplu o tentativă de a arăta care îmi este locul.

Și ea terminase Sociologia, dar la Michigan, și chiar înainte să ajungem în port, am descoperit cu surprindere și alte lucruri pe care le aveam în comun.

Fratele ei era născut în aceeași zi cu mine, pe 5 octombrie. Practică și ea yoga, iar doamna care mă inițiase pe mine cu ani în urmă în South San Francisco era acum instructora ei în Corte Madera. Amândouă preferam romanele polițiste sau de aventuri – ale lui Sue Grafton, Patricia Cornwell sau Elizabeth George – și ne plăcea *la nebunie* romanul lui Gordon, *House of Fine Eats*⁷. Tatăl lui Cindy murise de timpuriu – de vreo șaptesprezece ani – și, ciudat, când ea avea tot treisprezece ani.

Însă cea mai ciudată coincidență – care m-a înfiorat de-a dreptul – a fost că murise de leucemie, boală degenerativă din aceeași familie cu cea care mă bântuia în prezent pe mine. Eram tentată să-mi spun secretul, dar m-am abținut. Îl păstram pentru urechile lui Claire, însă, pe măsură ce ne apropiam de podul Golden Gate, am avut premoniția că mă aflam în compania cuiva cu care îmi era dat să fiu și cu care în mod cert îmi făcea plăcere să mă împrietenesc.

La intrarea în oraș am sunat-o pe Claire. Trecuseră ore bune de când ar fi trebuit să ne întâlnim, dar era încă nerăbdătoare să ne vedem, iar eu aveam multe să-i împărtășesc. Am stabilit să păstrăm același loc de întâlnire, restaurantul La Susie și să luăm cina mai devreme. Insistă să o pun în temă cu ce se petrecuse

⁷ „Casa cu mâncăruri alese” (n. tr.).

În timpul zilei. I-am zis:

— Îți povestesc când ne vedem. Apoi am făcut al doilea lucru surprinzător din ziua aceea, întrebându-o: Te superi dacă mai aduc o prietenă?

33

Eu și Cindy eram deja la al doilea rând de margarita, când sosi Claire. De la trei metri distanță, zâmbetul ei păru că înseninează toată încăperea. M-am ridicat și am îmbrățișat-o din tot sufletul.

— N-ați putut s-o așteptați și pe bătrâna mămică! exclamă ea la vederea șirului de pahare goale.

— Am avut o zi lungă, i-am explicat. Ți-o prezint pe Cindy!

— Încântată! spuse veselă Claire, strângându-i mâna lui Cindy.

Deși stabiliserăm inițial să ne întâlnim doar noi două, Claire era una dintre acele persoane care se adaptează ușor oricărei situații de ultim moment.

— Lindsay mi-a povestit totul despre tine, zise Cindy printre hohote de râs.

— În general este adevărat, doar dacă nu ți-a spus că sunt un fel de medic legist expert patolog, comentă Claire, zâmbind.

— De fapt, nu mi-a zis decât că ești o prietenă foarte bună.

Localul La Susie era o cafenea veselă, festivă, cu pereți falși, pictați și mâncare delicioasă cu specific din Caraibe. Se punea muzică reggae și jazz. Era un loc unde te puteai destinde, unde puteai sta de vorbă, striga sau juca biliard.

Chelnerița care ne servea de obicei, Loretta, veni lângă noi și ne luă comanda, o margarita pentru Claire și încă un rând de aripioare de pui picante.

— Spune-mi cum a fost balul de absolvire al lui Reggie, i-am cerut eu.

Claire luă o bucată de pui de pe platoul comandat dinainte și scutură din cap cu regret.

— E plăcut să știi că după atâția ani de școală chiar pot ține un discurs fără să folosească vorbe de genul: „mișto” sau „e beton”. Arătau ca niște puști îngâmfați, nominalizați la premiile Grammy, dar directorul ne-a garantat că vor trece de faza asta.

— Dacă nu, îți rămâne soluția cu Academia de Poliție, am

glumit eu, ușor amețită.

Claire zâmbi.

— Mă bucur să te văd veselă! Când am vorbit acum două zile, aș fi zis că Cheery îți stâlcea degetele de la picioare cu pantofii lui mari și urâți.

— Cheery? se interesă Cindy.

— Șeful meu! îi spunem Cheery, fiindcă ne inspiră pe toți cei din subordinea lui cu grijă lui umanistă!

— A! Aș fi putut să jur că vorbești de redactorul-șef, chicoti Cindy. Individul nu e cu adevărat fericit decât dacă ne amenință, spre binele nostru. Habar n-are cât de condescendent și de umilitor se poartă...

— Cindy lucrează la *Chronicle*, am lămurit-o pe Claire și am observat că era surprinsă.

Există o regulă nescrisă de neamestec între poliție și presă. Ca reporter, dacă treceai peste linie, trebuia să-ți câștigi locul.

— Îți scrii memoriile, copilă? mă întrebă Claire cu un zâmbet reținut.

— Poate! „Varianta scurtă, dar cu multă acțiune”.

Sosi margarita lui Claire și ne-am ridicat toate paharele.

— Pentru orice formă de putere! am toastat eu.

Cindy râse.

— Așadar, pentru cei care mănâncă rahat, pentru ticăloșii simandicoși și cei care încearcă să te tragă în jos!

Claire chiui aprobator și am ciocnit toate ca niște vechi prietene.

— Știți, când abia mă angajasem la ziar, spuse Cindy, ciugulind o bucățică de pui, unul dintre angajații vechi m-a anunțat că era aniversarea zilei de naștere a redactorului-șef. Așa că i-am trimis un e-mail cu un mesaj de „La mulți ani!” Mi-am închipuit că, fiindu-mi șef, era un mod de a sparge gheața, poate să-l fac să zâmbească. Puțin mai târziu, în aceeași zi, ticălosul mă cheamă la el, foarte politicos și zâmbăreț. Are sprâncene stufoase, mari cât cozile de veveriță! Îmi face semn să mă așez pe scaunul de lângă el, iar mie mi se năzări: „Uite... e și el om ca noi toți!”

Claire zâmbi, iar eu, entuziasmată, mi-am golit și al doilea pahar. Cindy continuă:

— Și în momentul ăla, își îngustează ochii la mine și zice: „Thomas, de o oră și jumătate 60 de ziariști încearcă să strângă

toate chestiile fără noimă din lumea asta nenorocită și să le înghesuie cumva în 40 de pagini. Dar e reconfortant să știu că, în timp ce toți se dau de ceasul morții lucrând contra cronometru, tu ai timp să-mi trimiți o față zâmbitoare de ziua mea!” A încheiat dându-mi sarcina ca într-o săptămână să aleg un câștigător al concursului pentru elevi de clasa a cincea intitulat „De ce îmi doresc să fiu redactor pentru o zi.”

Am râs înecându-mă cu băutura.

— Asta-i din colecția: „Niciun bine nu rămâne nepedepsit!” Și ce-ai făcut?

Cindy era numai un zâmbet.

— Le-am trimis tuturor angajaților din departament un e-mail că-i ziua șefului! Toată ziua au ieșit pe rând de la el din birou plouați și albi la față.

Loretta veni iar la masă și am comandat pui în sos picant, *fajitas*, o salată mare la comun, iar de băut trei Dos Equis. Am turnat un sos extrem de picant, tipic jamaican, pe aripioarele de pui și am urmărit-o pe Cindy cum scoate flăcări pe ochi după ce le-a gustat.

— Asta a fost botezul! am rânjit spre ea. Acum ești una de-a noastră!

— Aveai de ales sosul sau un tatuaj, anunță serioasă Claire.

Cindy strânse din ochi ca și când evalua variantele și își suflecă mâneca tricoului. Dezgoli două cheia sol mici, desenate pe umăr în spate. Cu un zâmbet parșiv ne explică:

— Rămășiță a unei educații clasice!

Eu și Claire ne-am uitat una la alta și am fluierat amândouă pline de admirație. Apoi Claire și-a săltat ușor jenată cămașa și, imediat sub talia ei generoasă, de culoarea ciocolatei, apăru conturul unui fluturaș.

— Lindsay m-a provocat într-o zi, recunosc eu ea. După ce s-a despărțit de un procuror din San Jose. Ne-am dus la Big Sur peste noapte. Doar noi, fetele. Să ne mai răcorim puțin. Am sfârșit întorcându-ne cu astea!

— Și unde-i al tău? mă întrebă Cindy întorcându-se spre mine.

— Nu pot să ți-l arăt! am refuzat eu scuturând din cap.

— Haide! insistă ea. Să-l vedem!

Cu un oftat mi-am lăsat puțin în jos pantalonii ca să descopăr puțin din fesa stângă.

— E un geko⁸ de vreo doi centimetri, cu o codiță foarte simpatică. Când am un suspect care îmi face probleme, îl împing în zid și îl ameninț că o să i-l vâr sub ochi așa de aproape, că o să i se pară de dimensiunea Godzillei.

Urmă un moment de tăcere. Pentru o clipă, David și Melanie Brandt și chiar și boala lui Negli mi se păreau la milioane de kilometri distanță. Stăteam și ne distram!

Am simțit că se întâmplă ceva, ceva care nu mi se mai întâmplase de mult și de care aveam nevoie disperată. Mă simțeam aproape de cineva.

34

— Ei, acum că ne-am împrietenit toate, zise Claire după ce am mâncat, spuneți-mi și mie cum v-ați cunoscut. Când am vorbit cu tine ultima oară, plecai la Napa ca să verifici dispariția unor tineri însurăței.

Michael și Becky DeGeorge, care cu o clipă în urmă erau departe de gândurile mele, îmi reveniră în minte. Aveam atâtea să-i spun lui Claire, dar planurile pe care mi le făcusem pentru ziua aceea se schimbaseră complet. Aproape că mă simțeam o prefăcută, pomenindu-i doar despre cele întâmplăte la Napa, dar omițând să vorbesc despre boala care mă măcina.

Claire ascultă relatarea mea, analizând-o cu mintea ei ageră. Avusese de-a face cu câteva cazuri de omucideri în serie, atât ca medic legist principal, cât și ca martor specialist. Îmi veni o idee. Având în vedere sănătatea precară, nu mă încânta să port singură responsabilitatea de a ancheta mai multe omucideri, sub atenția sporită a presei. M-am surprins propunându-le:

— Ce-ați zice dacă m-ați ajuta?

— Să te ajutăm? clipi Claire mirată. Cum?

— Povestea asta e pe cale să explodeze, Claire, i-am explicat. Dacă se află că există un criminal de miri și mirese neprins, toții ochii vor fi îndreptați în această direcție. Toate avem un interes în cazul ăsta. Poate am putea să ne mai întâlnim toate trei, ca acum... neoficial.

Claire se uită la mine îngrijorată.

— Ne propui s-o facem pe cont propriu?

⁸ Specie de șopârlă care trăiește în special în regiunile calde de la tropice (n. red.).

— Avem la masa asta reprezentante de primă mână de la Biroul de Medicină Legală, Omucideri, chiar și din presă, scâldate până la gât în margarita. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât simt că o să ne descurcăm!

Puteam pune cap la cap orice indicii apăreau din investigația oficială, împărtăși ce știa fiecare, ca să pătrundem dincolo de birocrație și de deviza politicianului: „Acoperă-ți fundul”. Trei femei, care s-ar distra să le dea o lecție masculilor fundamentalști. Și, mai important, care resimțeau o sinceră empatie față de victime.

Brusc, ideea mi se păru genială. Claire clătină din cap, neîncrezătoare.

— Haide, am forțat eu nota, nu crezi că ar merge? Nu crezi că suntem în stare?

— Nu-i asta problema, replică ea. E vorba că te cunosc de zece ani și *nici măcar o dată*, în *nicio situație*, nu te-am auzit cerând ajutor!

— Atunci, surpriză - am privit-o fix în ochi -, pentru că ți-l cer acum!

Am încercat să-i dau de înțeles că mă chinuia ceva, o problemă mai serioasă decât cazul, că nu eram sigură că fac față și că aș avea nevoie de ajutor, prin asta însemnând mai mult decât am exprimat.

Treptat, Claire se relaxă, zâmbind aprobator.

— *In margaritas ventas*, glumi ea indicând spre sursa noastră de adevăr. Accept!

M-am luminat la față, privind-o recunoscătoare, apoi m-am întors spre Cindy.

— Tu ce părere ai? Accepți?

Cindy se bâlbâi:

— H-habar n-am ce-ar zice Sid Glass - dar dă-l dracu'! Accept! Am ciocnit paharele. Se născuse clubul fetelor de la crime!

35

A doua zi dimineață am ajuns la birou direct după transfuzia de la ora opt, amețită și cu o ușoară senzație de greutate. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să răsfoiesc ultimul număr din *Chronicle*. Am constatat cu ușurare că prima pagină nu conținea nimic legat de dispariția de persoane din Napa. Cindy se ținuse

de cuvânt.

L-am văzut pe Raleigh ieșind din biroul lui Roth cu mânecile suflecate la cămașă, lăsând să i se vadă antebrățele puternice. Îmi zâmbi reținut – lucru care îmi dădu înțeleas că nu era împăcat cu târgul pe care îl încheiasem ieri cu Cindy. Cu o scânteiere în ochii albaștri, îmi făcu semn să ies pe coridor.

— Trebuie să vorbim, zise el când am ajuns lângă scări.

— Ascultă, Raleigh. Îmi pare sincer rău pentru ieri. Am crezut că așa mai câștigăm puțin timp.

Ochii lui mocneau.

— Poate îmi spui și mie ce merit are ea ca să pui în pericol controlul asupra acestui caz!

Am ridicat din umeri.

— Ai văzut ceva despre Napa în ziare azi-dimineață?

— Ai încălcat un ordin direct al șefului poliției! Dacă ție nu ți se pare că ești în groapă, eu simt că mi-am săpat-o pe a mea!

— Adică ai prefera „să sapi” în *Chronicle* după povestea criminalului în serie?

Făcu un pas în spate, spre zid.

— Asta hotărăște Mercer!

Un polițist pe care îl știam trecu pe lângă noi, mormăi un salut și urcă treptele în grabă. Abia dacă i-am răspuns dând din cap.

— Bine, am reluat, atunci cum vrei să fie? Vrei să mă duc înăuntru și să-i spun totul lui Sam Roth? O fac!

Ezită. Îmi dădeam seama că e în dubiu, analizând consecințele. După aproximativ un minut, clătină din cap.

— Ce rost mai are acum?

M-am simțit ușurată. I-am atins brațul și i-am zâmbit preț de câteva bătăi lungi de inimă.

— Mulțumesc!

— Lindsay, adăugă el, m-am interesat la patrula de pe autostradă. În decursul săptămânii trecute, nu s-a raportat furtul vreunei limuzine.

Vestea, mai precis faptul că reprezenta o pistă închisă, mă descurajă.

Cineva mă strigă din birou.

— Boxer, ești acolo?

— Aici sunt! am confirmat eu.

Era Paul Chin, unul dintre polițiștii stagiari, isteți și eficienți, numit în echipa noastră.

— Te caută la telefon locotenentul Hartwig. Zice că-l cunoști.
Am alergat înapoi și am înșfăcat receptorul de pe biroul secretarului nostru civil.

— Lindsay Boxer.

— I-am găsit, inspectore! spuse Hartwig.

36

— Îngrijitorul i-a descoperit, murmură Hartwig, clătinând trist din cap. Mergeam pe o cărare prăfuită spre o mică podgorie din Napa. Sper că sunteți pregătiți! Este cel mai rău lucru pe care l-am văzut în viața mea! Au fost omorâți în timp ce făceau dragoste!

Raleigh și cu mine ne grăbiserăm să ajungem cu mașina la St. Helena și am luat-o la stânga la ieșirea de pe 29, „drumul cu vin”, spre șoseaua neasfaltată Hawk Crest, care șerpuia până în înaltul muntelui.

Am ajuns în sfârșit toți trei în fața unui indicator de lemn pe care scria: „Sparrow Ridge”.

— Îngrijitorul vine aici de două ori pe săptămână! I-a găsit la ora șapte azi-dimineață! Locul nu mai este folosit în mod regulat! ne spuse Hartwig.

L-am simțit că era agitat, răvășit.

Vinăria era de fapt un șopron plin cu utilaje lucitoare, ca niște obiecte de artă: zdrobitoare, căzi de fermentat și șiruri de butoaie vechi, strânse grămadă, așezate în echilibru.

— Probabil sunteți obișnuiți cu astfel de crime, zise Hartwig când am intrat.

Mirosul rânced, pătrunzător, ne izbi nările. Mi se întoarse stomacul pe dos. Niciodată nu poți spune că te obișnuiești cu imaginea de la locul crimei.

„Au fost omorâți în timp ce făceau dragoste.”

Câțiva membri ai echipei locale de criminalistică erau adunați în jurul unui teasc de inox. Inspectau două movilițe. Movilițele erau cadavrele lui Michael și Becky DeGeorge.

— Ah, la naiba, Lindsay! Îngăimă Raleigh.

Bărbatul, într-un bleizer și pantaloni de in, avea ochii cășcați spre noi. În mijlocul frunții avea o rană de glonț de mărimea unui bănuț. Soția lui, cu rochia neagră până sub bărbie, era călare peste el. Ochii îi înghețaseră de spaimă. Avea sutienul

lăsat spre talie și i-am zărit sânii stropiți de sânge. Lenjeria intimă îi era trasă în jos până la genunchi. Era o priveliște urâtă care îți întorcea stomacul pe dos.

— Aveți o oră aproximativă a morții? I-am întrebat pe Hartwig, care arăta de parcă era pe punctul să vomite.

— După gradul de degenerare a rănilor, medicul legist crede că sunt morți de 24-26 de ore. Au fost uciși în seara în care au dispărut. Doamne, erau doar niște puști!

M-am uitat la cadavrul trist, plin de sânge al soției și ochii mi-au căzut pe mâinile ei.

„N-are verighetă!”

L-am întrebat pe Hartwig:

— Ați spus că au fost omorâți în timpul actului? Sunteți sigur de asta?

Hartwig făcu semn din cap spre asistentul medicului legist. Acesta o împinse ușor pe Becky DeGeorge de pe cadavrul soțului ei. Din prohabul deschis al pantalonilor de in ai lui Michael DeGeorge ieșea în afară dovada perfect conservată a ultimei sale erecții.

Am simțit că mă înăbușă furia. Soții DeGeorge erau foarte tineri. Amândoi aveau până în 30 de ani, ca și familia Brandt. „Cine ar face așa ceva?”

— Aici se vede cum au fost târâți! Îmi arată Hartwig dârele de sânge uscat de pe pardoseala ciobită, de ciment.

Dârele conduceau la niște urme de roți perfect definite în pământul bătătorit pe alocuri. Doi oameni ai șerifului delimitau zona cu fâșii de bandă galbenă.

Raleigh se aplecă și le studie.

— Urme de roți mari, dar cu pneuri late cam de 35 de centimetri. Un autoturism de mărime obișnuită folosește cauciucuri de 40. Cred că a fost un tip de limuzină mare de lux.

— Te știam polițist de birou! am exclamat.

Raleigh rânji.

— Am lucrat o vară în timpul studenției într-o echipă tehnică din circuitul NASCAR. Pot să schimb o roată mai repede decât îți dă rest la 20 de dolari barmanul de la 3Com pentru o bere. Bănuiala mea e că a fost un Cadillac. Sau un Lincoln.

Simțeam că înclină spre ultima variantă, o limuzină. Pe mine mă frământa ceva ce-mi spusese Claire: „Fă legătura între crime!”

Era neobișnuit pentru un ucigaș în serie să schimbe metodele. Criminalilor sexuali le plăcea contactul fizic cu victimele lor: prin strangulare, lovire cu un corp contondent sau cuțite. Voiau să-și simtă victimele de aproape, zbatându-se până se sting. Le plăcea să invadeze casa unei victime. Împușcarea era o metodă detașată, clinică. Nu oferea niciun fior.

O clipă mi-a trecut prin cap ideea că ar putea fi doi criminali. Unul să facă crimele „la indigo” ale celuilalt. Nu se putea! „Nu știa nimeni despre verighete.”

M-am dus spre Becky DeGeorge. Medicul legist tocmai o puneă într-un sac de morgă. I-am privit ochii. Făceau dragoste!

„Oare i-a obligat? Sau i-a surprins?”

Un psihopat sexual care își schimbă metodele. Un ucigaș care lasă indicii.

Ce a lăsat acum?

Ce ne scăpa?”

37

De îndată ce am ieșit afară, mi-am umplut plămâni cu aerul proaspăt. Eu, Chris Raleigh și Hartwig am început să coborâm drumul de țară. Sub panta unde ne aflam noi, se vedea panorama întregii văi. Rânduri de viță-de-vie străjuiau și de o parte, și de alta.

Din cauza șocului, amuțiserăm.

Apoi mă fulgeră o idee înspăimântătoare. Eram la șapte kilometri de vale, complet izolați. Ceva nu era în regulă.

— De ce aici, Hartwig?

— Oare pentru că este departe și nimeni nu prea urcă până aici?

— Am vrut să spun, de ce aici, tocmai în locul ăsta? am repetat eu. Cine știe de terenul ăsta?

— Peste tot, sus sau jos, pe culmile astea muntoase sunt proprietăți izolate. Valea a fost ocupată însă de consorții. Aceste terenuri înghit mai mult muncă decât capital; trăiesc doar cu muncă voluntară. Puteți să vă uitați pe acte. Zeci de astfel de terenuri cad în paragină în fiecare an. Oricine din zonă știe de locuri ca ăsta.

— Primele omoruri s-au petrecut în oraș; totuși a știut exact unde să vină. Cui aparține lotul ăsta?

— Habar n-am! O să aflu și o să mă mai uit o dată și prin camera lor. Cineva i-a urmărit. Le știa toate planurile. Pliante de voiaj, cărți de vizită, să văd dacă găsesc ceva despre servicii de limuzine.

Am auzit de jos zgomotul de motor al unui vehicul mare care urca pe drumul prăfuit. Am observat un Bronco alb, mașina de la Institutul de Medicină Legală San Francisco, care tocmai oprea. La volan era Claire Washburn. Îi cerusem să vină în speranța că vom descoperi probe identice, de la ambele scene ale crimei.

Am deschis portiera și i-am spus recunoscătoare:

— Mulțumesc că ai venit, scumpo!

Claire scutură din cap sobră.

— Mi-aș fi dorit să fie altul motivul! Nu-mi place să primesc astfel de apeluri.

În ciuda gabaritudinii ei, coborî din mașină cu o iuțeală surprinzătoare.

— Am o întâlnire în oraș ceva mai târziu, dar m-am gândit să văd întâi locul crimei și să fac cunoștință cu autoritățile locale.

I-am prezentat-o pe Claire lui Hartwig. Pe un ton oficial ea îl întrebă:

— Medicul dumneavoastră legist este Bill Toll, nu-i așa?

Locotenentul clipi îngrijorat, evident fâstâcit. La început veniserăm eu și Raleigh, dar ca simpli colaboratori, și el ne solicitase ajutorul. Acum sosise și un medic legist din San Francisco.

Răspunse ea în locul lui:

— Stai calm! Mi-am anunțat deja venirea prin telefon. Mă așteaptă! Claire zări echipa de medici. Mă duc s-arunc o privire!

Încercând să se agațe de restul de autoritate pe care o mai reprezenta, Hartwig o urmă îndeaproape.

Raleigh veni lângă mine. Arăta obosit.

— Ești bine? I-am întrebat.

A dat din cap că nu, cu ochii la șopronul unde fuseseră azvârlite cadavrele. Mi-am amintit cum m-a consolât la morgă și i-am spus:

— N-ai mai avut de-a face de ceva vreme cu o crimă foarte urâtă, nu?

— Nu-i vorba de asta, zise el cu o expresie neliniștită. Vreau să știi... că, indiferent cum evoluează ancheta, nu se mai pune problema că reprezintă primăria sau că mă controlez, Lindsay. Îl

vreau pe individul ăsta!

În sinea mea simțeam de mult asta. Nu mai țineam cont de șefi, de faptul că vizam gradul de locotenent sau că trebuia să lupt cu boala lui Negli.

Am stat un timp alături unul de celălalt.

— Nu că vreunul din noi ar fi cel mai potrivit pe post de apărător al instituției căsătoriei, zise el într-un târziu, rupând tăcerea.

38

Încă de la ivirea zorilor, Phillip Campbell conducea masiva limuzină închiriată. Era nervos, surescitat și îi plăcea la nebunie.

Mașina înghițea kilometru după kilometru pe o rută prestabilită, traversând Bay Bridge și înaintând apoi la est pe Autostrada 80. Odată ce scăpă de traficul aglomerat de dimineața din zona Vallejo acceleră și păstră o viteză constantă de 110 kilometri pe oră, menținând direcția. Nu voia să oprească.

Ziarele îl numeau monstru. Psihopat, sociopat. Specialiști chemați să-și dea cu părerea în emisiuni de televiziune îi analizau motivele, trecutul său posibilele crime pe care le-ar mai putea comite.

„Nu știi nimic! Se înșală cu toții. Vor găsi doar ceea ce vreau eu să găsească. Văd doar ce vreau eu să vadă.”

De la frontiera cu Nevada mai avea puțin până la Reno, pe care îl considera un oraș vulgar, de cowboy bătrân. Rămase pe autostradă, evitând fâșia de lângă graniță, presărată cu benzinării, magazine de arme și de amanet. Puteai face rost de orice aici fără prea multe întrebări. Era locul unde te duceai când voiai să cumperi o armă sau să te descotorosești de ea.

După ce trecu de centrul de corecție, intră pe Lumpy. Opri mașina într-un loc de parcare liber, deschise torpedoul, scoase niște acte îndoite și răsufală ușurat. Mașina era perfect curată, nicio pată. Fără stafii care șopteau. Toată ziua de ieri spălase și lustruise, frecase petele de sânge până ștersese orice urmă. Acum mașina tăcea, la fel de neștiutoare ca în ziua când o închiriasse.

Respiră mai relaxat. Parcă Michael și Becky DeGeorge nici n-ar fi existat vreodată. În câteva minute achită taxa de închiriere

a mașinii și chemă un taxi să-l ducă la aeroport. Când intră în zona de acces pietonală a aeroportului, răsfoi la un chioșc de ziare un cotidian din San Francisco. Nimic despre Becky și Michael.

Își cumpără un suc Fruitopia de caise și un sandwich vegetarian de la o tarabă fast-food. La poarta 31 se îmbarcă în cursa de San Francisco a companiei Reno Air.

Se așeză pe un scaun și începu să-și mănânce prânzul. O tânără atrăgătoare se așeză lângă el. Blondă, cu posterior ferm, suficient de apetisantă ca să-i atragă privirea. Purta un lanț de aur la gât de care atârna un pandantiv cu numele ei - Brandee. Avea un inel de logodnă cu un diamant mic.

Îi zâmbi tinerei, ca un salut neașteptat. Fata desfăcu un rucsac mic, bău puțin dintr-o sticlă de plastic cu apă și scoase o carte, *Memoriile unei gheșe*. Îi atrase atenția pentru că, dintre toate subiectele posibile, ea citea tocmai despre o femeie „încorsetată”. Astea erau semne!

— Bună cartea? o întrebă zâmbind.

— Așa mi s-a spus, replică tânăra. Abia am început-o.

Se aplecă peste umărul ei și inspiră mirosul ieftin, cu aromă de citrice, al parfumului ei.

— E greu de crezut, continuă el, căci a fost scrisă de un bărbat.

— Vă anunț la sfârșit. Fata răsfoi câteva pagini, apoi adăugă: Logodnicul meu mi-a dăruit-o!

Phillip Campbell simți că i se zburlește părul de pe brațe. Inima începu să-i bată nebunește. Își mângâie barbișonul cu un deget tremurător.

— O! Când e ziua cea mare?

39

Raleigh plecă în oraș cu mașina noastră. Eu am mai rămas, urmând ca să mă întorc cu Claire. Simțeam nevoia să-i spun ce se întâmpla cu mine. Eu și Claire eram prietene bune de mulți ani. Vorbeam la telefon cel puțin o dată pe zi. Știam de ce îmi venea greu să-i povestesc despre boala mea - nu voiam s-o rănesc sau s-o încarc cu problemele mele. O iubeam nespus. În timp ce mașina ei de serviciu se hurducăia coborând pe drumul de munte, am întrebato-o dacă a aflat noutăți de la locul crimei.

— Sunt semne *sigure* de activitate sexuală înainte de a fi omorâți, spuse ea. Am observat labiile, secreții pe coapse - asta e doar o bănuială, n-am avut decât câteva minute la dispoziție, dar cred, Lindsay, că soțul a fost împușcat primul. Rana de la cap îmi sugerează că a murit fără să opună rezistență. În cazul femeii însă, plăgile prin împușcare îmi dau altceva de înțeles. A fost împușcată din spate, între omoplați și gât. Aș zice de la o distanță de trei-patru metri. Dacă avem confirmarea de laborator că urmele de spermă sunt ale soțului și că în momentul crimei actul era în plină desfășurare, cu ea deasupra, asta înseamnă că cineva a venit foarte aproape de ei, neobservat și i-a surprins din spatele femeii. Dacă spui că nu au mers cu mașina lor în seara aceea, e clar că se duceau undeva! Cred că bănuiala ta că se aflau într-un vehicul când s-a petrecut omorul e plauzibilă. Cu ucigașul pe scaunul șoferului, așa că de ce n-ar fi o limuzină?

— Asta-i tot? am întrebat-o pe Claire, zâmbind.

— După cum spuneam, n-am avut prea mult timp la dispoziție. Oricum, asta era teoria ta. Dacă reiese că așa a fost, eu nu am făcut decât să completez spațiile goale.

Am mers o vreme în tăcere. Încă îmi căutam cuvintele.

Apoi Claire mă întrebă:

— Ei, și cum e cu noul tău partener?

Am dat din cap.

— Până la urmă e de treabă! M-a acoperit față de Roth și Mercer.

— Iar tu care erai așa sigură că este doar un câine de pază de la biroul primarului!

— Ei, m-am înșelat!

— N-ar fi prima dată când te înșeli în privința unui tip!

Am făcut o grimasă, prefăcându-mă jignită și i-am ignorat zâmbetul.

Claire continuă:

— Oricum ai lua-o, câine de pază sau nu, e clar că arată mult mai bine decât Jacobi!

— Și e și mai deștept! Când am mers ieri la Napa, i-am pornit casetofonul în mașină și a început o casetă cu *The Shipping News*.

— Și? mă privi Claire interogativ. E ceva între voi doi?

— Te referi la altceva în afară de uciderea a patru oameni

nevinovați?

— Mă refer la Chris Raleigh, Lindsay! E detașat de la biroul primarului să lucreze cu tine, e un tip bine, iar viața ta socială nu este chiar ca a lui Gwyneth Paltrow. Să nu-mi spui că nu este genul tău!

— Am fost prinși cu cazul, Claire.

— Daa! pufni ea. Nu este căsătorit, nu?

— Zău, Claire, am implorat-o, încă nu sunt pregătită!

Când Claire îmi făcu cu ochiul, m-am surprins imaginându-mi că ar fi ceva între mine și Raleigh. M-aș fi întors în oraș de la Napa cu el, nu cu Claire. Cum era o zi liberă de duminică, l-aș fi invitat să urce la mine și ne-am fi simțit bine încropind ceva scos la repezeală din frigider. Am fi băut o bere pe terasă până ce soarele s-ar fi topit în apa golfului. Mi-am amintit felul în care m-a studiat din priviri. „Arăți bine, Boxer!” îmi spusese el. Adevărul e că asta remarcasem și eu în privința lui. „Răbdător, ochi sensibili.” Știa *The Shipping News*. N-ar fi chiar așa de greu.

Chiar în timp ce-mi închipuiam cum ar fi să mă îndrăgostesc de cineva, visul meu cu ochii deschiși se năruî. Viața se scurgea treptat din mine. În prezent nu există nicio posibilitate să am o relație cu Raleigh sau cu altcineva.

M-am uitat spre Claire, care intră cu mașina pe 101. Am inspirat adânc.

— Ai auzit vreodată de anemia aplastică a lui Negli? am întrebat-o.

40

Cuvintele-mi ieșiseră din gură din senin - atât de neașteptat încât Claire nu înregistră ce o întrebasem.

Îmi răspunse ca și când ar fi completat un chestionar medical în laboratorul ei:

— Anomalie a sângelui. E destul de rară, gravă. Sângele nu mai produce eritrocite.

— Globule roșii, am zis.

Claire se uită la mine.

— De ce? Doar nu i s-a întâmplat ceva lui Cat?

Adică surorii mele.

Am negat din cap. Stăteam rigidă privind drept în față. Ochii îmi erau sticloși. Probabil a fost o pauză mai mare și a făcut

legătura.

— Doar nu ție? șopti ea.

O tăcere cumplită se lăsă în mașină.

Claire avea o expresie șocată.

— O, Lindsay! Trase imediat pe dreapta și se întinse să mă îmbrățișeze. Ce ți-a spus doctorul?

— Că e *gravă*! Că poate fi fatală!

Am văzut pe fața ei efectul afirmației mele. Suferința, durerea. Claire era doctor patolog. Înțelesese miza înainte ca eu să apuc să o privesc în ochi. I-am spus că începusem un tratament de transfuzii pe bază de globule roșii de două ori pe săptămâna.

— De asta voiai să ne întâlnim în ziua aceea! exclamă ea. Of, Lindsay! De ce n-ai putut să-mi spui?

Acum nu mai știam de ce n-o făcusem.

— Am vrut foarte mult! Îmi era teamă! Îmi era greu chiar și numai să recunosc acest lucru față de mine însămi. După care m-am lăsat îngropată de caz.

— Mai știe cineva? Jacobi? Roth?

Am scuturat din cap.

— Raleigh?

Am tras aer în piept.

— Mai crezi că sunt pregătită pentru Bărbatul Perfect?

— Biata de tine! Îngăimă Claire. Of, Lindsay, Lindsay, Lindsay!

Tremura. Simțeam că *o rănisem*.

Deodată am dat frâu liber fricii, rușinii și nesiguranței care mă învăluiau. M-am agățat de Claire și mi-am dat seama că ea era singurul meu sprijin în momentul acela. Am început să plâng, dar plânsul ne-a făcut bine. Simțeam că nu mai sunt singură.

— Sunt aici pentru tine, scumpo! șopti Claire. Te iubesc, fetiță!

41

Crima din Napa a schimbat totul. Se critica dur modul cum Poliția din San Francisco încerca să rezolve cazul. Primeam bobârnace din toate părțile.

Presa din oraș anunța cu titluri de senzație că este mâna unui tip inedit de criminal sadic, dezaxat, cum nu s-a mai văzut până acum, iar echipaje de știri din afara orașului roiau în jurul Curții.

Imagini tragice de la nuntă și scene cu familiile îndurerate țineau capul de afiș al tuturor jurnalelor de televiziune.

Echipa pe care o conduceam se întâlnea de două ori pe zi. Au fost aduși și doi inspectori de la Unitatea de Crime Grave și un psiholog criminalist. A trebuit să arătăm dosarele noastre FBI-ului. Investigația nu se mai limita la găsirea vreunui personaj plin de resentimente din trecutul lui David sau al lui Melanie Brandt. Devenise mai amplă, mai profundă, mai tragică și amenințătoare.

După cercetările asupra depozitelor de vinuri, echipa lui Jacobi descoperise doar câteva nume, atât.

Nici haina pătată cu sânge nu ne ducea departe. Problema era că modelul smochingului era vechi de patru sau cinci ani, iar dintre cele cincisprezece magazine din Bay Arera niciunul nu păstra evidențe cu modelele producătorilor, așa că acesta era practic imposibil de identificat. A trebuit să le parcurgem registrele factură cu factură.

Mercer a *triplat* numărul anchetatorilor noștri.

Criminalul își alegea victimele cu o precizie matematică. Ambele crime avuseseră loc la o zi de la căsătoria tinerilor; ambele indicau existența unor cunoștințe exacte despre victime, domiciliile lor, itinerariile lor. Asupra cadavrelor, în ambele cazuri se găsiseră majoritatea obiectelor de valoare: ceasuri, portofele, bijuterii, mai puțin verighetetele.

Criminalul îi abandonase pe soții DeGeorge într-un loc aparent izolat, dar unde știa sigur că vor fi găsiți. Ne lăsase și alte indicii extrem de evidente pe care să le urmăm. Nu înțelegeam.

„Criminalul știe exact ce face, Lindsay!

Știe ce faci.

Fă legătura între crime.”

Trebuia să găsim numitorul comun. Cum și-a cunoscut victimele. Cum de știa atât de multe despre ele.

Eu și Raleigh am urmărit piste diferite. El i-a ales pe cei care se ocupaseră de rezervarea itinerariilor familiei Brandt și familiei DeGeorge: agenții de turism, servicii de închirieri de limuzine, hoteluri. Eu i-am ales pe organizatori. Până la urmă, trebuia să depistăm o legătură între crime.

— Dacă nu găsim repede ceva, mormăi Raleigh, orașul ăsta va avea o mulțime de preoți și de rabini extrem de ocupați. Ce urmărește maniacul ăsta?

Nu am răspuns, dar credeam că știu. Urmărea fericirea, visurile și așteptările. Încearca să distrugă singurul lucru care ne ajută pe toți să mergem înainte: speranța!

42

În noaptea aceea, Claire Washburn și-a luat o ceașcă de ceai în dormitor, a închis încet ușa și a început iarăși să plângă. „La naiba, Lindsay, a murmurat ea. Ai fi putut să ai încredere în mine!” Claire simțea nevoia să fie singură. Toată seara fusese prost dispusă și absentă, deși nu-i stătea în fire. Lunea, orchestra simfonică avea liber, iar Edmund gătea întotdeauna. Era unul dintre ritualurile lor, o seară în familie. Tata în bucătărie, băieții la curățenie. Soțul ei gătise felul lor preferat, pui cu capere și oțet, dar totul a mers anapoda și numai din vina ei.

Un gând nu-i dădea pace. Era medic, dar se ocupă doar de morți. Nu salvase nici măcar o dată o viață. Era un medic care nu vindecă!

A umblat în dulapul de haine, și-a pus o pijama de flanel, s-a dus în baie și și-a demachiat cu grijă tenul măsliniu și fără riduri. S-a privit în oglindă.

Nu era frumoasă, cel puțin nu genul acela de frumusețe pe care societatea ne-a învățat să-l admirăm. Era corpulentă, și moale, și rotundă, cu talia neconturată. Chiar și mâinile – mâinile ei îndemânatică și eficiente, care mânuiau instrumente delicate întreaga zi – erau durdulii și pline.

Era ușoară, soțul ei îi spunea asta mereu, doar când se afla pe ringul de dans. Totuși, se considera fericită, binecuvântată de Dumnezeu. Pentru că reușise, plecând dintr-un cartier sărac și periculos din San Francisco, locuit în majoritate de negri, să devină medic. Pentru că era iubită. Pentru că fusese învățată să dăruiască iubire. Pentru că avea tot ce-și putea dori.

Părea nedrept. Viața lui Lindsay era în pericol. Nu se putea gândi la gravitatea bolii cu detașare profesională. Fiindu-i prietenă, era afectată.

După ce a terminat spălatul vaselor împreună cu băieții, Edmund a venit în cameră. S-a așezat pe pat, lângă ea.

— Ești bolnavă, pisicuțo? a spus el, masându-i umărul. De fiecare dată când te ghemuiești în pat înainte de nouă, știu că

ești bolnavă.

Ea scutură din cap.

— Nu sunt bolnavă, Edmund!

— Atunci ce se întâmplă? Cazul acela grotesc?

Claire ridică o mână.

— E vorba de Lindsay! M-am întors cu ea de la Napa ieri. Mi-a dat cele mai cumplite vești. E foarte bolnavă. Are o boală a sângelui rară, o formă de anemie. Se numește anemie aplastică a lui Negli.

— E gravă?

Claire aprobă dând din cap, cu privirea pierdută.

— Al naibii de gravă!

— O, Doamne, murmură Ed. Biata Lindsay!

O luă de mână pe soția lui și statură așa câteva clipe, în tăcere, nevenindu-le să creadă. Într-un târziu, Claire vorbi:

— Sunt medic! Văd moartea în fiecare zi. Cunosc cauzele și simptomele, totul despre știința asta. Dar *nu pot să vindec bolile!*

— Dar ne vindeci pe noi, spuse Edmund. Îmi luminezi fiecare zi din viață, dar trebuie să înțelegi că există momente când nici măcar toată dragostea ta și nici măcar uimitoarea ta inteligență nu pot schimba lucrurile.

Claire se cuibări în brațele lui puternice și zâmbi.

— Ești destul de isteț pentru un tip care bate la tobe! Deci ce naiba *putem* face?

— Doar asta, a spus el, cuprinzând-o în brațe.

A ținut-o strâns în brațe pe Claire vreme îndelungată, iar ea simțea că pentru el ea e cea mai frumoasă femeie din lume. Asta o ajută.

43

În după-amiaza următoare, pentru prima dată, mi-am făcut o idee cât de cât concretă despre criminal.

Chris Raleigh vorbea cu cei care se ocupaseră de organizarea voiajelor victimelor. Eu făceam investigații asupra celor care le organizaseră nunta.

Două firme distincte. White Lace pentru familia DeGeorge. Miriam Campbell, o femeie extravagantă, pentru familia Brandts. Legătura nu era asta.

Eram la biroul meu când ofițerul de serviciu mi-a transferat un apel.

Era Claire. Tocmai se întorsese de la Napa, unde examinase victimele împreună cu legistul de acolo.

Părea agitată.

— Vino aici, a spus ea. Grăbește-te!

— Ai descoperit o legătură! Becky DeGeorge a fost agresată sexual?

— Lindsay, avem de-a face cu un individ cu adevărat bolnav.

Câteva minute mai târziu, ne-am întâlnit în laborator.

— Se aflau *categoric* în mijlocul actului sexual atunci când au fost uciși. Urmele de spermă găsite la Rebeca DeGeorge corespund celor pe care le-am prelevat de la soțul ei. Iar unghiul sub care au fost făcute rănilor confirmă ceea ce am bănuț. A fost împușcată din spate! Sângele Rebeccăi era peste tot pe hainele soțului ei. Ea stătea deasupra... Dar nu de asta te-am chemat aici!

Mă fixă cu ochii ei mari, larg deschiși, și mi-am dat seama că era ceva important.

— M-am gândit că e bine să nu se pomenească despre asta, spuse ea. Numai eu și legistul de acolo știm.

— Ce știți, Claire? Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu!

În laborator, am zărit un microscop pe o masă și una dintre cutiuțele acelea etanșe de probe pe care mi le aminteam de la orele de biologie din liceu.

— La fel ca în cazul primelor victime, zise ea surescitată, a existat o agresiune sexuală a cadavrului, doar că de data aceasta nu a mai fost atât de evidentă. Labiile erau normale, așa cum te aștepti să fie după actul sexual, și nu existau leziuni interne, ca în cazul primei mirese. Lui Toll i-a scăpat... dar eu *căutam* semnele unui abuz suplimentar. Și era acolo, în interiorul vaginului, de parcă ar fi strigat: „Iată-mă, Claire!”

Luă cutiuța și o pensetă și ridică ușor capacul. I se citea în ochi cât era de importantă descoperirea pe care o făcuse. Din cutiuța transparentă scoase un fir de păr roșcat cam de un centimetru și jumătate.

— Nu este al soțului?

Claire negă mișcându-și capul.

— Convinge-te singură!

Porni microscopul. M-am aplecat și, pe fundalul de un alb-

strălucitor al lentilelor, am văzut două fire de păr: unul subțire, lucios, castaniu-închis; celălalt cârlionțat, în formă de seceră.

— Te uiți la două mostre de la Michael DeGeorge, a explicat ea. Cel lung e capilar. Celălalt e pubian.

După aceea, ea a pus firul de păr din cutiuță pe o altă lamelă pe care a așezat-o sub lentilele microscopului, alături de celelalte. Pulsul mi-a luat-o razna. Bănuiam ce voia să-mi demonstreze.

Firul cel nou, roșcat, era de două ori mai gros decât oricare din cele două fire de păr de la DeGeorge. Avea mici filamente înfășurate în jurul cortexului și aparținea, evident, altcuiva.

— Nu este nici capilar, nici pubian! *Provine dintr-o barbă*, a spus Claire aplecându-se peste umărul meu.

M-am îndepărtat de microscop și am privit-o șocată.

Părul facial al criminalului fusese găsit în vaginul lui Becky DeGeorge.

— *Postmortem*, a spus ea, ca să dea o explicație.

44

După cum spunea Claire, îl alcătuiam pe criminal ca într-un puzzle, bucată cu bucată, pas cu pas. Înălțimea lui, chipul lui, fețișurile lui. Felul în care ucidea. Îmi mai rămânea să înțeleg cum își urmărea victimele.

Eu și Raleigh ne concentrăm toate forțele asupra agenților de turism și a organizatorilor de nunți. Aveam cincisprezece detectivi pe teren, urmărind piste. Având una dintre caracteristicile faciale, ne-am întors la invitați, pentru a vedea dacă nu cumva cineva zărise pe un bărbat cu barbă dând târcoale locului.

Speram că vreun aspect al acestei cercetări extinse va da rezultate. Unul dintre invitați trebuie să fi remarcat pe cineva. Poate aveam să descoperim că au apelat la aceeași agenție de turism, că ne scăpase ceva. Sau că Jacobi va găsi o corespondență.

Dimineața următoare a sunat Hartwig.

— Podgoria Spartow Ridge... este deținută de un grup de aici cunoscut sub numele de Black Hawk Partners. Un tip din zonă, Ed Lester, avocat, intermediază parteneriate în domeniul imobiliar.

— Știi unde a fost în weekend?

— Mda, am verificat! La Portland. A alergat într-o cursă maraton de acolo. Am luat legătura cu el când s-a întors la birou. A fost în mod sigur la Portland.

Totuși, eram sigură că individul care a aruncat cadavrele acolo nu a ales întâmplător podgoria aceea îndepărtată. Ea însemna ceva pentru criminal.

— Este proprietarul locului ăstaia?

— Nu! Black Hawk intermediază afaceri. Ei aduc bani din afară, de la tipi cu stare, și te creditează. Persoane care vor să intre în afacerile cu vin. Lester acționează în calitate de asociat activ.

— Și cu cine s-a asociat în cazul de față?

— Nu știu! Cu investitori.

Mi-am ținut puțin respirația, încercând să nu-mi pierd răbdarea.

— Ce investitori?

— În general, investitori care vor să rămână anonimi. Ascultă, inspectore, știu unde vrei să ajungi, dar tipul ăsta nu lucrează decât cu persoane respectabile. Crede-mă, oricine ar fi putut să găsească locul acela. Agenți imobiliari, cineva care a vizitat locul, oricine din zonă. Eu voi avea de-a face cu oamenii ăștia multă vreme de acum încolo, după ce tu îți închei treaba aici!

Mi-am lipit receptorul de ureche și m-am întors cu scaunul spre fereastră.

— Căutăm un criminal în serie, locotenente. Sunt cele mai urâte din câte am văzut! Locul unde au fost aruncate cadavrele se află la șapte kilometri sus în munte pe un drum de țară părăsit. Oricine ar fi mers prin întuneric cu două cadavre ar fi putut să scape de ele oricând, în siguranță, mai din timp. Cel care a făcut asta trebuie să fi știut că via se afla acolo. Și nu cred că este un localnic. Nu cred că ar atrage atenția către un loc aflat atât de aproape de cel în care locuiește. Vorbim după ce afli cine sunt partenerii lui Lester!

I-am închis telefonul lui Hartwig. Ceva din vechiul meu optimism se trezise la viață.

Raleigh nu a descoperit nimic în legătură cu agenții de turism. Familia Brandt făcuse rezervările prin intermediul unei agenții de elită, Travel Ventures, care își oferea serviciile unui cerc de bogătași. Familia DeGeorge apelase la Journeytime, tocmai din

Los Altos.

Câțiva dintre oamenii noștri au căutat prin documentele de personal ale ambelor firme. Nu exista nicio legătură între cele două: niciun fel de acorduri de colaborare, nici măcar un singur agent de turism care să fi lucrat pentru amândouă. Există posibilitatea, ne sugerează directorul de la Journeytime, ca cineva să fi pătruns în sistemele lor, dar era aproape imposibil să găsim un astfel de hacker.

Pista urmată de mine era la fel de dezamăgitoare. Aveam documentele ambilor organizatori de nunți. Gravori, formații de muzică, fotografii, firme de catering, florării. Nimic nu se potrivea. Familia Brandt și familia DeGeorge trăiseră în două lumi distincte. Încă nu găsisem indiciul după care criminalul își identifica victimele.

45

Le-am chemat pe Claire și pe Cindy pentru a doua întâlnire între fete. De data aceasta, atmosfera a fost cu totul alta. Nu s-a râs și nu s-a bătut palma. Nu am mai băut cocktailuri margarita festive. Muriseră încă doi oameni. Nu aveam suspecti, doar un caz din ce în ce mai complicat. Indicii care nu duceau nicăieri. O presiune uriașă apăsa pe noi toți.

Claire a sosit prima. M-a îmbrățișat și a întrebat cum mă simt.

— Nu știi, am recunoscut eu. Am făcut trei transfuzii.

Uneori mă simțeam puternică. Alteori, în special după-amiaza, simțeam că sunt o umbră a ceea ce am fost.

— Medved a spus că-mi va face o nouă analiză a numărului de hematii săptămâna viitoare.

Apoi a venit Cindy. Purta o bluză pe gât sub o cămașă bărbătească în carouri și o pereche de jeans brodați. Era foarte drăguță și arăta trăsnet. Nu vorbisem cu ea de luni, când îi dădusem undă verde să scrie despre a doua pereche de crime. Chiar dacă-și respectase promisiunea, tot scotocise orașul.

— Cred că e rândul meu să plătesc, a anunțat ea.

Ne-a aruncat o carte de vizită nouă, având sigla roșie a lui *Chronicle*.

Am citit pe cartea de vizită - „Cindy Thomas, reporter, Biroul Metropolitan Omucideri”. Am toastat pentru ea, felicitând-o cu căldură, apoi am tachinat-o puțin ca să-i mai domolim

entuziasmul. La ce altceva sunt buni prietenii?

Le-am zis fetelor că cercetările făcute în rândul agenților de turism și al organizatorilor de nunți nu duseseră nicăieri.

— Câteva lucruri mă deranjează, am spus. *Arma...* De obicei, autorii de crime sexuale nu-și schimbă metoda. Metoda face parte din suspansul sexual.

— E o combinație ciudată, a fost de acord Claire. E foarte stăpân pe situație când își planifică loviturile. Pare să știe totul. Unde s-au căsătorit, numărul camerei, unde vor să plece în luna de miere. Cum să scape. Totuși, când ucide, e aproape furios. Nu este de ajuns să îiucidă. Trebuie să *profaneze!*

Am dat din cap.

— Asta este cheia! Atacă la nunți, ceva legat de asta îi este de nesuportat. Dar cred că obsesia lui sunt miresele! Ambii miri au fost eliminați rapid. E ca și cum aceștia n-ar fi contat pentru el. Dar miresele... asta e ceea ce îl fascinează într-adevăr!

— Și unde s-ar duce individul ăsta, am întrebat cu voce tare, să-și studieze potențialele victime? Dacă ai vrea să ucizi mirese, unde te-ai duce să le vezi?

— Trebuie să-și fi ales verighetetele, a sugerat Claire. Un bijutier!

— Ori la Primărie, a spus Cindy. Au nevoie de certificat!

Am privit-o și am râs înfundat.

— Ar fi ceva să fie vorba despre un funcționar de stat!

— Un factor poștal!

Claire și Cindy vorbiseră simultan.

— Fotografii, plusă Claire.

Puteam să-mi imaginez un mizerabil dezechilibrat mintal ascunzându-se în spatele lentilelor. Erau toate posibilități reale. Era nevoie numai de timp și de oameni spre a le analiza înainte ca ucigașul să lovească din nou.

— Afacerea asta cu mirese nu e tocmai de domeniul meu, i-am spus lui Claire. Pentru asta ești tu aici!

— Unde-a dispărut chestia aia cu *trei puicuțe deștepte?* glumi ea. Și partea aia în care eu jucam rolul unui legist genial?

Izbucnirăm în râs, frustrate. Am mai luat toate câte o gură de bere. „Clubul Fetelor de la Crime. E bine. Fără bărbați.”

— Unde-i legătura aia nenorocită? am întrebat. El *vrea* ca noi să o găsim. Pentru asta lasă indicii! Vrea să descoperim legătura!

A urmat un moment de tăcere.

— Simt asta, am continuat eu. Exista ceva legat de nunți care îl aduce în stare de furie psihopată. Un lucru pe care trebuie să îl elimine. Speranța, inocența? Pe soți îi ucide imediat. Dar miresele? Cum i se par miresele?

— Dacă trăiește într-o astfel de lume imaginară dezechilibrată, a spus Cindy gândind cu voce tare, s-ar duce acolo unde iluzia este cea mai puternică. Ar putea să vrea să-și sporească furia observându-i fără ca ei să o știe.

Apoi Claire ne privi cu o sclipire în ochi:

— Mă gândeam că eu m-aș duce acolo unde își cumpără hainele de nuntă. Țsta e locul de unde mi-aș alege eu victimele!

46

Când am ajuns la serviciu în dimineața următoare, am găsit un fax de la Hartwig cu lista partenerilor de la Sparrow Ridge. I-am dat-o lui Jacobi să o verifice. Apoi am luat legătura cu personale de contact de la firmele organizatoare de nunți White Lace și Miriam Campbell.

Nu mă așteptam la prea mult. Până acum nimic nu dăduse rezultate. Spre surpriza mea, ambii organizatori au confirmat. Melanie Brandt și Becky DeGeorge *își cumpăraseră* rochiile din același loc.

Buticul pentru mirese de la Saks.

Era prima legătură dintre cele două cazuri. Putea să nu ducă nicăieri, dar presimțeam că eram pe drumul cel bun.

La ora zece, când s-a deschis magazinul, eram la Saks. Buticul pentru mirese se afla la etajul al treilea, înghesuit într-un colț, lângă raioanele de cadouri și porțelanuri fine. Am prins-o pe Maryanne Perkins în timp ce sosea la lucru ținând în mână o ceașcă de cafea aburindă.

Șeful de departament era o femeie stilată și amabilă de vreo cincizeci de ani, exact genul care are priză la miresele de douăzeci. A pus pe cineva s-o înlocuiască și a stat de vorbă cu mine într-o cameră ticsită din spate, plină de fotografii cu mirese.

— Am fost devastată când am aflat, a spus ea, clătinând din cap, cu fața înnegurată. Melanie a fost aici chiar acum două săptămâni! Era așa de frumoasă... Miresele îmi sunt ca niște

copii, inspectore, mă simt de parcă mi-aș fi pierdut un membru al familiei!

— Unul? O priveam drept în ochi. N-ați aflat?

— Ce să aflu?

I-am spus lui Maryanne Perkins despre Becky DeGeorge. Șocul și oroarea au pus stăpânire pe chipul ei. Ochii ei verzi se măriră, scăldați de un val de lacrimi. Se uită absentă la mine.

— O, Doamne!... a zis ea și a tras aer adânc în piept. Eu și soțul meu am fost la cabana noastră din Modesto pentru câteva zile, ea tocmai... O, Doamne!... Ce se întâmplă aici, inspectore?

Imediat, am bombardat-o cu întrebări. Cine putea ști despre clienții magazinului? Cealalți vânzători? Șefii? Ucigașul fusese identificat a fi bărbat. Lucra vreun bărbat în acel departament?

Fiecare dintre aceste întrebări a obținut un răspuns negativ, sceptic, din partea lui Maryanne Perkins. Personalul lucra împreună de cel puțin opt ani. Niciun bărbat.

„Parcă e Clubul Fetelor de la Crime”.

S-a lăsat pe spate în scaun, căutând în memorie orice detalii ar fi putut să-și amintească.

— O admiram! Becky era... răpitoare! Părea că nu-și dăduse seama de asta până atunci, dar, când s-a văzut în rochia ei de mireasă, a conștientizat dintr-odată. Mama ei îi dăduse un pandantiv, perle și diamante, iar eu m-am întors la birou să iau florile. Atunci am observat pe cineva stând acolo. A arătat locul. Privea în direcția lui Becky. Îmi amintesc că i-am spus: „Vezi, până și el crede că ești frumoasă!” Acum îmi amintesc!

Am notat cu frenezie descrierea: spre cincizeci de ani, poate mai tânăr.

— Nu m-am uitat prea bine, încheie șefa magazinului pentru mirese. Avea barbă!

Eram sigură că era el. Asta confirma faptul că Claire avusese dreptate. Saks trebuie să fie locul unde și-a găsit victimele, unde le-a urmărit.

I-am strâns mâna, dând să plec.

— Cum ar putea cineva să afle detalii despre nunta cuiva? Date? Locuri? Unde se vor duce în luna de miere?

— Atunci când fetele își aleg o rochie, noi notăm informații legate, bunăoară, de programul lor, de termene, tot ce ne ajută s-o servim mai bine pe mireasă. Majoritatea ne lasă chiar și listele de cadouri pe care ar dori să le primească.

„S-o servim pe mireasă.”

— Cine are acces la aceste informații?

A clătinat din cap.

— Doar noi... eu și asistentele mele. E un departament mic. Uneori dăm informațiile și raioanelor de porțelanuri fine și cadouri.

Simțeam, în sfârșit, că mă apropii. Inima îmi bătea de să-mi spargă pieptul.

— Am nevoie să văd tot ce aveți despre Melanie Brandt și Becky DeGeorge și despre orice client pentru care lucrați acum.

„Doar își localizează potențialele victime aici, nu?”

Exista o probabilitate mare să se întoarcă. Cineva de pe lista magazinului putea fi următoarea victimă.

Am văzut că doamna Perkins se schimbase la față brusc. Părea să-și dea seama de un lucru groaznic.

— Ar mai fi ceva ce trebuie să știți!

— Ce?

— Acum vreo lună, după inventar, am observat că ne lipsește dosarul cu datele mireselor.

47

De îndată ce m-am întors la Curte, am făcut două lucruri: le-am sunat pe Claire și pe Cindy și le-am spus ce am aflat la Saks, apoi am plecat să-l caut pe Chris Raleigh.

I-am povestit totul lui Chris și am hotărât să trimitem o femeie detectiv de la Unitatea de Crime Grave ca să supravegheze magazinul din interior. Am trimis un desenator la Saks, să vorbească cu Maryanne Perkins pentru portretul-robot. Apoi Chris mi-a spus un lucru important: Roth și Mercer predaseră dosarele noastre FBI-ului.

Am simțit o durere ascuțită în piept. M-am repezit la toaletă, am închis ușa și m-am lipit cu spatele de plăcile reci de faianță. „Bărbați ticăloși! Blestemații de Roth și Mercer!”

M-am privit în oglindă. Obrajii îmi erau roșii. Pielea îmi ardea.

FBI-ul! Țsta era cazul meu, și al lui Claire, și al lui Cindy, și al lui Raleigh. Pentru mine însemna mai mult decât orice alt caz la care am lucrat vreodată.

Deodată, am simțit că îmi tremură picioarele. „Boala lui Negli?” Doctorul mă avertizase că voi avea stări de vomă sau

amețeală. Mă programasem pentru a patra transfuzie la Secția de hematologie de la Moffett, la cinci și jumătate.

M-a cuprins un sentiment de pustietate copleșitoare, alternând între furie și frică. Abia începusem să fac lumină în cazul ăsta. Nu aveam nevoie de străini în costume negre, cu ace de cravată, care să mișune de colo-colo și să mă încurce.

Clipind, m-am privit iar în oglindă. Obrajii mei, care mai înainte ardeau de furie, erau acum palizi și fără viață. Ochii îmi erau apoși și cenușii. Întregul meu trup părea lipsit de culoare. Am continuat să mă privesc până când o voce interioară s-a trezit în mine: „Haide! Revino-ți! Tu câștigi, tu întotdeauna câștigi!”

M-am stropit pe față cu apă rece. Transpirația strălucitoare de pe gât începuse să se estompeze. „Ai voie să faci asta numai o dată.” Am zâmbit ușurată. „Să nu mai faci asta vreodată!”

Treptat, ochii mi s-au limpezit și culoarea normală mi-a revenit în obraji. Era 4.20. La cinci trebuia să fiu la Moffett. A doua zi aveam să încep investigația asupra numelor de la Saks. După ce m-am pudrat puțin, m-am întors la biroul meu.

Spre supărarea mea, Raleigh pierdea vremea.

— Să văd cum te descurci cu ăștia care ne-au căzut pe cap, am izbucnit fără rost, referindu-mă la FBI.

— N-am știut, a spus el. Ți-am spus imediat ce am aflat.

— Mda, am încuviințat din cap. Știu!

Raleigh s-a ridicat, a ocolit biroul și s-a așezat pe marginea lui, cu fața la mine.

— Ceva nu e în regulă, nu-i așa? Spune-mi! Te rog.

Cum de și-a dat seama? Poate era un detectiv mult mai bun decât îl crezusem.

Pentru o clipă, am vrut să-i spun. „Dumnezeule, vreau să se afle.”

Apoi Raleigh a făcut ceva complet neașteptat. Mi-a zâmbit în felul acelea încrezător căruia nu puteam să-i rezist. M-a ridicat de pe scaun și m-a îmbrățișat. Am fost atât de surprinsă, încât nu am opus nicio rezistență. Tremuram ca o frunză în brațele lui. Nu era nimic sexual, dar nicio izbucnire de pasiune nu mă tulburase vreodată mai profund.

Raleigh m-a ținut în brațe până când starea mea de anxietate s-a risipit încetîșor. Acolo, în nenorocitul ăla de birou al poliției. Nu știam ce să fac, dar nu voiam să mă desprind și nici să-l las

să plece.

— Aș putea să-ți fac raport pentru asta, am murmurat în final, cu fața sprijinită pe umărul lui.

Nu s-a mișcat.

— Vrei un stilou?

Încetișor, m-am îndepărtat. Simțeam cum fiecare nerv mi se destinde ca după o intensă stare de încordare.

— Mulțumesc, am bâiguit cu recunoștință.

— Nu erai în apele tale, a spus el cu blândețe. Schimbul aproape s-a încheiat. Vrei să stăm de vorbă la o cafea? Doar o cafea, Lindsay, nu o *întâlnire amoroasă*.

M-am uitat la ceas și am văzut că era aproape ora cinci. Trebuia să ajung la Moffett. I-am aruncat o privire care sper că sugera: „Invită-mă și altă dată”, dar am spus:

— Nu pot! Trebuie să fug!

48

Recepționera cu figură plăcută și zâmbitoare se adresă politicos persoanei care urma la rând:

— Bine ați venit la Lakefront Hilton, domnule!

Phillip Campbell observă că se numește Kaylin. Kaylin cea micuță și cu ochi strălucitori. Îi zâmbi și el, flirtând discret cu ea. Îi întinse nota de confirmare.

— Pentru prima dată la noi, domnule Campbell? Îl întrebă recepționera, cu o voce cântată.

El i-a zâmbit dându-i de înțeleș că da.

În timp ce femeia băga în calculator datele din fișa lui de rezervare, el îi studia mișcărilor, mângâindu-și gânditor firele aspre ale bărbii.

Voia ca ea să îl observe. Să își amintească chipul lui. Sau poate ceva ce spunea el. Într-o zi, când vreun agent silitor de la FBI va veni cu un desen sau o fotografie, voia ca această mică vrăbiuță veselă să se gândească și să-și amintească această clipă cât mai exact. Voia ca ea să-și amintească totul. Așa cum se întâmplase cu vânzătoarea de la buticul pentru mirese de la Saks.

— Ați venit să vizitați muzeul, domnule Campbell, îl întrebă Kaylin în timp ce introducea datele în calculator.

— Am venit la nunta familiei Voskuhl, se destăinui el de

bunăvoie.

— Toată lumea spune asta! zâmbi ea.

Ascultă zgomotul unghiilor ei de culoarea piersicii lovind tastele.

— V-am dat o cameră de lux, cu vedere frumoasă, zise ea întinzându-i cheia, zâmbitoare. Petrecere frumoasă la nuntă și ședere plăcută!

— *Așa va fi*, răspunse Campbell cu voce agreabilă. Înainte să plece, îi prinse privirea și adăugă: Apropo de nunți - îmi place inelul dumneavoastră!

Sus, în cameră, trase draperiile și, așa cum i se promisese, avu în fața ochilor o priveliște minunată a orașului Cleveland, din Ohio.

49

L-am văzut... Mizerabilul ăla. Ce făcea aici?

În mijlocul oamenilor care forfoteau în josul străzii Market. Nu era decât ceva care se mișca iute în mulțimea care-și făcea loc către feribot.

Sângele mi-a înghețat în vine când l-am zărit.

Purta o cămașă albastră deschisă și o jachetă maro din catifea reiată. Arăta ca un profesor. În oricare altă zi aș fi putut trece pe lângă el, fără să-l bag în seamă. Era subțire, numai piele și os. Avea trăsături șterse, cu excepția uneia. Barba brun-roșcată.

I se zărea din când în când capul în mulțime. L-am urmărit, incapabilă să reduc distanța.

— *Poliția, am strigat pe deasupra vacarmului.*

Strigătul meu s-a pierdut în masa nepăsătoare de oameni grăbiți. Puteam să-l pierd în orice moment. Nu-i știam numele, îl știam numai pe al victimelor. Melanie Brandt. Rebecca De George.

Dintr-odată s-a oprit. S-a răsucit în mulțime și s-a întors drept către mine. Fața lui părea iluminată, strălucind pe un fundal întunecat, exact ca în icoanele medievale rusești. În mijlocul agitației, ochii noștri s-au întâlnit.

M-a recunoscut de îndată. Știa cine sunt. Știa că sunt pe urmele lui.

Apoi, spre disperarea mea, a dispărut; roiul de oameni l-a

înghițit, *I-a dus departe.*

— *Oprește, am strigat, trag!*

O transpirație rece îmi curgea pe gât. Mi-am scos arma.

— *Jos, am urlat, dar navetiștii de la ora de vârf mergeau înaintea, ascunzându-l. Aveam să îl pierd. Criminalul îmi scăpa.*

Am ridicat arma, concentrându-mă pe imaginea bărbii lui roșcate.

El s-a întors - cu rânjetul cuiva care reușise să mă tragă pe sfoară.

Am inspirat, mi-am potrivit ținta.

Ca într-o mișcare cu încetinitorul, fiecare chip din mulțime s-a întors, de asemenea, către mine.

Am făcut un pas înapoi. Oripilată, am lăsat jos arma.

Fiecare chip purta aceeași barbă roșie.

Visasem. M-am trezit la masa mea din bucătărie, clipind și privind-mi buimacă paharul de Chardonnay. În apartament domnea aceeași liniște familiară dintotdeauna. Fără mulțimi grăbite, fără chipuri care dispar. Numai draga de Martha întinsă pe rogojină ei japoneză.

Pe aragaz, o oală cu apă clocotită scotea aburi. Aveam sosul meu preferat gata preparat - brânză *ricotta*, dovlecei, busuioc. Pusesem un CD cu Tori Amos. Cu doar o oră în urmă eram la transfuzie. Inima mea ținuse pasul cu ritmul ca de metronom al monitorului.

La naiba, mi-era dor de viața mea de dinainte. De visurile mele. Mi-era dor de sarcasmul lui Jacobi, de disprețul lui Sam Roth. Voiam să fac jogging la Marina Green. Voiam copii, chiar dacă asta însemna că trebuie să mă mărit din nou.

Deodată, soneria de la parter a început să sune. „Cine o fi la ora asta?” Am apăsat pe butonul de la interfon și am întrebat:

— Cine-i?

— Credeam că trebuie să mergi undeva, a răspuns o voce.

Era Raleigh.

50

— Ce cauți aici? I-am întrebat mirată.

Eram mulțumită, dar dintr-odată am devenit agitată. Aveam părul prins, purtam o cămașă Berkley veche în care mai

dormeam uneori și, de la transfuzie, mă simțeam sfârșită și tensionată. Mica mea locuință era un dezastru.

— Pot să urc? a întrebat Raleigh.

— E o problemă de serviciu sau personală? am vrut eu să știu. Nu trebuie să ne întoarcem la Napa, nu-i așa?

— Nu în noaptea asta, l-am auzit râzând. De data asta am adus-o pe a mea!

N-am prea înțeles, dar i-am deschis. Am fugit înapoi în bucătărie, am făcut flacăra mai mică la paste și, dintr-o singură mișcare, am aruncat câteva perne de pe podea pe canapea și am mutat un teanc de reviste pe un scaun din bucătărie.

Când s-a auzit soneria de la ușă, m-am dat cu puțin ruj și mi-am desfăcut părul.

Raleigh purta o cămașă deschisă la culoare și pantaloni largi de in, de culoare kaki. În mână avea o sticlă cu vin. *Kunde*. Foarte drăguț. Mi-a aruncat un zâmbet vinovat.

— Sper să nu te superi că dau buzna așa!

— N-ai dat buzna. Eu te-am lăsat să intri, am spus eu. Ce cauți aici?

A râs.

— Eram prin zonă.

— Prin zonă, da? Tu locuiești în partea cealaltă a golfului.

A încuviințat din cap, renunțând la pretext fără multă rezistență.

— Voiam doar să mă asigur că ești bine. Nu prea erai în apele tale mai devreme la secție.

— Drăguț din partea ta, Raleigh, am spus privindu-l în ochi.

— Deci ești bine?

— Așa și așa! Eram puțin copleșită. Roth. Chestia asta cu FBI-ul. Acum nu mai am nimic. Zău!

— Mă bucur, a spus el. Miroase bine!

— Tocmai încropeam ceva.

Am făcut o pauză gândindu-mă ce să spun.

— Ai mâncat?

El a negat din cap.

— Nu, nu. Nu vreau să deranjez!

— De asta ai adus vinul?

Mi-a aruncat unul dintre acele zâmbete irezistibile.

— Dacă nu erai acasă, am un loc la colțul dintre Second cu Brannan, unde merg întotdeauna.

I-am întors zâmbetul și am deschis în sfârșit ușa larg.

Raleigh a intrat în apartament. S-a uitat în jur dând din cap aprobator, cumva impresionat, privind lung obiectele din ceramică, jacheta de baseball din satin negru cu auriu de la Willie Mays, terasa cu vedere către golf. Mi-a întins sticla.

— E una gata deschisă pe masă, am spus. Toarnă-ți un pahar! Eu mă duc să văd ce-i cu mâncarea.

M-am dus în bucătărie spunându-mi că tocmai m-am întors de la clinica ambulatorie unde urmez un tratament pentru o boală gravă și că, oricum, nu eram decât parteneri. Fără să mă pot stăpâni să nu tremur de emoție, am scos încă un set de tacâmuri.

— Numărul douăzeci și patru, Giants, a strigat spre mine. Jacheta asta de antrenament e originală?

— De la Willie Mays! Mi-a dat-o tatăl meu când am împlinit zece ani. Și-a dorit un băiat. Am păstrat-o în toți anii ăștia.

A venit în bucătărie și și-a tras un taburet de lângă masă. În timp ce eu amestecam pastele, el și-a turnat un pahar cu vin.

— Întotdeauna îți gătești?

— Un vechi obicei, am spus eu. În copilărie, mama lucra până târziu. Aveam o soră cu șase ani mai mică. Uneori, mama nu ajungea acasă înainte de ora opt. A trebuit să pregătesc masa de seară de când mă știu.

— Unde era tatăl tău?

— Ne-a părăsit, am spus amestecând într-o sosieră niște muștar, ulei de semințe de struguri, oțet de vin roșu și lămâie. Când aveam treisprezece ani!

— Deci ai fost crescută de mama ta?

— S-ar putea spune așa. Uneori simt că m-am crescut singură.

— Până când te-ai măritat.

— Mda, apoi l-am crescut și pe el într-un fel. Am zâmbit. Ești destul de băgăcios, Raleigh!

— Polițiștii sunt, în general, băgăcioși. Nu știai asta?

— Mda! Polițiștii adevărați!

Raleigh s-a prefăcut jignit.

— Cu ce pot să te ajut? s-a oferit el.

— Poți să razi niște brânză, am spus, strâmbându-mă amuzată, și am împins spre el o bucată de parmezan și o răzătoare metalică.

Am stat acolo, urmărindu-l cum rade brânza și așteptând să fiarbă pastele. Draga de Martha a intrat tiptil în bucătărie și l-a lăsat pe Raleigh să o mângâie.

— Nu păreai în apele tale astăzi după-amiază, a spus el în timp ce o mângâia pe Martha pe cap. De obicei, te descurci cu mizeriile lui Roth fără să clipești. Mi s-a părut că astăzi ai pățit ceva.

— N-am pățit nimic, am mințit eu. Cel puțin nu încă, dacă asta era întrebarea!

M-am sprijinit de masă și l-am privit. Era partenerul meu, dar, chiar mai mult decât atât, era persoana în care speram că pot avea încredere. Trecuse mult timp, și greu, de când avusesem ultima oară încredere într-un bărbat. „Poate, în altă situație...” mă gândeam eu.

Vocea obsedantă a lui Tori Amos plutea în aer.

— Îți place să dansezi? m-a întrebat deodată Raleigh.

M-am uitat la el, cu adevărat surprinsă.

— Eu nu dansez. Eu gătesc!

— Tu nu dansezi... tu gătești, a repetat Raleigh ridicând o sprânceană.

— Mda! Știi ce se spune despre gătit.

Se uită în jur.

— Aș spune că nu prea te-ajută! Poate că ar trebui să încerci să dansezi.

Muzica era plăcută și languroasă și, oricât aș fi încercat să neg, tânjeam să fiu ținută în brațe.

Fără să fi spus măcar un „da”, partenerul meu m-a luat de mână și m-a tras de la masă. Am vrut să rezist, dar o voce dulce, resemnată din mine îmi spunea: „Relaxează-te, Lindsay. E în regulă. Știi că poți avea încredere în el”.

Așa că m-am relaxat și l-am lăsat pe Chris Raleigh să mă țină în brațe. Îmi plăcea să stau în brațele lui.

La început n-am făcut decât să stăm acolo, legănându-ne țeapăn. Apoi m-am trezit că-mi las capul pe umărul lui. Mă simțeam de parcă nimic n-ar fi putut să mă atingă, cel puțin pentru un timp.

— Asta nu e o întâlnire amoroasă, am murmurat eu.

M-am lăsat să plutesc către un loc cu adevărat minunat, unde simțeam că mai pot încă întâlni dragostea, speranța și visurile. L-am zis lui Raleigh:

— Să-ți spun drept, mă bucur că ai venit!

— Și eu!

Apoi am simțit cum mă strânge lângă el. M-a trecut un fior pe șira spinării. Aproape uitasem senzația.

— Ai, nu-i așa, Raleigh?

— Ce anume, Lindsay?

„Mâini moi.”

51

Kathy și James Voskuhl dansau prima dată în acea seară și, ca să o rupă cu tradiția, era un ritm de rock.

„*La Bamba*” însuflețea interiorul splendid luminat al sălii Rock and Roll Hall of Fame din Cleveland.

— Toată lumea! strigă mirele. Rock-and-roll!!! Haideți cu noi!

Tinere fete excentrice, cu părul vopsit și îmbrăcate în rochii de bal strălucitoare de culoare verde și roșie – în stilul anilor șaiszeci –, se învârtteau pe ringul de dans alături de parteneri în cămăși retro din mătase, în stilul celor purtate de Travolta. Mirele și mireasa, schimbați în toalete de petrecere, li se alătură lovindu-și coapsele, chiuind și ridicând mâinile în aer.

„Aproape că a stricat totul”, își spuse Phillip Campbell.

O voia îmbrăcată în alb.

Și iat-o acum, cu părul cu șuvițe roșii, transpirat, cu ochelari în formă de ochi de pisică, cu o rochie verde mulată.

„De data asta, Kathy, ai mers prea departe.”

Patruzeci de mese, fiecare având în centru o imitație a vreunei legende a rockului, umpleau Sala Mare a muzeului. Pe un afiș strălucitor agățat de acoperișul de sticlă scria: „James și Kathy”.

După un crescendo sonor, cântecul se termină. O mulțime de invitați transpirați se îndreptară către mese, trăgându-și sufletul și făcându-și vânt. Chelneri cu veste negre alergau prin încăpere și umpleau paharele cu vin.

Mireasa se duse și îmbrățișă un cuplu vesel îmbrăcat elegant. Mami și tati. Phillip Campbell nu-și putea lua ochii de la ea. Îl văzu pe tatăl ei aruncându-i o privire drăgăstoasă, de parcă ar fi spus: „Am trecut prin multe, scumpo, dar de acum totul va fi în ordine. Acum faci parte din lumea bună, cu fonduri de depozit și sărbători naționale, nepoței cu părul auriu”.

Mirele veni și el și șopti ceva la urechea lui Kathy. Ea îl strânse de braț și îi aruncă un zâmbet care era în același timp afectuos și sfios. În vreme ce el se îndepărta, ea își flutură vârfurile degetelor, de parcă i-ar fi spus: „Vin imediat!”

Aranjându-și cureaua, mirele ieși din sala principală. Privi înapoi o dată sau de două ori, iar Kathy îi făcu din nou semn cu mâna.

Campbell se hotărî să-l urmărească, rămânând în urmă, la o distanță sigură. O luă pe un coridor larg, bine luminat. La jumătatea drumului, James Voskuhl aruncă, prudent, o privire înapoi. Apoi deschise o ușă și intră. Toaleta bărbaților.

Criminalul înaintă. Nu mai era nimeni altcineva pe hol. Simți un impuls de nestăpânit. Degetele i se îndreptară către buzunarul hainei și atinseră mânerul rece al armei. Ridică piedica. Nu mai putea controla ce se întâmpla în mintea lui.

„Du-te după el! Îl provocă o voce. Fă-o!”

Înăuntru îl întâmpină o lumină neclară, gălbuie. Nimeni la pisoare sau la chiuvete. Mirele se afla într-o cabină de toaletă. Un miros înțepător îi umplu nările. Marijuana.

— Tu ești, iubito? se auzi vocea drăgăstoasă a mirelui.

Fiecare terminație nervoasă din trupul lui Campbell era la pândă. Murmură ceva care abia de se putea auzi.

— Mai bine vino-ncoace, iubito, spuse mirele, dacă vrei să mai apuci ceva din chestia asta!

Phillip Campbell împinse ușa. Mirele privi în sus, uimit, ținând între buze capătul unei țigări de marijuana.

— Ei, omule, cine naiba ești?

— Sunt cel care ucide viermi inutili ca tine!

După ce spuse asta, trase. Numai o dată. Capul lui James Voskuhl căzu pe spate. Un șuvoi de culoare roșie stropi faianța. Mirele se clătină o dată, apoi se prăbuși în față.

Ecoul împușcăturii păru că zgâlțâie întreaga încăpere. Lăsă în urmă un miros de cordit care se amestecă rapid cu fumul de iarbă.

Un calm straniu puse stăpânire pe Phillip Campbell. Prinse curaj. Ridică ușor capul mirelui și îl așeză pe spate, în poziție verticală.

Apoi așteptă.

Se auzi o ușă deschizându-se și ecoul pașilor grăbiți ai unei persoane aflate la distanță.

— Tu ești, Vosk? întrebă o voce de femeie.

„E ea. Mireasa!”

— Ce fumezi aici, smoolă? chicoti Kathy.

Se duse la chiuvete, iar el auzi zgomotul apei curgând.

Campbell putea să o vadă printr-o crăpătură din cabină. Era la chiuvetă, trecându-și un pieptene prin păr. O imagine îi apărui în fața ochilor. Felul cum va aranja scena. *Ceea ce va găsi poliția!*

Încercă din răspuțeri să se stăpânească, să o lase să vină la el.

— Ai face bine să-mi păstrezi un fum sau două, domnule! strigă mireasa.

O privea cum se apropie de cabină în pași de dans. „E atât de aproape. Incredibil de delicioasă. Ce moment!”

Când deschise ușa, *privirea* ei fu cel mai minunat lucru pentru el.

Să-l vadă James, cu salivă roșie scurgându-i-se din gură. Felul în care recunoscui uimită, cu un declic brusc, chipul criminalului; arma îndreptată direct către ochii ei.

— Îmi plăci mai mult în alb, Kathy, fu tot ce spuse criminalul.

Apoi apăsă pe trăgaci și un fulger de lumină albă și orbitoare explodă în ochelarii cu formă de ochi de pisică.

52

Era luni dimineața devreme și mă simțeam puțin neliniștită gândindu-mă că era prima dată când îl revedeam pe Raleigh după seara în care am dansat și am cinat. Tocmai mă întrebam unde vor duce toate astea, când unul dintre inspectorii echipei, Paul Chin, a venit alergând spre mine.

— Lindsay, în sala patru pentru interogatorii e o femeie pe care cred că ar trebui s-o vezi!

De îndată ce a fost făcută publică descrierea atacatorului, oamenii au început să sune. Au apărut o mulțime de informații false și de piste care nu duceau nicăieri. Una dintre sarcinile lui Chin era să le urmeze pe acestea, indiferent cât de improbabile erau.

— Este vreun mediu sau cineva care face farse poliției? am întrebat cu un zâmbet sceptic.

— Cred că asta e pe bune, a spus Chin. A participat la prima nuntă!

Aproape că am căzut de pe scaun încercând să-l urmez. În fața biroului poliției l-am zărit intrând pe Raleigh. „Chris.”

Pentru o clipă, m-am înfiorat de plăcere. A plecat pe la unsprezece, după ce ne-am apucat să dăm gata ambele sticle de vin. Am mâncat, am trăncănit despre perioadele când nu am lucrat împreună, despre suișurile și coborâșurile vieții de cuplu sau de celibatar.

A fost o seară adorabilă. Mi-a distras atenția de la caz. Am uitat chiar și de boala lui Negli. Ceea ce mă speria puțin era că ar fi putut fi mai mult. Mă surprinsesem privindu-l vineri noapte, în timp ce mă ajuta cu spălatul vaselor, și gândindu-mă ce s-ar fi întâmplat „dacă alta ar fi fost situația...”

M-am ciocnit de Raleigh care ducea în mână o cafea și un ziar.

— Salut! a zâmbit. Drăguță vestă!

— Chin are o martoră în sala patru, am spus apucându-l de braț. Pretinde că l-ar fi văzut în realitate. Vrei să vii și tu?

În graba mea, trecusem deja de el, fără să-i acord prea mare atenție. Și-a lăsat ziarul pe biroul angajatului nostru civil și ne-a ajuns din urmă pe scări.

În camera de interogatorii se afla o femeie atrăgătoare, frumos îmbrăcată, de circa cincizeci de ani. Chin mi-a prezentat-o sub numele de Laurie Birnbaum. Părea încordată, agitată.

Chin s-a așezat alături de ea.

— Doamnă Birnbaum, spuneți-i inspectorului Boxer ceea ce mi-ați spus mie adineauri.

Era înspăimântată.

— Barba m-a făcut să-mi amintesc! Nu m-am gândit deloc la asta până acum. A fost atât de oribil!

— Ați fost la nunta familiei Brandt? am întrebat-o.

— Da, ca invitați din partea familiei miresei, a răspuns ea. Soțul meu e coleg cu Chancellor Weil la universitate. Ca să se calmeze, a luat o înghițitură de cafea. A fost ceva scurt, dar m-a îngrozit!

Chin a apăsat pe butonul de înregistrare al unui casetofon portabil.

— Vă rog, continuați, i-am spus cu blândețe.

Încă o dată am simțit că mă apropii de el - mizerabilul cu barbă roșie.

— Am stat lângă el. Avea o barbă roșie încărunțită. Ca un

cioc. Cum se poartă la Los Angeles. Părea mai în vârstă, avea poate patruzeci și cinci, poate cincizeci de ani, dar era ceva în neregulă la el. Nu povestesc cum trebuie, nu-i așa?

— Ați vorbit cu el? am întrebat-o, încercând să aflu ce mă interesa.

Chiar și bărbații detectivi recunoșteau că eram cea mai bună din departament la interogatorii. Glumeau spunând că e o „chestie tipic feminină”.

— Tocmai mă întorsesem de pe ringul de dans, a spus ea. Am ridicat privirea și el era acolo. Am spus ceva de genul: „Drăguță pereche... sunteți din partea mirelui sau a miresei?” Pentru o clipă, m-am gândit că era destul de atrăgător. Apoi mi-a aruncat o privire urâtă. Mi-am spus că trebuie să fie unul dintre bancherii aceia aroganți care se ocupă de investiții, din partea familiei Brandt.

— Ce v-a spus? am întrebat.

Ea și-a masat sprânceana străduindu-se să-și amintească.

— A spus, în cel mai straniu mod cu putință, că erau *norocoși*.

— Cine erau *norocoși*?

— Melanie și David! Cred că eu spuseseam: „Nu-i așa că sunt *norocoși*?” Mă refeream la cei doi. Erau atât de frumoși. Iar el a replicat: „O, da, sunt *norocoși*!” Ridică ochii la noi confuză. Le-a mai spus și altfel... *aleși*!

— *Aleși*?

— Da! A spus: „O, da, sunt *norocoși*... Ai putea chiar spune că au fost *aleși*!...”

— Spuneați că poartă cioc?

— Asta era atât de ciudat la el. Barba îl făcea să pară mai în vârstă, dar altfel arăta ca un tânăr.

— Altfel? Ce vreți să spuneți?

— Fața lui! Vocea lui! Știu că asta trebuie să sune ciudat, dar l-am văzut doar pentru o clipă, când mă întorceam de pe ringul de dans.

Am obținut tot ce se putea de la ea. Înălțimea, culoarea părului. Cu ce era îmbrăcat. Totul confirma detaliile disparate pe care le aveam deja. Criminalul era un bărbat cu barbă tunsă scurt, roșiatică. Purta smoching - același gen ca acela pe care-l lăsase în Apartamentul Mandarin.

Mocneam. Eram sigură că Laurie Birnbaum era o martoră credibilă. *Barba. Smochingul*. Îi alcătuiam imaginea din bucăți.

— Mai este altceva, orice, de care vă amintiți? Vreo caracteristică fizică? O particularitate?

A negat din cap.

— Totul s-a întâmplat atât de repede! Abia când i-am văzut portretul în *Chronicle*...

M-am uitat la Chin, sugerându-i că era timpul să chemăm un desenator care să înregistreze detaliile. I-am mulțumit femeii și m-am întors la birou. Vom avea un desen pe baza spuselor ei, pe care îl vom folosi împreună cu cel făcut cu ajutorul lui Maryanne Perkins de la Saks.

Investigația asupra crimei intra într-o nouă fază. Era foarte fierbinte. Aveam o supraveghere în desfășurare la magazinul pentru mirese de la Saks. Contactam, unul câte unul, numele persoanelor de pe lista magazinului, pe oricine comandase o rochie de mireasă în ultimele câteva luni.

Inima îmi bătea cu putere. Chipul pe care mi-l imaginasem, visul meu despre omul cu barbă roșie, totul începea să prindă contur. Simțeam că începeam să-l încolțim. Îmi sună telefonul.

— Boxer, am răspuns, răsfoind dosarul de la Saks.

— Numele meu este McBride, a spus o voce grăbită și gravă. Sunt detectiv criminalist. Din Cleveland.

53

— Avem aici un caz de omucidere care se potrivește tiparului cu care vă confrunțați, mi-a explicat McBride. RPI, a continuat McBride, amândoi! Răni prin împușcare, exact între ochi!

Îmi descrie morțile rapide, dar grotești, ale lui Kathy și James Voskuhl, uciși la propria nuntă de la Rock and Roll Hall of Fame. De data asta, criminalul nici măcar nu așteptase să se încheie nunta.

— Ce fel de armă a folosit tipul vostru la Napa? m-a întrebat McBride.

— De nouă milimetri, i-am spus.

— Același calibru!

Eram ușor contrariată. „Cleveland? Ce naiba făcea Barbă Roșie în Ohio? Tocmai produseseam breșa, descoperisem unde își găsea victimele. Știa asta? Dacă da, *cum*?

Ce se întâmplase la Cleveland era fie o crimă la indigo, lucru perfect posibil, fie acest caz căpăta amploare și putea duce

oriunde.

— Ai la tine fotografiile de la locul crimei, McBride? am întrebat eu.

McBride a mormăit:

— Mda! Le am în față. Urâtă treabă. Explicat sexuală.

— Poți să-mi descrii mâinile?

— Bine, dar de ce mâinile?

— Ce purtau pe mâini, McBride?

L-am auzit căutând prin fotografiile.

— Te referi la verighete?

— Ai ghicit, detective. Da!

Mă rugam să nu fie tipul nostru. Cleveland... asta va năruia tot ceea ce m-a făcut să cred că ne apropiem de el. Se apucase Barbă Roșie să ucidă prin toată țara?

Un minut mai târziu, McBride mi-a confirmat exact lucrul pe care nu voiam să-l aud.

— Nu au verighete!

„Nemernicul se plimbă!” Locul unde credeam că poate să apară era supravegheat, iar el era la peste trei mii de kilometri distanță. Tocmai omorâse un cuplu la nunta lor din Ohio. La naiba! La naiba! La naiba!

— Ai spus că ați găsit cadavrele într-o poziție explicat sexuală? L-am întrebat demoralizată pe McBride.

Polițistul din Cleveland a ezitat. În final, a spus:

— Mirele a fost împușcat în timp ce stătea pe tron. L-am găsit în cabina de toaletă. Cu spatele drept, cu picioarele desfăcute. Mireasa a fost împușcată și ea tot acolo, când dădea să intre în cabină. Au rămas destule resturi de creier de-al ei împrăștiat pe exteriorul ușii ca să confirme supoziția asta. Dar, când am găsit-o, era cu fața în jos. Uf, de fapt fața îi era îndesată între picioarele lui!

Tăceam, gândindu-mă la ce auzeam și simțeam cum îl uram cu fiecare zi mai mult pe acest mizerabil crud și inuman.

— Știi... ca la o felație, a reușit, în sfârșit, să spună McBride. Sunt câteva întrebări pe care anchetatorii mei vor să ți le pună.

— Mă poți întreba chiar tu. Mâine voi fi acolo!

54

La șase și jumătate a doua zi dimineață, eu și Raleigh

porniserăm deja către neașteptata destinație: Cleveland!

McBride ne-a așteptat la aeroport. Nu arăta așa cum îmi imaginasem. Nu era un irlandez catolic, cu carne flască, de vârstă mijlocie. Era agil, zvelt, de vreo treizeci și opt de ani și negru.

— Ești mai tânăr decât am crezut! am remarcat.

Mi-a zâmbit și eu i-am răspuns la fel. „Și, categoric, mai puțin irlandez decât mi-am închipuit!” am completat eu.

Pe drumul către oraș, ne-a pus la curent cu cazul.

— Mirele este din Seattle. Are ceva afaceri în domeniul muzicii. A lucrat cu formații rock. Producător... om de marketing. Mireasa a crescut aici, în Ohio. În Shaker Heights. Tatăl este avocat. Fata era frumoasă, păr roșcat, pistrui, ochelari.

A scos un plic din hârtie maronie din torpedou și l-a aruncat spre mine, în scaunul din dreapta. Înăuntru erau niște fotografii lucioase, 20x30 cm, făcute la locul crimei: simple, clare, amintind oarecum de fotografiile de pe vremuri cu victime lichidate de gangsteri. Mirele așezat în cabină avea o expresie de surpriză, iar partea superioară a cutiei craniene îi zburase. Mireasa era prăbușită în poala lui, ghemuită într-un lac de sânge – al ei și al lui.

Imaginea cuplului m-a umplut de spaimă. Câtă vreme criminalul s-a aflat în nordul Californiei, simțeam că-l putem controla. Acum avea frâu liber.

L-am torturat pe McBride cu întrebări despre cum a fost posibil ca victimele să sfârșească în toaleta bărbaților și despre sistemul de securitate de la Hall of Fame.

Fiecare răspuns pe care l-am auzit mă convingea din ce în ce mai mult că era vorba de tipul nostru. „Ce naiba căuta aici?”

Am ieșit de pe autostradă în Lake Shore Boulevard. De jur împrejurul nostru se zăreau contururi moderne de clădiri.

— Aici este, a anunțat McBride.

De la distanță, am văzut clădirea Rock and Roll Hall of Fame strălucind înaltă în fața noastră ca o piatră prețioasă cu fațete neregulate. Un criminal dezechilibrat mintal dăduse lovitură în cel mai cunoscut loc din oraș. Până la ora asta putea să se fi întors deja la San Francisco. Sau la Chicago? New York? Topeka? Să plănuiască o altă crimă dublă îngrozitoare. Ori poate se afla într-o cameră de hotel de partea cealaltă a curții interioare, privindu-ne cum sosim.

Barbă Roșie putea fi oriunde.

55

Era pentru a treia oară în două săptămâni când trebuia să investighez locul oribil al unei crime duble.

McBride ne-a condus până la etajul al doilea și am traversat o sală de recepții, fără decoruri și fără oameni, către o toaletă la care accesul era restricționat cu ajutorul benzilor galbene de securizare și al polițiștilor.

— Toaletă publică, a spus Raleigh către mine. Devine din ce în ce mai urât!

De data aceasta, nu existau cadavre, nici descoperiri îngrozitoare. Victimele fuseseră de mult duse la morgă. În locul lor se găseau contururi macabre făcute cu bandă sau cretă; pe pereți erau prinse fotografiile în alb-negru ale crimei, care-ți înghețau sângele în vine.

Puteam să-mi imaginez ce se întâmplase. Cum mirele a fost ucis primul, cum sângele lui a pătat peretele din spatele vasului de toaletă. Cum Barbă Roșie a așteptat și a surprins mireasa în timp ce aceasta intra, cum a așezat-o, apoi, pe Kathy Voskuhl într-o poziție revoltătoare, cu capul între picioarele soțului ei. „A înjosit-o!”

— Cum de au ajuns aici în toiul nunții lor? a întrebat Raleigh.

McBride a arătat către o fotografie a locului crimei, de pe perete.

— Am găsit un chiștoc de țigară cu marijuana în apropierea lui James Voskuhl. Îmi închipui că a venit aici să tragă o priză. Presupun că mireasa i s-a alăturat.

— Totuși, nu a văzut nimeni nimic? Nu au plecat cu nimeni de la recepție?

McBride a negat din cap.

Am simțit aceeași furie înăbușită pe care o mai simțisem înainte, în două rânduri. Îl uram pe criminalul ăsta. Un ucigaș de visuri. Cu fiecare crimă, îl uram mai mult. Nemernicul își bătea joc de noi. Fiecare loc al crimei era o declarație. Fiecare mai degradantă decât celelalte.

— Cum era sistemul de securitate în noaptea aceea? am întrebat.

McBride a ridicat din umeri.

— Toate ieșirile, cu excepția celei principale, erau închise. La recepție se afla un paznic. Toată lumea care a participat la nuntă a sosit în același moment. Vreo doi prostănaci de paznici se plimbau de colo-colo, dar, în general, la evenimente de genul ăsta, preferă să fie discreți.

— Am văzut camere de filmat peste tot, a insistat Raleigh. Trebuie să existe un film.

— Asta sper și eu, a spus McBride. O să vă fac cunoștință cu Sharp, șeful securității. Putem să verificăm chestia asta acum.

Andrew Sharp era un bărbat atrăgător, subțire și bine făcut, cu bărbia pătrată și îngustă și buze lipsite de culoare. Părea speriat. Cu o zi în urmă avea o slujbă destul de comodă, iar acum poliția și FBI-ul erau pe capul lui. Mai trebuia să le explice cum stau lucrurile și celor doi polițiști din San Francisco.

Ne-a condus în biroul lui, a scos o țigaretă Marlboro Light dintr-un pachet și s-a uitat la Raleigh.

— Am o întâlnire cu directorul executiv peste circa opt minute!

Nici n-am încercat să ne așezăm. Am întrebat:

— Paznicii dumneavoastră au remarcat vreo persoană mai neobișnuită?

— Erau trei sute de invitați, doamnă detectiv! Toată lumea s-a adunat în sala de recepții de la intrare. Oamenii mei nu se amestecă prea mult; se asigură doar că nicio persoană care a băut prea mult nu se apropie de exponate.

— Cum a ieșit, atunci?

Sharp s-a răsucit în scaun, arătând către o schiță a muzeului:

— Fie pe la intrarea principală, aici, pe unde ați intrat, fie prin cea pe care am lăsat-o deschisă, de la terasa din spate. Asta duce până la Lake Walk. În timpul verii, acolo e o cafenea. De obicei rămâne închisă, dar familiile ne-au cerut s-o deschidem.

— S-au tras două gloanțe. Nimeni nu a auzit nimic?

— Era vorba de un grup din lumea bună. Credeți că le-ar fi plăcut ca paznicii mei să se învârtă pe acolo? Ținem doi-trei băieți ca să fim siguri că invitații prea zeloși nu umblă prin zone interzise. Credeți că ar fi trebuit să am oameni care să patruleze pe coridoarele care duc la toaletă? Ce ar fi putut fura, hârtia igienică?

— Aveți camere de filmat? a întrebat Raleigh.

Sharp oftă.

— În sălile de expoziție există multe, desigur. Avem la ieșirile principale... o supraveghere de la distanță a Sălii Principale, dar nimic pe coridor, unde s-au produs împușcăturile. Nimic în toaletă. Oricum, poliția studiază chiar acum banda împreună cu membrii fiecărei familii. Ar fi de-o mie de ori mai ușor dacă am ști pe cine naiba căutăm!

Am scos din servietă o copie a portretului-robot de desenator. Arăta un chip slab, cu bărbia pronunțată, părul pieptănat pe spate și un cioc abia schițat.

— Hai să începem cu el!

56

McBride trebuia să se întoarcă la birou pentru o conferință de presă referitoare la investigații. Eu voiam să înțeleg de ce criminalul a venit la Cleveland și - dacă se putea - care era legătura cu crimele noastre de la San Francisco. Pasul următor era să vorbesc cu părinții miresei.

Shaker Heights era o suburbie stilată și bogată, plină de flori în toiul verii. Pe fiecare stradă, pajiști verzi duceau la case elegante străjuite de copaci. Eram însoțită de unul dintre oamenii lui McBride, pentru că Raleigh se dusese la Lakefront Hilton ca să discute cu familia mirelui.

Căminul familiei Kogut era o casă primitoare, din cărămidă roșie de Normandia, aflată sub o boltă de stejari înalți. Am fost întâmpinată la ușă de sora mai mare a miresei, care s-a prezentat drept Hillary Bloom. M-a condus într-o încăpere confortabilă, înțesată de obiecte: cărți, un televizor cu ecran mare, fotografii cu ele două când erau copii sau de la nunți.

— Kathy a fost întotdeauna o rebelă, a explicat Hillary. Un spirit liber. I-a luat o vreme ca să se regăsească, dar tocmai se liniștise. Avea o slujbă bună - agent de publicitate pentru o firmă din Seattle. Acolo l-a întâlnit pe James. Tocmai își revenise.

— Își revenise din ce? am întrebat.

— După cum am spus, era un spirit liber. Așa era Kathy.

În cameră au intrat părinții ei, Hugh și Christine Kogut. Am văzut uimirea, șocul din privirile acestor oameni a căror viață fusese distrusă.

— Era întotdeauna între două relații, a admis mama ei până la urmă. Dar, în același timp, iubea viața cu pasiune.

— Era doar tânără, a spus tatăl ei. Poate că am răsfățat-o prea mult. Era întotdeauna gata să experimenteze lucruri noi.

În fotografiile ei - cu claua de păr roșcat și privire provocatoare - puteam să văd aceeași dragoste de viață pe care criminalul o zărise, în mod evident, la primele victime. Asta m-a făcut să mă simt tristă, obosită.

— Știți de ce sunt aici? am întrebat în sfârșit.

Tatăl a încuviințat din cap.

— Ca să stabiliți dacă există vreo legătură cu celelalte crime oribile petrecute pe coasta de vest.

— Așadar, puteți să-mi spuneți dacă fiica dumneavoastră avea vreo legătură cu San Francisco?

Am putut să văd umbra unei amintiri așternându-se pe chipurile lor.

— După facultate, pentru câțiva ani, a locuit acolo, a spus mama ei.

— A făcut facultatea la Universitatea de Stat din L.A., a spus tatăl ei. Timp de circa un an a locuit în Los Angeles. A încercat să găsească ceva de lucru la unul dintre studiouri. A început cu o slujbă temporară la Fox. Apoi a găsit postul ăsta în publicitate la San Francisco - se ocupa de muzică. Ducea o viață foarte agitată. Petreceri, campanii de promovare, fără îndoială, și altele mai rele. Nu eram mulțumiți, dar Kathy credea că este marea ei șansă.

„A locuit la San Francisco.” I-am întrebat dacă auziseră vreodată de Melanie Weil sau de Rebecca Passeneau.

Au negat din cap.

— Dar o relație care ar fi putut să se termine prost? Cineva care, din gelozie sau din cauza unei obsesii, să fi vrut să-i facă rău?

— Nesăbuița a stat parcă întotdeauna la baza relațiilor lui Kathy, a remarcat răutăcioasă Hillary.

— Am avertizat-o. Mama dădu din cap afirmativ. Întotdeauna a vrut să facă lucrurile în felul ei!

— A pomenit vreodată pe cineva anume din perioada când trăia la San Francisco?

Toată lumea a privit-o pe Hillary.

— Nu! Pe nimeni în mod special.

— Nu vă amintiți de nimeni? A locuit acolo ceva vreme. Nu a păstrat legătura cu nimeni după ce a plecat?

— Parcă îmi amintesc că mi-a spus că se mai ducea din când în când pe acolo, a spus tatăl ei. Pentru afaceri!

— Vechile obiceiuri dispar greu!

Hillary zâmbea superior, strângându-și buzele.

Trebuia să existe vreo legătură. Vreo cunoștință din anii pe care i-a petrecut acolo. *Cineva* venise de la mare distanța numai ca s-o vadă moartă.

— Au fost invitați din San Francisco la nuntă? am întrebat.

— A fost o prietenă, a spus tatăl ei.

— *Merrill*, a intervenit mama. Merrill Cole. Acum se numește Shortley. Cred că este la Hilton, dacă n-o fi plecat.

Am scos schița făcută de desenator cu posibilul chip al criminalului.

— Știu că e greu, dar îl cunoașteți pe acest bărbat? E vreo cunoștință de-a lui Kathy? Ați văzut pe cineva la nuntă care să semene cu el?

Unul câte unul, membrii familiei Kogut au negat din cap.

M-am ridicat să plec. Le-am spus că, dacă-și amintesc ceva, indiferent cât de mic și neînsemnat, să ia legătura cu mine. Hillary m-a condus la ușă.

— Mai este ceva, am spus.

Știam că șansele sunt mici.

— Kathy și-a cumpărat cumva rochia de mireasă din San Francisco?

Hillary m-a privit fără expresie și a scuturat din cap.

— Nu, și-a luat-o dintr-un magazin cu obiecte de colecție. Din Seattle.

La început, răspunsul m-a dezumflat. Apoi însă mi-am dat seama că aceasta era legătura pe care o căutam. Primele două crime fuseseră comise de o persoană care își urmărea victimele de la distanță. De aceea le-a ales în felul în care a făcut-o - le urmărea; dar aceasta, Kathy, a fost aleasă în alt mod. Eram sigură că, oricine era, cel care a făcut asta o cunoștea pe Kathy.

57

M-am dus cu mașina direct la Hilton, pe Lake Shore Boulevard, și am reușit să o prind pe Merrill Shortley chiar când se pregătea să plece la aeroport. Era o persoană stilată, de vreo douăzeci și șapte de ani, cu păr castaniu, lung până în dreptul

umerilor, pe care-l purta strâns în coc.

— Unii dintre noi n-au dormit toată noaptea, a spus ea scuzându-se pentru felul în care arăta. Aș vrea să mai rămân, dar nu știu când vor da corpul înapoi familiei. Am un copil de un an.

— Familia Kogut mi-a spus că locuiți în San Francisco.

S-a așezat pe marginea patului, cu fața spre mine.

— La Los Altos. M-am mutat acum doi ani, când m-am măritat.

— Trebuie să aflu informații despre viața lui Kathy Kogut la San Francisco, i-am explicat. Iubiți. Despărțiri. Cineva care ar putea avea un motiv să facă asta.

— Credeți că ea îl cunoștea pe maniacul ăsta?

Fața îi era încordată.

— Poate, Merrill. Poți să ne ajuți să stabilim asta. Vrei să ne ajuți?

— Kathy umbla cu bărbați, a spus Merrill după o pauză. Nu avea prejudecăți.

— Vrei să spui că ducea o viață promiscuă?

— Dacă vreți să priviți lucrurile în felul ăsta. Bărbații o plăceau. Trăiam niște vremuri agitate. Muzică, filme. Chestii alternative. Orice o făcea să se simtă vie.

Înțelegeam despre ce era vorba.

— Asta include și drogurile?

— După cum am spus, orice o făcea să se simtă vie. Da, Kathy lua droguri ușoare.

Deși drăguță, Merrill avea chipul dur al unui supraviețuitor al străzii care se transformase într-o mamă devotată.

— Îți vine în minte cineva care ar fi putut să dorească să-i facă rău? Cineva care era extrem de fascinat de ea? Poate cineva care a fost gelos atunci când ea s-a mutat?

Merrill s-a gândit puțin și a negat din cap.

— Nu cred!

— Erați apropiate?

A aprobat cu o mișcare a capului. În același timp, a închis ochii.

— De ce s-a mutat?

— A găsit o slujbă grozavă. Trebuie să i se fi părut că, în sfârșit, a început să urce pe scara socială. Mama și tatăl ei și-au dorit asta întotdeauna. Ceva în genul Shaker Heights. Mă

scuzați, trebuie să prind avionul!

— E posibil ca ea să fi fugit de ceva?

— Când ai trăit așa cum am trăit noi, fugi întotdeauna de ceva.

Merrill Shortley a ridicat din umeri plictisită. Avea un fel de-a fi, o răceală care nu-mi plăcea. Încă se mai înconjura cu aura cinică a unui trecut desfrânat. În plus, bănuiam că ascunde ceva.

— Dar *tu* ce ai făcut, Merrill? Te-ai căsătorit cu regele mamboului din Silicon Valley?

A dat din cap. Apoi a schițat un zâmbet vag.

— Cu un director de investiții!

M-am aplecat în față.

— Așadar, îți amintești vreo persoană deosebită? Cineva cu care ea ar fi putut să păstreze legătura? Cineva de care să se teamă?

— Din anii aceia, a spus Merrill Shortley, mi-e foarte greu să-mi amintesc de cineva cât de cât deosebit.

— A fost *prietena ta*, am spus ridicând vocea. Vrei să vezi cum arată acum?

Merrill s-a ridicat, s-a îndreptat către șifonier și a început să așeze într-o geantă de piele obiecte de toaletă și farduri. La un moment dat, s-a oprit și s-a privit în oglindă. Apoi s-a uitat peste umăr și mi-a prins privirea.

— A fost, poate, tipul ăla cu care era Kathy. Un tip important, în vârstă. A spus că-l știi, dar n-a vrut să-mi spună numele lui. Cred că l-a întâlnit la serviciu. Din câte îmi amintesc, era însurat. Nu știu cum s-a terminat povestea. Sau cine i-a pus capăt. *Sau dacă s-a întâmplat asta vreodată!*

Începea să-mi crească adrenalina.

— Cine este, Merrill? Ar putea fi cel care ți-a omorât prietena.

A clătinat din cap.

— L-ai văzut vreodată pe bărbatul ăsta?

Din nou a dat din cap că nu.

Am insistat.

— Ești singura prietenă din perioada aceea pe care a invitat-o la nunta ei, iar tu nu l-ai întâlnit nici măcar o dată? Nu-i știi nici măcar numele?

Mi-a aruncat un zâmbet rece.

— Era precaută. Nu-mi spunea totul. Pe cuvânt de cercetaș,

inspectore. Presupun că era o persoană publică.

— Ai văzut-o des în ultimii ani?

Merrill a negat din nou din cap. Era o adevărată scorpie. Avere recentă în Silicon Valley.

— Tatăl ei mi-a spus că încă mai obișnuia să vină prin oraș. În interes de serviciu.

Merrill a ridicat din umeri.

— Nu știi! Trebuie să plec.

Mi-am deschis geanta cu o mișcare rapidă și am scos una dintre fotografiile făcute la locul crimei pe care mi le dăduse McBride, cea în care Kathy, cu ochii larg deschiși, stătea prăbușită într-o grămadă de sânge în fața soțului ei.

— Cineva pe care ea îl *cunoștea* a făcut asta! Vrei să fii luată de la aeroport și aruncată într-o celulă ca martor principal? Poți să-l chemi pe avocatul soțului tău, dar o să aibă nevoie de două zile ca să te scoată. Cum va reacționa comunitatea investitorilor la vestea asta? Sunt sigură că aș putea face să apară asta în *Chronicle*.

Merrill s-a îndepărtat de mine, cu bărbia tremurând.

— Nu știi cine era. Doar că era mai în vârstă, căsătorit, un mare grangur. Pervers, dar nu în mod inofensiv. Kathy mi-a spus că practica jocuri erotice cu ea. Dar, oricine ar fi fost, ea nu vorbea niciodată despre asta, îl proteja. Restul va trebui să descoperi singură.

— A continuat să se vadă cu tipul ăsta, nu-i așa? Începeam să leg lucrurile. Chiar și după ce s-a mutat la Seattle. Chiar și după ce l-a cunoscut pe soțul ei.

Mi-a aruncat un zâmbet vag.

— Bravo, inspectore! Până la sfârșit.

— Cât de, până la sfârșit?

Merrill Shortley a ridicat receptorul:

— Camera 402. Plec. Mă grăbesc!

S-a ridicat, și-a aruncat peste umăr o geantă Prada, în timp ce pe braț ținea un impermeabil ce părea scump. Apoi s-a uitat la mine și a zis sec:

— Până la sfârșitul sfârșitului!

58

— Nu e de mirare că mireasa nu era îmbrăcată în alb, a spus

Încruntat Raleigh în timp ce îi povesteam despre discuția mea cu Merrill Shortley.

McBride ne făcuse rezervare pentru cină la Nonni, un restaurant italian aflat pe lac, la câțiva pași distanță de hotelul nostru.

Discuția lui Raleigh cu părinții mirelui nu adusesse nimic important. James Voskuhl fusese un muzician aspirant care stătuse pe tușa scenei muzicale din Seattle, prinzând până la urmă un post de reprezentant al câtorva trupe în afirmare. Nu a avut nicio legătură cu San Francisco.

— Criminalul o cunoștea pe Kathy, am spus eu. Cum altfel ar fi putut-o găsi aici? Au avut o relație!

— Până la sfârșit? a întrebat el gânditor.

— Până la sfârșitul sfârșitului, am răspuns. Asta înseamnă, poate, chiar și aici, în Cleveland. Fetele astea nu erau călugărițe. Merrill a spus că tipul ăsta era mai în vârstă, căsătorit, pervers, un animal de pradă. Se potrivește cu tiparul crimelor. Cineva, vreo persoană pe care ea a cunoscut-o la San Francisco, trebuie să-l fi văzut pe Barbă Roșie. *Cineva știe*. Merrill zice despre Kathy că își protejea iubitul, poate pentru că era o celebritate.

— Crezi că Merrill Shortley mai are ceva de spus?

— Poate! La fel și familia. Am avut sentimentul că ascund ceva.

Raleigh a comandat o sticlă de Chianti din 1997 și, când aceasta ne-a fost adusă, a ridicat paharul:

— Să bem pentru David și Melanie, Michael și Becky, James și Kathy!

— Să lăsăm toastul pentru când îl vom prinde pe mizerabilul ăsta nenorocit, am spus eu.

Când mi-am dat seama că am rămas singuri în Cleveland, am început dintr-odată să mă agit. Aveam o întrebare seară de umplut și, indiferent cât de mult discutam despre caz ori cât de mult glumeam că „nu e o întâlnire amoroasă”, ceva din mine, o notă gravă, mă trăgea de mânecă avertizându-mă că nu era momentul să încep o relație cu nimeni, nici măcar cu chipeșul și fermecătorul Chris Raleigh.

Atunci de ce mă schimbam într-un pulover de culoarea cerului senin și într-o pereche de pantaloni drăguți, în loc să fi rămas cu cămașa și pantalonii largi pe care îi purtasem toată ziua?

Am comandat. Eu am luat *osso bucco*, spanac și o salată; Raleigh a luat *paillard* de vițel.

— Poate că era cineva de la ea de la serviciu, zise Raleigh. Sau cineva care avea legătură cu serviciul.

— L-am pus pe Jacobi să verifice firma pentru care a lucrat ea în Seattle. Tatăl ei a declarat că pleca uneori la San Francisco în interes de serviciu. Vreau să văd dacă este așa!

— Și dacă nu este așa?

— Atunci ori ea ascundea ceva, ori ei!

Luă o înghițitură de vin.

— De ce ar mai fi ajuns să facă nuntă dacă era încă încurcată cu tipul ăsta?

Am ridicat din umeri.

— Toți au spus că în sfârșit Kathy se liniștise. Aș fi vrut să știu cum era în vremea aceea ca să înțeleg ce vor să spună prin „se liniștise”!

Mă gândeam că aș dori să îmi mai încerc norocul o dată cu sora ei, Hillary. Mi-am amintit ceva ce ea spusese. „Vechile obiceiuri dispar greu.” Atunci am crezut că făcea aluzie la droguri și petreceri. Se referea oare la Barbă Roșie?

— McBride mi-a spus că mâine-dimineață am putea să vedem caseta de la muzeu!

— Tipul a fost *acolo*, Raleigh, am spus cu siguranță în glas. A fost acolo în noaptea aceea. Kathy îl cunoștea pe ucigașul ei. Trebuie doar să aflăm cine este acesta.

Raleigh mi-a turnat încă puțin vin în pahar.

— Suntem parteneri acum, nu-i așa, Lindsay?

— Sigur, am spus, puțin surprinsă de întrebare. Nu-ți dai seama că am încredere în tine?

— Vreau să spun că avem de rezolvat trei crime duble, suntem întru totul dedicați acestui lucru, te-am susținut în fața lui Mercer. Te-am ajutat chiar să speli vasele după cina pe care am luat-o la tine acasă.

— Bun, și? am zâmbit eu.

Dar chipul lui avea un aer serios. Încercam să înțeleg unde bătea.

— Ce zici, poate că a venit timpul să începi să-mi spui Chris!

După cină, eu și Chris ne-am plimbat pe aleea străjuită de copaci de pe malul lacului, spre hotelul unde stăteam. O adiere rece și umedă îmi mângâia fața. N-am vorbit mult. Aceași neliniște nervoasă îmi producea furnicături pe toată pielea.

Din când în când, ni se atingeau brațele. El își scosese jacheta lăsând să i se vadă linia umerilor și brațele solide. Nu că aş observa genul ăsta de lucruri superficiale.

— E încă devreme, a spus.

— Cinci și jumătate, ora noastră de acasă. Încă aş putea să dau de Roth. Ar trebui, poate, să-l pun la curent.

Raleigh făcu o grimasă.

— L-ai sunat deja pe Jacobi. Pun pariu că a ajuns în biroul lui Roth înainte să închidă telefonul.

În timp ce mergeam, o forță irezistibilă mă împingea aproape de el și iarăși mă trăgea înapoi.

— Oricum, am spus, de data asta chiar nu am chef să sun!

— De ce anume ai chef? a întrebat Raleigh.

— Ce ar fi să ne plimbăm?

— Echipa Indians are meci. Vrei să ne strecurăm pe stadion? Trebuie să fi ajuns la repriza a cincea.

— Suntem polițiști, Raleigh!

— Mda, și n-ar fi frumos! Atunci vrei să dansăm?

— Nu, am spus, mai ferm chiar. Nu vreau să dansez!

Fiecare cuvânt părea încărcat de un sens ascuns.

— Ce încep să-mi dau seama - m-am întors eu către el - este că mi-e greu să-mi amintesc să-ți spun Chris.

— Iar eu încep să-mi dau seama - a răspuns el, cu fața către mine - că mi-e greu să pretind că nu se întâmplă nimic.

— Știu, am șoptit eu cu respirația tăiată. Dar pur și simplu nu pot!

Suna cu adevărat stupid, dar, oricât de tare l-aș fi dorit, aveam o ezitare și mai mare care mă reținea.

— „Știu... Dar pur și simplu nu pot.” Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că și eu simt niște lucruri și că o parte din mine vrea să se lase în voia acestor sentimente, dar în momentul ăsta, pur și simplu, nu știu dacă pot. E complicat, Chris!

Aveam nervii încordați la maximum.

Ne-am reluat plimbarea și am început să simt răcoarea

vântului ce adia dinspre lac.

— Vrei să spui că este complicat pentru că lucrăm împreună?

— Da, am mințit eu. M-am întâlnit cu tipi din poliție o dată sau de două ori.

— Da... și ce altceva? a întrebat Raleigh.

Dorința mă îndemna să cedez. Ce se petrecea în mintea mea era o nebunie. Voiam și nu voiam să mă atingă. Eram singuri pe marginea lacului. În momentul acela, dacă m-ar fi luat în brațe, dacă s-ar fi aplecat și m-ar fi sărutat, nu știu ce aș fi făcut.

— *Chiar* vreau, am spus atingându-i mâna cu degetele și privindu-l în ochii de un albastru intens.

— Tu nu-mi spui totul, a replicat el.

A trebuit să fac un efort de voință să nu îi vorbesc despre boala mea. Nu știu de ce nu am făcut-o. Pe de o parte tânjeam ca el să mă dorească, dar să continue să mă considere o ființă puternică. Îi simțeam căldura trupului și mă gândeam că și el simțea că eram pe cale să cedez.

— Pur și simplu nu pot acum, am spus blând.

— Știi, nu voi fi mereu partenerul tău, Lindsay!

— Știu asta! Și poate nici eu nu voi mai putea să spun întotdeauna nu!

Nu știu dacă am fost dezamăgită sau ușurată când am văzut hotelul în fața noastră. O parte din mine voia să alerge în cameră, să deschidă larg ferestrele și să respire aerul nopții.

Chiar eram bucuroasă că nu era nevoie să iau decizia asta când Raleigh m-a luat prin surprindere.

S-a aplecat pe neașteptate și și-a lipit buzele de ale mele. Sărutul a fost atât de tandru de parcă ar fi fost o modalitate delicată de a întreba dacă îi este permis.

Am prelungit sărutul cald. „Mâini moi... buze moi.”

Nu pot să spun că nu mi-am imaginat că se va întâmpla asta. Era exact așa cum îmi închipuisem. Voiam să nu mă pierd și iată-mă cedând din senin. Dar, chiar în momentul în care începusem să-i răspund, m-a cuprins teama, teama de adevărul imposibil de evitat.

Mi-am aplecat capul și m-am retras încetișor.

— A fost drăguț! Pentru mine, în orice caz, a spus Raleigh sprijinindu-și fruntea de a mea.

Am aprobat din cap, dar am spus:

— Nu pot, Chris!

— De ce te retragi mereu, Lindsay? a întrebat el.

Voiam să spun: „Pentru că te amăgesc”. Să îi spun tot ce se petrecea, dar mă mulțumeam să îl amăgesc, cu toate că făceam asta cuprinsă de cea mai puternică dorință pe care o simțisem de ani de zile.

— Vreau doar să-l prind pe Barbă Roșie, am răspuns.

60

A doua zi dimineața, detectivul McBride ne-a lăsat un mesaj cerându-ne să venim după el la biroul lui Sharp de la Hall of Fame.

„Au găsit ceva pe film.”

Într-o sală de conferințe austeră, șeful securității muzeului, McBride, și câțiva membrii ai echipei Omucideri de la poliția din Cleveland stăteau cu fața la un ecran lat aflat pe un dulăpior din lemn de nuc.

— Inițial, a început Sharp plin de sine, căutam la întâmplare pe banda înregistrată la nuntă, oprindu-ne asupra oricui nu părea cunoscut. Desenul dumneavoastră, s-a întors el către mine, ne-a ajutat să restrângem cercetările.

A apăsat pe telecomanda îndreptată către ecran.

— Primele imagini pe care o să le vedeți sunt de la intrarea principală.

Ecranul s-a luminat și a apărut un film tipic la camera video de supraveghere, în alb și negru. Era atât de straniu, de neobișnuit. Câțiva invitați îmbrăcați țișător păreau să fi ajuns în același timp, mulți dintre ei erau costumați în cântăreți rock celebri. Unul era Elton John. Partenera lui avea părul tapat, vopsit în diverse nuanțe închise și deschise, gen Cindy Lauper. Am recunoscut un Chuck Berry, un Michael Jackson, vreo două Madonna, câțiva Elvis și câțiva Elvis Costello.

Derulat pe „înainte” de Sharp, filmul avansa ca într-o serie de cadre individuale gata montate. A sosit un cuplu mai în vârstă purtând ținute clasice de seară. După ei, aproape înghesuit în spatele lor, venea un bărbat care evita în mod clar camera, ascunzându-și fața.

— *Iată!* a spus Sharp.

L-am văzut! Inima îmi bătea nebunește în piept. Blestematul de Barbă Roșie!

Era o imagine proastă, neclară. Bărbatul, sesizând prezența camerei, a trecut repede prin cadru. Poate că venise mai devreme să caute camerele de supraveghere. Poate că fusese suficient de isteț ca să evite să fie filmat direct. Oricare ar fi fost motivul, s-a strecurat în mulțime și a dispărut.

Simțeam furia crescând în mine.

— Poți să mărești imaginea? l-am întrebat pe Sharp. Vreau să-i văd fața.

A întins telecomandă și imaginea s-a modificat, la o scară mai mare.

M-am ridicat de pe scaun. Priveam o imagine, parțial clară, a chipului criminalului. Nu i se vedeau ochii, nu i se distingeau vreo trăsătură. Doar un profil în penumbră. O bărbie proeminentă. Și conturul unui cioc.

N-aveam niciun dubiu că acesta era criminalul. Nu îi știam numele. Abia dacă puteam să-i văd fața, dar imaginea încețoșată pe care mi-o compusesem în minte împreună cu Claire era acum în fața mea.

— Asta e tot ce poți să faci? a insistat Raleigh.

Unul dintre membrii departamentului tehnic al muzeului a replicat:

— S-ar putea să reușim s-o mărim prin prelucrare. Dintr-o filmare brută, asta e tot ce obținem!

— Mai apare și mai târziu, a spus Sharp.

A derulat înainte și a oprit la imaginea de ansamblu a Sălii Principale în timpul recepției de nuntă. Au reușit să aducă în prim-plan imaginea aceluiși bărbat în smoching stând deoparte, observând. Totuși, după ce a fost mărită, imaginea a devenit neclară și de rezoluție mică.

— Evită în mod deliberat să privească spre cameră, i-am șoptit lui Raleigh. Știe unde este!

— Am arătat aceste cadre ambelor familii, a spus Sharp. Nimeni nu îl cunoaște. Nimeni nu îl poate identifica. Vreau să spun că există posibilitatea să nu fie criminalul. Dar, având în vedere desenul dumneavoastră...

— El este, am spus cu convingere.

Ochii îmi ardeau, lipiți de ecranul cu imagine încețoșată. Eram sigură, de asemenea, că ne uitam la misteriosul amant al lui Kathy Voskuhl.

Hillary știa. Eram aproape sigură de asta. Dar nu-mi puteam închipui de ce ar ascunde un astfel de lucru în legătură cu moartea surorii ei. „Vechile obiceiuri dispar greu”, comentase ea.

Voiam să o mai văd o dată și am reușit să o prind la telefon, acasă la familia ei din Shaker Heights.

— Am reușit să vorbesc cu Merrill Shortley, i-am spus. Vreau doar să clarific câteva detalii.

— Înțelegeți că este un moment foarte greu pentru familia mea, inspectore, mi-a replicat Hillary. V-am spus tot ce știm!

Nu voiam să insist prea mult. Își pierduse sora într-un mod oribil. Casa părinților ei era plină de oameni în doliu și de durere, iar ea nu era nicicum obligată să stea de vorbă cu mine.

— Merrill mi-a spus câteva lucruri despre Kathy. Despre stilul ei de viață...

— *Noi* v-am spus despre asta, a răspuns apărându-se. Dar v-am spus și că, după ce l-a întâlnit pe James, Kathy a început să se liniștească.

— Despre asta voiam să vă vorbesc. Merrill și-a amintit că era o persoană cu care Kathy se întâlnea la San Francisco.

— Cred că v-am spus că se întâlnea cu o mulțime de bărbați.

— Relația asta a continuat mult timp. El era mai în vârstă. Căsătorit. Un tip important. Probabil și cunoscut.

— Nu era genul surorii mele, a replicat Hillary.

— Am nevoie de un nume, doamnă Bloom! Bărbatul ăsta poate fi ucigașul ei.

— Mă tem că nu înțeleg. V-am spus deja ce știu. Sora mea nu-mi făcea confidențe. Duceam vieți diferite. Sunt sigură că v-ați dat seama deja - existau multe lucruri cu care eu nu eram de acord.

— Când am vorbit prima dată, mi-ați spus că „Vechile obiceiuri dispar greu”. La ce fel de obiceiuri vă refereați?

— Nu știu ce vreți să insinuați. Poliția din Cleveland se ocupă de cazul ăsta, inspectore. Nu-i putem lăsa să-și facă treaba?

— Eu încerc să vă ajut, doamnă Bloom! De ce s-a mutat Kathy de la San Francisco? Cred că dumneavoastră știți. Era abuzată de cineva? Avea probleme?

Hillary părea înspăimântată.

— Apreciez ceea ce încercați să faceți, dar acum o să închid telefonul, inspectore!

— Va ieși la iveală, Hillary! Întotdeauna se întâmplă așa. O agendă cu adrese. Nota ei de plată pentru telefon. Și nu e vorba numai de Kathy. Mai sunt încă patru victime în California. La fel ca sora dumneavoastră, își făcuseră o mulțime de speranțe în privința vieții lor viitoare. Și meritau să și le împlinească.

Suspină încet.

— Nu am idee despre ce vorbiți!

Am simțit că mai am doar o șansă.

— Există un adevăr urât despre crimă. Dacă am învățat un lucru în meseria de detectiv criminalist - că lucrurile nu rămân bătute-n cuie. Ieri erați o victimă nevinovată, dar acum sunteți implicată și dumneavoastră în asta. Criminalul ăsta o să lovească din nou și veți regreta tot restul vieții dumneavoastră că nu mi-ați spus ceea ce știți.

La capătul celălalt al firului se lăsase o tăcere grea. Știam ce înseamnă. Era lupta care se dădea în conștiința lui Hillary Bloom.

Am auzit un declic. Închisese telefonul.

62

Avionul cu care ne-am întors la San Francisco a plecat la 4.00 p.m. Uram, *uram* că plec fără să am un nume. Mai ales când simțeam că eram atât de aproape.

„Cineva faimos. Pervers. De ce îl protejau?”

Oricum, realizasem multe în doar două zile. Pentru mine, era clar că toate cele trei crime fuseseră comise de aceeași persoană. Aveam o pistă bună care îl lega de San Francisco, o posibilă identitate, o descriere confirmată. Urma era caldă și avea să devină chiar mai caldă odată ce ajungem acasă.

Ambele investigații aveau să se desfășoare pe plan local. Cei de la Cleveland vor contacta poliția din Seattle care va cerceta casa miresei. Poate se va găsi ceva printre lucrurile ei personale, o agendă cu adrese, un e-mail din calculatorul ei va divulga identitatea amantului său din San Francisco.

Așteptând să ne imbarcăm în avionul cu care urma să plecăm din Cleveland, mi-am sunat mesageria vocală de acasă ca să preiau mesajele. Câte unul de la Cindy și Claire, cu întrebări

despre călătoria mea, despre *cazul nostru*. Reporterii care insistau să-mi afle comentariile despre crima din Cleveland. Apoi am auzit vocea guturală a lui Merrill Shortley. Îmi lăsa numărul ei din California.

Am format numărul cât de repede am putut. Mi-a răspuns o menajeră și am auzit plânsetul unui copil. Când Merrill a început să vorbească, mi-am dat seama că renunțase la masca ei de femeie dură.

— Mă gândeam că ar mai fi ceva despre care nu am pomenit ieri!

— Da? Mă bucur să aud asta.

— Tipul ăsta despre care v-am vorbit, cel cu care era încurcată Kathy în San Francisco. V-am spus adevărul! Nu am știut niciodată cum îl cheamă.

— Bine, înțeleg!

— Dar au fost niște lucruri... am spus că nu se purta frumos cu ea. Îi plăceau jocurile sexuale intense. Accesorii, scenariii. Poate și puțină filmare. Problema este că *lui Kathy îi plăceau jocurile!* A urmat o pauză lungă înainte ca Merrill să continue: Știți... cred că a împins-o, a forțat-o să facă mai mult decât dorea. Îmi amintesc că avea semne pe față, vânătăi pe picioare. Dar mai ales spiritul ei era înfrânt. Pe atunci, niciuna din noi nu aducea acasă chiar un Tom Cruise, dar a fost o perioadă când Kathy era cu adevărat speriată. Era sub controlul lui.

Am început să înțeleg unde ducea asta.

— Asta se întâmpla când s-a mutat, nu-i așa? am întrebat eu.

Am putut s-o aud pe Merrill Shortley oftând la capătul celălalt al firului.

— Da, atunci!

— Și de ce a continuat să-l vadă și după ce s-a mutat la Seattle? Ai spus că a fost încurcată cu el până la sfârșit.

— Dar n-am spus niciodată, a răspuns Merrill Shortley, că ea știa ce este bun pentru ea.

Acum vedeam viața lui Kathy Kogut în lumina unei inevitabilități tragice. Eram sigură că a fugit din San Francisco, încercând să scape din ghearele acestui bărbat. Dar nu se putuse elibera.

„Este lucrul ăsta valabil și pentru celelalte mirese?”

— Am nevoie de un nume, doamnă Shortley! Se poate ca el să o fi omorât pe prietena dumitale. Mai sunt și alte victime. Cât

timp este liber, există posibilitatea săucidă din nou.

— V-am spus, *nu îi știu numele*, inspectore!

Am ridicat vocea ca să acopăr zgomotul terminalului.

— Merrill, *cineva* trebuie să știe! O cunoști de atâția ani, v-ați distrat împreună!

Merrill ezită.

— În felul ei, Kathy era loială. Spunea că e foarte cunoscut. Un fel de celebritate. *Cineva* pe care îl știu. Îl proteja. Sau poate se proteja pe ea însăși.

Mă gândeam că trebuie să fie *cineva* din lumea filmului sau a muzicii. Se băgase până peste cap în ceva necurat și, ca mulți oameni care se simt încolțiți, a fugit. Doar că n-a putut să ajungă prea departe.

— Trebuie să îți fi spus ceva, am insistat. Cu ce se ocupa? Unde locuia? Unde l-a întâlnit? Voi erați ca două surori? „Surori de rele.”

— Vă jur, inspectore, m-am tot gândit!

— Atunci trebuie să știe *cineva*! Cine? Spune-mi!

Am auzit-o pe Merrill Shortley scoțând un hohot de râs lipsit de vioșie.

— Întrebați-o pe sora ei!

Înainte de îmbarcare, l-am sunat pe McBride și i-am lăsat un mesaj detaliat pe mesageria vocală. Amantul lui Kathy fusese, probabil, o celebritate. Acesta era motivul pentru care ea se mutase din San Francisco. Descrierea corespundea profilului criminalului nostru. E posibil ca Hillary, sora ei, să cunoască numele criminalului.

În avion, nu m-am putut gândi decât că deveneam tot mai apropiați. Raleigh era acolo, lângă mine. În timp ce avionul decola, m-am sprijinit de brațul lui, cedând unei epuizări totale. Toate necazurile mele din cauza bolii păreau la mii de kilometri distanță. Mi-am amintit ceva ce-i mărturisisem lui Claire. L-am spus că gândul de a-l prinde pe acest mizerabil îmi dădea puterea să merg înainte – să-l găsesc pe omul cu barbă roșie din visul meu, care scăpase.

— Îl vom prinde, l-am asigurat pe Raleigh. Nu-l putem lăsa să maiucidă un alt mire și o altă mireasă.

A doua zi dimineța eram la birou.

Existau mai multe căi prin care puteam continua această anchetă. Hillary Bloom era cea mai directă, presupunând că, așa cum sugerase Merrill, ea putea să ne dea un nume. Era clar că, în felul ei ciudat, încerca să-și protejeze familia de durerea suplimentară de a vedea cum Kathy e etichetată public ca o biată victimă a sexului, care și-a înșelat viitorul soț până în ziua când au schimbat jurămintele.

Mai devreme sau mai târziu, va apărea un nume. De la ea sau din Seattle.

Înainte de toate, am sunat la biroul lui Medved ca să mă reprogream la ora cinci în aceeași zi. După o scurtă așteptare, secretara mi-a spus că doctorul mă va primi personal.

Poate erau vești bune. Adevărul era că *mă simțeam* un pic mai întremată. Poate că tratamentul începea să-și facă efectul.

Mi-era greu să mă reapuc de treabă în San Francisco. Cele mai bune piste erau acum în Cleveland. Am citit niște rapoarte despre dovezile pe care le strângea Jacobi, iar la zece am avut o întâlnire cu echipa.

De fapt, cele mai promițătoare indicii – firul de păr și magazinul pentru mirese de la Saks – apăruseră în urma întâlnirilor mele cu Claire și Cindy. Nu am putut să rezist impulsului de a o suna puțin pe Claire înainte de amiază.

— Pune-mă la curent, a spus ea surescitată. Parcă eram parteneri!

— O să te pun, am răspuns. Sun-o pe Cindy! Ne întâlnim la prânz.

64

Toate trei stăteam sprijinite de un zid din piatră, în parcul de lângă Curte, mestecând într-o doară sendvișurile cu salată pe care le cumpărasem de la magazinul de alimente din apropiere. „Gașca care anchetează crimele se întâlnește din nou.”

— Ai avut dreptate, i-am spus lui Claire, întinzându-i o copie a fotografiei în care Barbă Roșie era surprins strecurându-se la nunta din Cleveland.

S-a uitat cu multă atenție și și-a ridicat privirea numai după ce

confirmarea primei sale supoziții de natură fizică i-a adus pe chip un zâmbet abia schițat.

— Eu nu am făcut decât să citesc ce a lăsat în urmă nemernicul ăsta!

— Poate, am spus eu, făcându-i cu ochiul, dar pun pariu că lui Righetti i-ar fi scăpat!

— E adevărat, a admis ea cu un licăr de satisfacție în ochi.

Era o zi însorită, de sfârșit de iunie, și dinspre Pacific adia o briză răcoroasă. Funcționarii de birou încercau să se bronzeze, secretarele vorbeau în grupuri.

Le-am povestit ce aflasem la Cleveland, dar nu am pomenit nimic despre ce se petrecuse între mine și Chris Raleigh. Când a auzit dezvăluirea șocantă făcută de Merrill Shortley, Cindy a spus:

— Poate ar fi trebuit să rămâi acolo, Lindsay!

Am negat din cap.

— Nu este cazul meu. Am fost acolo doar pentru un schimb de informații. Acum sunt prinsă între trei jurisdicții.

— Crezi că Merrill Shortley mai are ceva de spus? a întrebat Claire.

— Nu cred! Dacă știa mai mult, cred că mi-ar fi spus.

— Mireasa trebuie să fi avut și alți prieteni aici, a spus Cindy. Lucra în publicitate. Dacă tipul ăsta era celebru, poate că l-a întâlnit datorită slujbei.

Am dat aprobator din cap.

— Am pus pe cineva să verifice asta. Apoi, îi mai avem și pe cei de la Poliția din Seattle, care caută prin apartamentul ei.

— Unde lucra când locuia aici? a întrebat Claire.

— La o firmă care se numește Bright Star Media. Se pare că avea legături cu lumea muzicii din zonă.

Cindy a luat o înghițitură de ceai cu gheață.

— De ce nu mă lași să fac niște cercetări?

— Vrei să spui așa cum ai făcut la Hyatt? am întrebat eu.

Se strâmbă.

— Nu, mai curând ca la Napa. Hai... sunt reporter! Toată ziua stau printre oameni care știu să găsească chestii murdare despre oricine.

Am mușcat din sendviș.

— Bine, am spus în sfârșit, chiar te rog!

— În timpul ăsta, a întrebat Cindy, pot să public ce ați aflat

până acum?

O mare parte dintre informații erau confidențiale. Dacă s-ar fi aflat, se ajungea imediat la mine.

— Poți să scrii despre tiparul asemănător al crimei din Cleveland. Cum au fost găsite cadavrele. Faptul că mireasa a locuit aici. Absolut *nicio mențiune* despre Merrill Shortley.

În felul acesta, speram că ucigașul își va da seama că strângem lațul în jurul lui. S-ar putea ca asta să-l facă să analizeze bine situația înainte săucidă din nou.

Cindy merse la o tonetă de înghețată din apropiere ca să cumpere un *gelato*. Claire se folosi de moment ca să mă întrebe:

— Și tu cum te simți? Ești bine?

Am expirat adânc și am ridicat din umeri.

— Am grețuri. Amețeli. Mi s-a spus să mă aștept la asta. Îmi fac o transfuzie de sânge în după-amiaza asta. Medved a spus că va fi și el acolo.

Am văzut-o pe Cindy întorcându-se.

— Pofțiți, zise ea veselă.

Ducea în mână trei cornete de înghețată.

Claire își duse mâinile la piept și se prefăcu că are o criză cardiacă.

— Am nevoie de *gelato* la fel de mult cum are Texasul nevoie de un val de căldură în august.

— Și eu la fel!

Am râs, dar era cu mango și, cu boala care mă măcina pe dinăuntru, să refuz părea o precauție absurdă. Claire sfârși prin a o accepta și ea pe a ei.

— Așadar, ceea ce *nu* ne-ai spus în mod explicit, a zis ea plescăind încet din limbă, este ce s-a întâmplat între tine și domnul Chris Raleigh în O-ha-io!

— Pentru că nu era nimic de spus, am ridicat eu din umeri.

— Un lucru pe care îl poți spune despre polițiști, a râs Cindy, este că te-ai aștepta să învețe cum să mintă!

— Scrii pentru rubrica de bârfe mai nou? am întrebat eu.

Împotriva voinței mele, am simțit că mă înroșesc. Ochii curioși ai lui Claire și ai lui Cindy mă priveau insistent, sugerându-mi că era inutil să opun rezistență.

Mi-am sprijinit genunchiul pe marginea zidului ca într-o poziție de yoga. Apoi le-am povestit despre cum am dansat în apartamentul meu, ceea ce a făcut-o pe Claire să exclame: „Tu

nu dansezi, fetiço. Tu gătești!”Le-am descris emoția pe care am simțit-o stând alături de el în avion, agitația din timpul plimbării pe marginea lacului, dubiile, ezităările mele, conflictele interioare care mă țineau pe loc.

— Practic, a fost nevoie de fiecare dram de autocontrol ca să nu-i rup hainele chiar acolo, pe aleea de pe malul lacului.

Am râs, gândindu-mă cum trebuie să fi sunat asta.

— De ce n-ai făcut-o, fetiço? a spus Claire făcând ochii mari de mirare. Poate că ți-ar face bine!

— Nu știu, am spus dând din cap.

Dar știam. Și, cu toate că în timpul ăsta a încercat să zâmbească, Claire știa și ea. M-a strâns de mână. Cindy ne privea fără să știe ce se întâmplă.

Claire glumi mai departe:

— Aș renunța să slăbesc câteva kilograme numai ca să văd expresia lui Cheery dacă voi ați fi sălțați pentru că făceați prostii prin tufișuri.

— Doi polițiști din San Francisco, a anunțat Cindy în stilul prezentatorilor de știri, aflați la Cleveland, în urmărirea ucigașului de miri și mirese, au fost găsiți *au naturel* în boscheți, pe marginea unui lac din Cleveland.

Toate trei am râs pe săturate și *a fost atât de bine!*

Cindy ridică din umeri.

— Sunt nevoită să public chestia asta, Lindsay!

— De acum înainte - a chicotit Claire - îmi imaginez că lucrurile se vor încinge în mașina poliției.

— Nu cred că e stilul lui Chris, l-am apărât eu. Uیți că e omul căruia îi place filmul *Vești de acasă*.⁹

— O... Acum îi spui Chris, ai? m-a privit întrebătoare Claire. Nu fi atât de sigură de asta! Edmund cântă la trei instrumente, știe totul, de la Bartok la Keith Jarrett, dar a făcut față în unele locuri foarte neașteptate.

— Ca de exemplu unde? am întrebat eu printre hohote de râs. Ea dădu din cap rușinată.

— Nu vreau să crezi că, din cauză că un bărbat e respectabil, mai există respectabilitate când vine vorba de chestia asta.

— Ei, hai, am încurajat-o eu, e doar pentru amuzament. Să auzim!

— Păi să spunem atunci că, pe mesele de disecție, țepene nu

⁹ În original, *The Shipping News* (n. tr.).

au fost numai niște cadavre.

Aproape că mi-am scăpat cornetul pe jos.

— Cred că glumești! Tu? Și Edmund?

Claire își legănă umerii de încântare.

— Odată ce am mers atât de departe... Altă dată am făcut-o în boxa orchestrei de la operă. După repetiții, desigur.

— Ce faceți, marcați teritoriul ca pudelii?! am exclamat eu.

Fața rotundă a lui Claire se luminase de încântare.

— Știi, asta s-a întâmplat acum mult timp. Deși, dacă mă gândesc bine, scena din biroul meu, de la petrecerea de Crăciun a medicilor legiști, n-a fost *chiar* de mult.

— Dacă tot ne descărcăm sufletul, a pus Cindy gaz pe foc, când am început să lucrez la *Chronicle* am avut o aventură cu unul dintre tipii importanți de la Arhive. Ne întâlneam jos, în bibliotecă. În secțiunea pentru Imobiliare. Nimeni nu ajungea vreodată pe acolo.

Cindy și-a schimonosit fața, stânjenită, dar Claire cotcodăcea aprobatoare.

Eram uimită. Aflasem câte ceva despre partea ascunsă, tăinuită a unei persoane pe care o cunoșteam de zece ani, dar, în același timp, mi-era cam rușine. „Eu nu am ce să povestesc.”

— Așadar? a făcut Claire privindu-mă. Ce secret ne poate împărtăși inspectorul Boxer?

Am încercat să-mi amintesc de vreun moment în care am făcut ceva total nebunesc. Vreau să spun că, atunci când vine vorba de sex, nu mă consider o persoană reținută, dar mi-am dat cumva seama că scenele mele de pasiune se petrecuseră întotdeauna între cearșafuri. Am ridicat din umeri - nu aveam nimic de povestit.

— Atunci ai face bine să începi! a spus Claire avertizându-mă cu degetul. Când o să-mi dau sfârșitul, n-o să mă gândesc la toate titlurile alea academice teribile sau la conferințele la care am vorbit. În viață, ai puține ocazii când poți să îți faci de cap, așa că trebuie să profiți de ele atunci când apar!

M-am întristat. În momentul acela, nu știam ce-mi doresc mai mult: să am ce le povesti fetelor sau să am un nume pentru blestematul de Barbă Roșie. Cred că le voiam pe amândouă.

Două ore mai târziu, eram îmbrăcată în halatul de spital la clinica de hematologie de la Moffett.

— Doctorul Medved vrea să vă vorbească înainte să începeți, a spus Sara, asistenta care-mi făcea transfuziile.

În timp ce ea desfăcea ambalajul trusei de perfuzii pentru tratamentul meu, am început să devin tot mai neliniștită. Adevărul era că mă simțeam bine. Nu prea avusesem dureri sau grețuri, în afară de incidentul din baie, de săptămâna trecută.

Doctorul Medved a intrat ducând sub braț un dosar maroniu. Chipul lui avea o expresie prietenoasă, dar nesigură.

Am zâmbit slab.

— Numai vești bune?

S-a oprit în fața mea și s-a rezemat de marginea unei mese.

— Cum te simți, Lindsay?

— Nu mă simțeam prea rău nici când v-am văzut ultima dată.

— Obosită?

— Doar puțin, genul de oboseală de la sfârșitul zilei.

— Grețuri bruște? Stări de vomă?

Am recunoscut că am vomitat din senin o dată sau de două ori.

Scrise ceva pe foaia de observație și răsfoi niște fișe medicale din dosar.

— Văd că ai făcut patru transfuzii de globule roșii până acum...

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare. În sfârșit, a lăsat dosarul și m-a privit drept în ochi.

— Mă tem că numărul tău de eritrocite a continuat să scadă, Lindsay! Poți să vezi evoluția aici.

Medved mi-a întins o fișă. Se aplecă puțin asupra foii și scoase un stilou Cross din buzunarul de la piept. Pe hârtie era un grafic făcut pe calculator.

Îmi desenă evoluția cu stiloul. Linia mergea constant în jos.

„La naiba!”

Dezamăgită, am simțit cum plămânii mi se golesc de aer.

— Merg spre mai rău, am spus.

— Ca să fiu sincer, a recunoscut medicul, nu este evoluția pe care o speram.

Ignorasem posibilitatea ca lucrul ăsta să se întâmple,

îngropându-mă în cazul meu, sigură că numărul globulelor va crește. Avusesem convingerea că sunt prea tânără și prea plină de energie pentru a fi cu adevărat bolnavă. Aveam o muncă de făcut, o muncă importantă, și o viață de trăit.

„Sunt pe moarte, nu-i așa? O, Doamne!”

— Ce se va întâmpla acum? am îngăimat. Vocea mea devenise o șoaptă.

— Vreau să continuăm tratamentele, a răspuns Medved. De fapt, să le înmulțim! Uneori e nevoie de timp ca să se vadă efectele.

— Super test de fidelitate, am glumit eu sumbru.

Mă aprobă din cap.

— Din acest moment, aș vrea să vii de trei ori pe săptămână. Și am de gând să cresc dozajul cu treizeci la sută. Se ridică de pe marginea mesei. În esență, nu avem de ce să ne îngrijorăm, a afirmat el cu un ton vag încurajator. Poți să continui să muncești, dacă te simți în stare.

— *Trebuie să muncesc, i-am spus lui Medved.*

66

Am condus năucă spre casă. Mai adineaori, mă străduiam să îi dau de cap cazului ăstuia blestemat, iar acum mă luptam pentru viața mea.

Voiam un nume. Îl voiam acum mai mult ca niciodată. Și îmi voiam viața înapoi. Voiam fericire, succes, un bărbat, un copil. Iar acum, după ce l-am întâlnit pe Raleigh, știam că exista o șansă să obțin lucrurile astea. Dacă aș putea să rezist. Dacă aș fi putut să conving celulele bune să vină în corpul meu.

M-am dus acasă. Draga de Martha nu mi-a dat pace, așa că am scos-o la o scurtă plimbare. După aceea însă, m-am foit fără rost, oscilând între hotărârea de a învinge boala și tristețea de-a nu putea face asta. M-am gândit să gătesc, crezând că asta m-ar ajuta să mă liniștesc.

Am scos o ceapă și am tăiat la întâmplare două felii. Apoi am realizat cât de absurdă era situația.

Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva. Voiam să strig: „Nu merit asta, fir-ar al naibii!” Și, de data asta, voiam să-mi audă cineva strigătul.

M-am gândit la Chris, la îmbrățișarea lui tandră. La ochii lui, la

zâmbetul lui. Îmi doream să-i fi putut spune. Ar fi venit într-o clipă. Aș fi putut să-mi odihnesc capul pe umărul lui.

Am sunat-o pe Claire. Și-a dat seama din tremurul vocii mele că ceva nu era deloc în ordine.

— Mi-e frică, i-am spus.

Am vorbit la telefon o oră. *Eu* am vorbit!

Am întors problema pe toate fețele împreună cu Claire, într-o stare de amorțeală, panicată de apropierea iminentă a următorului stadiu al bolii lui Negli. I-am spus lui Claire că doar speranța că-l voi prinde pe nemernicul acela îmi dădea puterea de a lupta în continuare. Mă făcea să nu fiu doar o persoană bolnavă. Aveam un scop anume.

— Ți-ai schimbat cumva intențiile, Lindsay? mă întrebă ea cu blândețe.

— Nu, vreau să-l prind mai mult decât oricând!

— Atunci asta o să facem. Eu, tu și micuța Cindy. Suntem aici ca să te ajutăm să lupți, suntem sprijinul tău, Lindsay! Măcar de data asta, nu încerca să faci tu totul.

Într-o oră, mă liniștise suficient ca să ne putem spune noapte bună.

M-am ghemuit pe canapea. Alături de Martha, m-am cuibărit sub o pătură și am urmărit filmul *Președinte pentru o zi*¹⁰, unul dintre preferatele mele. Întotdeauna plâng la sfârșit, la scena când Sigourney Weaver îl vizitează pe Kevin Kline în noul lui birou de campanie.

Am adormit sperând că voi avea parte de happy-end și în viața mea.

67

Dimineața următoare am luat-o de la capăt, mai hotărâtă ca niciodată. Tot mai credeam că ne apropiem, că poate, în numai câteva ore aveam să aflăm numele lui Barbă Roșie.

Am luat legătura cu Jim Heekin, omul de contact al lui Roth de la poliția din Seattle. Heekin a spus că tocmai triau lucrurile miresei. Dacă apărea ceva, mă informau imediat.

Am primit un răspuns de la Infotech, firma pentru care lucrase Kathy în Seattle. În cei trei ani cât ea deținuse acest post, nu se înregistraseră decontări pentru deplasări la San Francisco.

¹⁰ În original, *Dave* (n. tr.).

Sarcina ei era să lucreze cu clienții din Seattle. Era director financiar adjunct. Dacă s-a dus acolo de mai multe ori, a făcut-o în interes personal.

La sfârșit, l-am sunat pe McBride. Familia Kogut pretindea, în continuare, că nu știe nimic în plus, dar cu o zi înainte se întâlnise cu tatăl, care părea pe punctul să cedeze. Era dureros că încercarea disperată de a salva reputația fiicei lor le întuneca judecata.

Pentru că eram femeie, McBride îmi sugera că, dacă aș mai încerca o dată, i-aș putea determina să vorbească.

Am sunat-o pe Christine Kogut, mama miresei. Când a răspuns, vocea ei părea diferită - îndepărtată, dar mai liberă, ca și cum suferința s-ar mai fi atenuat. Poate - am sperat eu - chiar așa era.

— Ucigașul fiicei dumneavoastră umblă în libertate, i-am spus. Nu mă mai puteam abține. Familiile altor două cupluri suferă și ele. Cred că dumneavoastră *știți* cine îi făcea rău lui Kathy. Vă rog, ajutați-mă să-l arestez!

Am auzit-o inspirând adânc. Când a început să vorbească, în vocea ei tremurătoare se simțeau durerea și rușinea:

— Crești un copil, inspectore, și crezi că întotdeauna va fi lângă tine. O iubești atât de mult și crezi că nu va pleca niciodată!

— Știu, am răspuns.

Îi simțeam ezitarea. „Știe numele lui, nu-i așa?”

— Era frumoasă... Putea să facă pe oricine s-o iubească. Un spirit liber. Ne gândeam că într-o zi un alt spirit liber o va transforma în persoana care era destinată să fie. Am cultivat asta la copiii noștri. Soțul meu a spus întotdeauna că am răsfățat-o pe Kathy. Poate că am avut un rol în toate astea.

Nu am intervenit deloc. Știam cum este atunci când dai, în sfârșit, drumul la tot ce ai ținut în tine. Voiam să o las să ajungă în punctul ăsta singură.

— Aveți copii, inspectore?

— Nu încă, i-am răspuns.

— E atât de greu să crezi că tocmai *copilul tău* te supără atât de mult. Am implorat-o să se elibereze. l-am găsit chiar și o slujbă nouă. Tot noi am ajutat-o să se mute. Ne-am gândit că așa ar putea să scape de el!

Tăceam, lăsând-o să vorbească.

— Era bolnavă, o boală ca o dependență, inspectore! Nu se putea opri. Dar ceea ce nu înțeleg este *de ce* i-a făcut atât rău. A luat tot ce avea curat în ea. De ce a fost nevoie să-i facă rău lui Kathy?

„Spune-mi numele. Cine este?”

— Era vrăjită de el. De parcă nu s-ar fi putut controla când era vorba de omul ăsta! Ne-a făcut de rușine până la capăt. Dar, chiar și acum – și-a coborât vocea mama fetei – mă întreb cum de e posibil ca un om care a iubit-o pe fiica mea să o ucidă. Mă tem că nu cred asta. Țasta e motivul pentru care nu am vrut să vă spun de la bun început!

— Spuneți-mi acum!

— Cred că l-a întâlnit la lansarea unuia dintre filmele lui. L-a spus că avea în minte un chip ca al ei atunci când și-a imaginat unul dintre personaje. *Eroina* lui.

Acela a fost momentul când doamna Kogut mi-a spus. Trupul mi-a amortit.

Cunoșteam numele. L-am recunoscut. *Era* celebrul Barbă Roșie.

68

Am stat pe loc, refăcând în minte conexiunile posibile. Lucrurile începeau să se lege. Era unul dintre asociații minoritari de la podgoria Sparrow Ridge, locul unde fusese abandonat cel de-al doilea cuplu. O cunoscuse pe Kathy Kogut acum mai mulți ani, în San Francisco. Fusese victima lui. Era mai în vârstă. Înșurat.

„Celebru.”

În sine, numele suspectului nu dovedea nimic. O cunoștea doar pe ultima mireasă. Avea o legătură indirectă cu locul celei de-a doua crime, dar, conform descrierilor făcute de Merrill Shortley și Christine Kogut, avea un temperament brutal și poate un motiv pentru a comite aceste crime oribile.

Eram tot mai convinsă că acesta era Barbă Roșie. L-am prins de mână pe Raleigh.

— Ce se întâmplă? a întrebat el. Unde arde?

— O să fac eu ceva să ardă aici. Fii atent!

L-am târât în biroul lui Roth.

— Am un nume, am anunțat în timp ce ridicam pumnul în aer.

S-a uitat la mine făcând ochii mari de surpriză.

— *Nicolas Jenks!*

— Scriitorul? a deschis gura uimit Raleigh.

Am aprobat din cap.

— Era amantul lui Kathy Kogut de aici, din San Francisco. Mama ei a cedat până la urmă.

Le-am descris relațiile nu tocmai întâmplătoare pe care acesta le avea cel puțin cu a treia dintre victime.

— Tipul ăsta e... *celebru*, a izbucnit Roth. A făcut filmele alea de succes.

— Tocmai asta e! Merrill Shortley a spus că era cineva pe care Kathy încerca să-l protejeze. Două relații duc la tipul ăsta, Sam!

— Relații? Tipul ăsta chiar are relații! a exclamat Roth. Jenks și soția lui sunt invitați de toți mahării. L-am văzut într-o fotografie cu primarul. Nu a participat la tranzacția cu cei de la Giants?

Riscul și amenințarea unor posibile pericole făcuseră ca atmosfera din biroul lui Cheery să devină încărcată.

— Trebuia să fi auzit cum l-a descris familia Kogut, Sam! am spus eu. Ca pe un soi de animal. Un animal de pradă. Cred că o să descoperim că avea relații cu *toate cele trei fete*.

— Cred că Lindsay are dreptate, Sam, a spus Chris.

L-am urmărit pe Roth cum potrivea încet lucrurile în minte. Nicholas Jenks era celebru. O personalitate. De neatins. Chipul locotenentului se schimonosi de parcă ar fi mâncat scoici stricate.

— Pentru moment, nu aveți nimic concret, și-a revenit el. Toate dovezile sunt mai mult decât indirecte!

— Numele lui a apărut în legătură cu patru oameni uciși. Am putea să discutăm față în față, așa cum aș face cu oricine altcineva. Am putea să vorbim cu procurorul districtual.

Roth a ridicat o mână. Nicholas Jenks era unul dintre cei mai proeminenți cetățeni din San Francisco. A-l acuza de crimă era periculos. „Am face bine să nu ne înșelăm.” Nu știam ce gândește Cheery. Până la urmă, s-a relaxat puțin și a înghițit în sec. Asta însemna că aveam undă verde din partea lui Roth.

— Puteți să vorbiți cu procurorul districtual. Sunați-o pe Jill Bernhardt!

S-a întors spre Raleigh.

— *Asta nu trebuie să se afle până când nu descoperim ceva*

cu adevărat solid!

Din nefericire, procurorul adjunct districtual, Jill Bernhardt, era ocupată la tribunal. Secretara ei ne-a spus că nu se va întoarce până la sfârșitul zilei. Păcat. O cunoșteam puțin pe Jill, îmi plăcea. Era dură, impresionant de inteligentă. Ba avea chiar și conștiință.

Eu și Raleigh ne-am luat o ceașcă de cafea, analizând ce să facem în continuare. Roth avea dreptate. Nu aveam nimic care să justifice obținerea unui mandat. O confruntare directă putea fi periculoasă. Cu un tip de genul ăsta trebuia să fii sigur. Avea să se apere.

Warren Jacobi și-a târșăit picioarele înăuntru, cu un zâmbet superior pe chip.

— Azi o să plouă cu șampanie, a mormăit el.

Am luat asta ca pe o nouă înțepătură ironică la adresa mea și a lui Raleigh.

— De câteva săptămâni nu-mi pică deloc fisa ce-i cu rahatul ăsta!

S-a așezat și și-a ridicat capul spre Raleigh.

— Fisă... șampanie... se leagă, căpitane, nu-i așa?

— Pentru mine se leagă, a spus Raleigh.

Jacobi a continuat:

— Prin urmare, ieri, Jennings s-a întors cu numele celor trei locuri unde s-au vândut câteva cutii din băutura spumoasă în chestiune. Unul dintre cumpărători este un contabil din San Mateo. Partea nostimă este că are cazier. S-a dovedit că a făcut doi ani la Lampoc pentru fraudă cu titluri de valoare. E o chestie, nu-i așa? Crime în serie, fraudă cu titluri de valoare...

— Poate că tipul are ceva împotriva celor care depun declarații comune, am spus, zâmbindu-i lui Jacobi.

Se încruntă la mine.

— Al doilea nume este al unei directoare de la 3Com, care face provizii pentru petrecerea pe care o va da când va împlini patruzeci de ani. Soiul ăsta, Clos du Mesnil, e o piesă de colecție! Mi s-a spus că-i franțuzească.

L-am privit, așteptând să ajungă la ce avea de spus.

— Acum cu al treilea... asta am vrut să spun când am vorbit de *ploaie* - o mare casă de licitații, Butterfield and Butterfield. Acum trei ani au vândut două cutii din optzeci și nouă. Au luat două mii cinci sute pe cutie, plus comisionul. Un colecționar

privat. La început, n-au vrut să-i spună numele. Dar am strâns șurubul. Se pare că e un tip important. Se întâmplă că soția mea este o admiratoare a lui. A citit toate cărțile lui!

Eu și Raleigh am înghețat.

— A cui admiratoare este, Warren? am insistat.

— Mi-am propus să verific, să fiu un erou și să aduc acasă un exemplar cu autograf. Ați citit vreodată *Partea leului* de Nicholas Jenks?

69

Afirmația lui Jacobi mi-a picat ca o lovitură în plex. În același timp, mi-a alungat toate dubiile.

Kathy Kogut, Sparrow Ridge, șampania Clos du Mesnil. Jenks era acum legat de toate cele trei crime.

El era Barbă Roșie.

Voiam să alerg să-l confrunt pe Jenks, dar știam că nu pot. Voiam să mă apropiu de el, să mă uit în ochii lui aroganți, să-l las să înțeleagă că eu știu.

În același timp, simțeam că mă sufoc. Nu știam dacă era o senzație de greață, boala lui Negli sau faptul că furia acumulată în mine se dezlănțuise. Orice ar fi fost, trebuia să ies.

— Plec, i-am spus lui Raleigh.

Eram speriată.

În timp ce eu mă grăbeam să ies, el părea uimit și zăpăcit.

— Hei, am spus ceva ce nu trebuia? I-am auzit spunând pe Jacobi.

Mi-am luat jacheta și geanta și am alergat pe scări, în stradă.

Sângele fierbea în mine ca un demon furios. O transpirație rece îmi cuprinsese tot corpul.

Am alergat spre aerul rece de afară. Am început să merg repede pe stradă. Nu știam încotro o iau. Mă simțeam ca un turist străin care hoinărește prin oraș pentru prima dată. Curând, am trecut pe lângă mulțimi, magazine, oameni care mă depășeau grăbiți, fără să știe nimic despre mine. Voiam să mă pierd pentru câteva minute. Firmele Starbucks, Kinko, Empress Travel. Nume familiare se perindau prin fața mea.

M-am simțit cuprinsă de un impuls de neînvinș. *Voiam să îl privesc în ochi.*

Pe strada Post, m-am trezit în fața vitrinei de la librăria

Borders. Am intrat. Era un loc mare și deschis, luminos, cu standuri de editură și rafturi cu toate titlurile zilei. Nu am întrebat. M-am uitat numai. Pe o masă din fața mea am zărit ceea ce căutam.

Partea leului. Aproximativ cincizeci de exemplare, groase, de un albastru-strălucitor, unele așezate în teanc, altele sprijinite pe verticală.

Partea leului. De Nicholas Jenks.

Pieptul îmi exploda. Mă simțeam purtată de un drept nerostit, dar de netăgăduit. O misiune, un scop. Pentru asta eram anchetator. *Chiar în momentul ăsta.*

Am luat un exemplar din cartea lui Jenks și m-am uitat pe spatele supracopertei.

Îl priveam pe ucigașul de miri și mirese. Eram sigură de asta.

Linia feței lui Nicholas Jenks, ascuțită ca marginea unei pietre, m-a convins. Ochii cenușii, reci și goi, dominatori.

Și încă ceva.

Barbă roșcată, cu fire cărunte.

Cartea a treia: BARBĂ ROȘIE

70

Jill Bernhardt, procurorul adjunct districtual, căreia îi fusese repartizat cazul cu miri și mirese, își descălță pantofii Ferragamo și își întinse picioarele încrucișate pe scaunul de piele din spatele biroului ei. Se uită la mine cu ochii ei albaștri pătrunzători. Era o femeie dură și hotărâtă.

— Dacă înțeleg eu bine, credeți că ucigașul de miri și mirese este Nick Jenks? Întrebă ea.

— Sunt convinsă de asta! am răspuns.

Jill era o brunetă dezarmant de atrăgătoare. Părul negru ondulat îi încadra fața îngustă, ovală. Era o femeie de carieră, în vârstă de treizeci și patru de ani, în plină ascensiune în biroul lui Bennett Sinclair.

Ca s-o cunoști pe Jill era destul să afli că, în al treilea an ca procuror, a fost cea care a pus pe rol cazul La Frade, când un vechi asociat din justiție al primarului a fost acuzat pentru trafic de influență. Nimeni, nici măcar procurorul districtual, nu dorise să-și periclitizeze cariera acuzându-l pe puternicul responsabil cu strângerea de fonduri. Jill însă l-a înhățat și l-a pus pe liber pentru douăzeci de ani, iar ea s-a ales cu promovarea pe postul din imediata subordine a Marelui Ben în persoană.

Eu și Raleigh i-am prezentat pe rând legăturile lui Nicholas Jenks cu cele trei duble crime: șampania găsită la locul crimei, amestecul lui în afacerea de la podgoria Sparrow Ridge și turbulenta sa relație cu cea de-a treia mireasă, Kathy Voskuhl.

Jill își lăsă capul pe spate și râse.

— Dacă vreți să-l înfundați pe individul ăsta pentru că a nenorocit viața cuiva, n-aveți decât să vă duceți la revista *Examiner*! Aici mi-e teamă că se cer fapte!

— L-am legat, Jill, de toate cele trei duble crime! am replicat. Buzele ei se răsfrânseră într-un zâmbet sceptic care spunea: „Scuze, poate altă dată!”

— Legătura cu șampania poate să țină dacă, să zicem, *l-ați înhățat*, dar *nu aveți cum*! Parteneriatul cu proprietăți imobiliare nu este un punct de plecare. Nimic din ce aveți nu îl implică

direct în niciuna dintre crime. Cu un tip ca Nicholas Jenks – persoană publică, cu relații – nu te joci cu acuzații nefondate. Cu un oftat, mută într-o parte un munte de dosare. Dragii mei, dacă vreți să prindeți peștele cel mare, mergeți și faceți rost de o undiță mai mare!

Am rămas cu gura căscată văzându-i reacția.

— Nu-s la primul caz de omucidere, Jill!

Bărbia ei puternică arăta la fel de hotărâtă.

— Nici la mine n-ar fi primul caz de prima pagină! apoi zâmbi, înmuiată. Asta-i una dintre expresiile preferate ale lui Bennett. Probabil că petrec prea mult timp printre rechini.

— Vorbim despre un criminal cu multiple crime la activ, zise Raleigh, cu ochii scăpărând de furie.

Pe fața lui Jill se putea citi doar implacabilul „demonstrează-mi!” Mai lucrasem cu ea de două ori înainte la cazuri de omucideri și știam cât de neobosită și de pregătită era când ajungea la proces. O dată mă invitase să rămân alături de ea în timpul unui proces la care eram martoră. După treizeci de minute epuizante, am cedat transpirată toată, însă Jill a marșat fără pauză, continuând într-un ritm nebun pe durata celor patruzeci și cinci de minute. La doi ani după absolvirea Facultății de Drept la Stanford, s-a măritat cu un tânăr promițător, unul dintre acționarii parteneri ai unei mari firme de investiții din oraș și dintr-un foc a sărit peste un escadron de procurori de carieră până a ajuns mâna dreaptă a procurorului districtual. Într-un oraș al tuturor posibilităților, Jill era una dintre acele femei pentru care totul mergea strună.

I-am întins fotografia camerei de supraveghere de la Hall of Fame, apoi pe cea a lui Nicholas Jenks. Le-a studiat, după care a ridicat din umeri.

— Știți ce-ar spune despre astea un specialist adus ca martor de partea adversă? Că nu-i mare brânză! Dacă polițiștii din Cleveland sunt de părere că îl pot condamna pe baza ăstora, ești invitata mea!

— Nu vreau să-l las pentru Cleveland.

— Atunci vino la mine cu ceva cu care mă pot duce la Marele Ben!

— Ce-ai zice de un mandat de percheziție și reținere? sugeră Raleigh. Poate reușim să identificăm sticla de șampanie de la primul loc al crimei ca făcând parte din lotul cumpărat de el.

— Îl pot obține de la un judecător, vorbi ca pentru sine Jill. Trebuie să fie cineva printre ei care să creadă că Jenks nu-i cine știe ce scriitor încât să accepte asta, însă cred că ați greși foarte tare.

— De ce?

— Puteați reține pe motiv de suspiciune o târfă drogată care juca pe două fronturi, adică pe ea, dar, dacă îl aduceți pe Nicholas Jenks, ar fi bine să-l și acuzați. Dacă îl avertizați că sunteți pe urmele lui, veți pierde mai mult timp evitându-i pe avocații lui și presa decât construindu-vă cazul! Dacă el este vinovatul, veți avea o singură șansă și numai una ca să „dezgropați” tot ce vă trebuie pentru a-l condamna. În momentul de față, aveți nevoie de mai mult!

— Claire are un fir de păr în laborator de la a doua crimă, a soților DeGeorge, am afirmat eu. Îl putem pune pe Jenks să ne dea o mostră de păr din barbă.

Jill clătină din cap în semn că „nu”.

— Cu ce aveți, s-ar conforma doar voluntar. Ca să nu mai zic ce ați putea pierde dacă reiese că v-ați înșelat.

— Te referi la restrângerea anchetei?

— Mă refeream la implicația politică. Știi regulile jocului, Lindsay.

Își îndreaptă spre mine ochii aceia foarte albaștri. Deja îmi închipuiam titlurile ziarelor, întorcând cazul împotriva noastră, cum făcusem și când O.J. Simpson și Jon Benet Ramsey fuseseră puși sub acuzație. În ambele situații, în timpul procesului, polițiștii au fost luați la bani mărunți ca niște posibili infractori.

Jill se ridică de pe scaun, își netezi fusta bleumarin, apoi se sprijini de birou.

— Uite ce e, dacă tipul este vinovat, mi-aș dori la fel de mult ca voi să-l fac bucăți! Dar tot ce-mi aduceți voi este o preferință ghinionistă în materie de șampanie și o martoră oculară aflată la al treilea pahar de votcă cu apă tonică. Cel puțin în cazul din Cleveland, Jenks a avut o relație anterioară cu una dintre victime, care implică un posibil motiv, dar deocamdată niciuna dintre jurisdicții nu are destule dovezi ca să meargă mai departe! Doi dintre cei mai mari vânători de titluri de senzație din oraș îmi urmăresc fiecare mișcare, admise Jill în final. Credeți că procurorul districtual și primarul ar vrea să scape din mână un asemenea caz? După care mă fixă fără să clipească.

Ce-ar spune testul cu turnesol aici? Ești sigură că este el, Lindsay?

Avea legătură cu toate cele trei cazuri. Vocea disperată a lui Christine Kogut suna limpede în mintea mea. Am aprobat din cap foarte convinsă.

— El este criminalul.

Jill se ridică în picioare și înconjură biroul. Cu jumătate de zâmbet pe față îmi zise:

— O să te fac să plătești dacă prin treaba asta îmi ratez orice șansă de a-mi mai tipări memoriile la patruzeci de ani!

În spatele sarcasmului am întrezărit o pasiune în ochii lui Jill Bernhardt, aceeași dârzenie pe care o sesizasem și când o văzusem pledând. Am avut senzația că fusesem lovită de jetul unui spray paralizant.

— De acord, Lindsay! Hai să facem dreptate în cazul ăsta! spuse Jill.

Nu știam ce o îmboldise pe Jill. Puterea? Dorința de a face bine? Vreun impuls maniac de a-și depăși performanțele? Indiferent care era motivul, bănuiam că seamănă cu al meu. În timp ce ascultam cât de coerent făcea planul pentru un posibil rechizitoriu, un alt gând îmbietor puse stăpânire pe mine.

Îmi trecu prin cap ideea de a-i propune să facă parte din clubul nostru alături de Claire și Cindy.

71

La un birou vechi de oțel aflat pe holurile întunecate și murdare ale bibliotecii ziarului *Chronicle*, Cindy Thomas se uita la microfilmele pe care erau stocate articole vechi de patru ani. Trecuse de opt seara. Fiind singură la ora aceea târzie în subsolul clădirii, se simțea ca un egiptolog care șterge praful de pe niște tăblițe de lut cu hieroglife de mult îngropate. Acum înțelegea de ce acestui loc i se spunea „Cavoul”. Presimțea că e pe cale să găsească ceva. Sub praf se ascundeau secrete și, în curând, avea să descopere ceva care să merite efortul.

Februarie... martie, 1996. Microfilmul curgea cu viteză constantă.

„Cineva cunoscut” le indicase prietena miresei din Cleveland. Cindy derulă înainte. În felul acesta găseai subiecte. Cu nopți pierdute și coate roase.

În cursul zilei, telefonase la firma de relații publice Bright Star Media, unde Kathy Kogut lucrase în San Francisco. Aceștia aflară abia atunci de moartea fostei lor angajate. Cindy se interesase dacă Bright Star se ocupă de filme artistice. Spre dezamăgirea ei, i se spusese că nu, ci de Capitoliu, sala de concerte. Așa suna și versiunea lui Kathy.

Nelăsându-se pradă deznădejdii, Cindy scormonea după numele companiei Bright Star în baza de date a ziarului *Chronicle*. Toate subiectele articolelor, nume, companii, recenzii scrise în ultimii zece ani erau cuprinse acolo. Cu o ușoară încântare constată că investigația ei se soldase cu câteva rezultate valabile.

Era o muncă asiduă și descurajantă. Articolele acopereau o perioadă mai mare de cinci ani, adică inclusiv momentul când Kathy se afla în San Francisco. Fiecare articol era înregistrat pe o rolă diferită de microfilm, ea fiind nevoită să se întoarcă mereu la dosare și să facă cerere de împrumut pentru trei bucăți o dată. După ce repetă de patru ori această procedură, bibliotecarul din schimbul de noapte îi întinse mapa spunându-i:

— Poftim, Thomas! Este toată a ta. Să te sature!

Era zece și un sfert - nu mai auzise nici păs în jurul ei de mai bine de două ore -, când în sfârșit ochii i se opriră pe ceva interesant. Era datat 10 februarie 1995. Rubrica Artele azi. „Pentru trupa locală Sierra, noul film se impune ca hit.” Ochii lui Cindy parcurseră rândurile de mai jos ale textului, citind tot ce ieșea în evidență: planuri pentru albumul lor, un turneu prin opt orașe. Citate din declarațiile solistului. „Sierra va interpreta cântecul la petrecerea de mâine seară de la Capitoliu pentru a celebra lansarea filmului *Crossed Wire*¹¹.

Inima parcă încetă să-i mai bată. Trecu repede la paginile de a doua zi ale aceleiași rubrici și citi articolul dintr-o suflare: „... Au cucerit Capitoliul. Chris Wilcox, vedeta, a fost acolo”. O poză cu o actriță atrăgătoare. „Bright Star... alți soliști care înregistrează așteaptă succesul.” Ochii îi alunecară pe alte trei noi poze din apropiere. Sub fiecare, cu un scris mic era menționat numele fotografului: „Fotografie a lui Sal Esposito. Proprietate a ziarului *Chronicle*.”

„Fotografie...” Cindy sări din scaunul ei de la biroul de microfilme și trecu în grabă pe lângă teancurile legate, înalte de

¹¹ „Sârmă ghimpată” (n. tr.).

trei metri, cu ediții vechi, îngălbenite de vreme. În capătul opus al Cavoului era „morga” fotografiilor de la *Chronicle*. Rânduri întregi de poziții nefolosite.

Nici măcar nu mai fusese vreodată aici... nu știa cum era structurat.

Părea un loc extrem de sinistru la ora aceea târzie.

Dintr-o privire își dădu seama că șirurile erau aranjate în ordine cronologică. Urmă semnele de la capătul fiecăruia până ajunse la februarie 1995. Găsi și data de 10. Desigur, se afla pe cel mai înalt raft. Unde altundeva putea să fie? Puse piciorul pe un raft de jos, se ridică pe vârfuri și răsturnă cutia. Pe podeaua prăfuită, Cindy începu să răsfoiască frenetic dosarele legate cu elastic. Ca într-un vis, dădu peste unul pe care scria cu litere mari negre: „*Lansare Crossed Wire - Esposito*”. Țsta era!

Înăuntru se aflau patru negative și câteva poze lucioase alb-negru. Cineva, probabil reporterul, scrisese numele fiecărei persoane cu pixul în josul fiecărei poze. Înlemni când dădu peste fotografia pe care spera s-o găsească. Patru persoane cu paharele ridicate spre obiectiv, ținându-se de braț.

Îi recunosc figura lui Kathy Kogut din pozele cu care se întorsese Lindsay. Păr roșcat, creț. Cu ochelari cu ramă plată, la modă. Și, alături de ea, zâmbind spre aparat, era o altă față pe care Cindy o cunoștea. I se tăie răsuflarea. Degetele îi tremurară la gândul că descifrase în sfârșit hieroglifele. Era barba tunsă, de culoare roșiatică. Zâmbetul îngust, complice - de parcă ar fi știut unde puteau duce toate astea într-o bună zi.

Lângă Kathy Kogut stătea scriitorul Nicholas Jenks.

72

Am fost complet surprinsă când Cindy a apărut la ușa mea la unsprezece și jumătate noaptea. Cu chipul transfigurat de exaltare, îmi spuse pe nerăsuflăte:

— Știu cine era amantul lui Kathy Kogut!

— Nicholas Jenks, am replicat. Intră, Cindy! Jos, Martha! Câinele se agăța de cămașa mea de noapte cu emblema Giants pe ea.

— O, Dumnezeule! bombăni ea tare. Eram așa de mândră de mine! Am crezut că eu am descoperit lucrul ăsta!

Într-adevăr, ea îl descoperise! Îi întrecuse pe McBride și pe cei

din Seattle, două echipaje de investigatori antrenați, precum și FBI-ul. M-am uitat la ea cu reală admirație.

— Cum?

Prea agitată ca să stea într-un loc, Cindy se fâșâia de colo-colo prin living și-mi povestea cum ajunsese la minunata ei descoperire. Despături o fotocopie a pozei de ziar care îi înfățișa pe Jenks și Kathy Kogut la premiera cinematografică. Am urmărit-o înconjurându-mi canapeaua, străduindu-mă să țin pasul cu ea. „Bright Star... Sierra... *Crossed Wire*...” Cindy era în culmea fericirii.

— Sunt un reporter bun, Lindsay!

I-am zâmbit.

— Știu că ești! Doar că nu poți scrie despre asta!

Cindy încremeni ca lovită de trăsnet.

— O, Doamne! gemu ea. Asta-i ca și cum m-aș afla în cabina de duș cu Brad Pitt și n-aș avea voie să-l ating!

Mă privi de parcă tocmai i-aș fi împlântat un cuțit în inimă.

— Cindy! Am întins brațele s-o strâng. Nici măcar nu l-ai fi suspectat dacă nu ți-aș fi dat indiciile de la Cleveland!

M-am dus în bucătărie, de unde am întrebat-o dacă vrea niște ceai.

Se trânti pe canapea și gemu.

— Vreau o bere. Nu, nu bere! Bourbon!

I-am arătat cu degetul micul bar de lângă terasă. După câteva minute stăteam alături una de cealaltă. Eu cu cana mea de ceai, Cindy cu un pahar zdravăn de whisky Wild Turkey. Martha se postă confortabil la picioarele noastre.

— Sunt mândră de tine, Cindy! i-am spus. Chiar ai aflat cine e! Ai întrecut două forțe de poliție. Când se va încheia treaba asta, voi avea grijă să ți se facă o mențiune specială în presă.

— Eu sunt presa! exclamă Cindy, forțându-se să zâmbească. Și ce vrei să spui cu „Când se va încheia”? Îl aveți!

— Nu chiar! am clătinat din cap.

I-am explicat că tot ce aveam, până și lucruri pe care ea nu le știa - podgoria, șampania - erau circumstanțiale. Nu puteam nici măcar să-l obligăm să dea un fir de păr ca probă.

— Și atunci ce trebuie să facem?

— Să demonstrăm cu dovezi solide implicarea în prima crimă.

Dintr-odată începu să mă implore:

— Lindsay, trebuie s-o public!

- Nu, am insistat. Nimeni nu știe. Doar Roth și Raleigh. Și încă o persoană...
- Cine? clipi mirată Cindy.
- Jill Bernhardt.
- Procurorul adjunct districtual? Biroul ăla e ca o strecurătoare care încearcă să traverseze Pacificul. E plin de scurgeri de informație!
- Nu! am asigurat-o eu. Jill n-o să ne dea de gol!
- Cum de poți fi atât de sigură?
- Pentru că Jill Bernhardt vrea să-l prindă pe individ la fel de mult ca și noi, am subliniat eu cu convingere.
- Asta-i tot? mârâi Cindy.
- Am sorbit o înghițitură de ceai și am privit-o fix în ochi.
- Și pentru că am invitat-o în grupul nostru.

73

A doua zi ne-am întâlnit după serviciu să bem ceva la Susie și le-am prezentat-o fetelor pe Jill.

Toată ziua nu-mi stătuse gândul decât la posibilitatea de a-l pune pe Jenks față în față cu dovezile pe care le aveam ca să-l reținem. Îmi doream să accelerez totul. Voiam să-i dau de înțeles că l-am prins. „Blestematul Barbă Roșie!”

În timp ce ne așteptam băuturile, le-am comunicat o parte din noile descoperiri. La percheziția locuinței lui Kathy Kogut din Seattle se găsiseră numele și numărul lui Jenks trecute în agenda ei telefonică. În urma verificării la centrala telefonică Northwest Bell am obținut evidența convorbirilor din ultima lună în care apăreau trei apeluri spre el, inclusiv unul cu trei zile înaintea nunții din Cleveland. Ne confirma spusele lui Merrill Shortley.

— „Până la sfârșitul sfârșitului”, repetă Claire. Înfiorător! Amândoi, de fapt.

Îi arătasem lui Maryanne Perkins de la magazinul Saks poza lui Jenks amestecată printre alte cinci. Aveam nevoie disperată ca ceva să-l lege de prima crimă. Doamna ezitase puțin înainte de a-l recunoaște.

— El este! declarase ea. Însă e greu de zis! L-am văzut o fracțiune de secundă și de departe.

Perspectiva interogării ei de către avocatul apărării nu-mi pica

bine. Nu-i de mirare că Jill era de aceeași părere.

Lui Jill îi fu de ajuns o singură margarita ca să se integreze fără probleme în grupul nostru. Claire o mai întâlneau de câteva ori când depusese mărturie la procese. Amândouă ajunseseră să-și poarte respect pentru felul în care reușiseră să răzbească în departamente dominate de bărbați.

Am rugat-o pe Jill să ne povestească despre ea și ne-a spus că absolvise Dreptul la Stanford, iar tatăl ei era avocat la o corporație în Dallas. Pe ea nu o interesa contenciosul. Asta era specialitatea soțului ei, Steve, care conducea un fond de investiții pentru Bank America. Locuiau în Burlingame - în lux - și obișnuiau să facă expediții de alpinism în deșert, la Moab. Nu aveau copii.

— Pur și simplu nu a venit momentul potrivit, zise ea.

Viața lui Jill părea un exemplu de succes. Totuși, simțea că îi lipsește ceva. Poate că o obosise frecușul și ritmul realizărilor ei.

Când ne sosiră băuturile, eu și Claire am toastat pentru felul în care Cindy descoperise numele lui Jenks, întrecând de la mare distanță două departamente de poliție. Claire înălță paharul în cinstea ei și o felicită.

— Ești destul de bună pentru o novice, desigur, dar încă nu ești maestră! zâmbi ea către mine.

— Știți, mă gândeam... vorbi Jill, rotindu-și privirea pe deasupra mesei. Știu că am locul meu la dineuri și la toate chestiile oficiale... dar nu de asta m-ați cooptat, așa-i? Se pare că avem de toate aici: presa, poliția, medicina legală. De fapt ce fel de grup este asta?

Din moment ce eu o invitaseam, i-am răspuns:

— De femei! În plină ascensiune a carierei lor. Femei care slujesc legea!

— Mda! Cu șefi blegi, dar manipulatori.

— Păi, mă încadrez și eu aici! răspunse Jill. Și nu-i rău că fiecare dintre voi pare să aibă o oarecare legătură cu cazul de miri și mirese.

Mi-am ținut respirația. Jill putea să strice tot aranjamentul nostru dacă voia, dar era cu noi. Am recunoscut:

— Într-un fel am lucrat împreună, în afara anchetei!

În compania paharelor de margarita, i-am explicat cum de-am ajuns la asta. Cum am dat peste cazul acesta și am încercat să-l rezolvăm pe cont propriu, împărtășindu-ne ceea ce știa fiecare.

Cum exista un fel de legătură între noi care între timp se consolidase.

Jill își arcui sprâncenele.

— Să înțeleg că vă împărtășiți tot ce aflați legat de anchetă?

— Bineînțeles! am sărit eu. Ei, oarecum! I-am spus că îi comunicam lui Cindy numai informații pe care departamentul era pe punctul de a le transmite presei. Că era palpitant să ne croim drum prin diverse departamente, avansând cu acest caz.

— Știu că lucrurile nu vor mai sta așa când va începe procesul. Dacă ceva din aranjamentul ăsta nu-ți place...

Toate trei ne țineam parcă răsuflarea, așteptându-i răspunsul. Veni Loretta și mai comandarăm un rând. Ardeam de nerăbdare ca Jill să se decidă.

— Ce-ar fi să vă anunț eu când lucrurile încep să nu-mi mai placă? Ochii ei albaștri erau larg deschiși. Între timp, va fi nevoie de o coroborare și mai puternică a datelor, dacă vreți să ducem cazul la tribunal.

Noi, celelalte, am răsuflat ușurate și ne-am săltat paharele în direcția noului nostru membru.

— Așadar, asocierea asta are un nume? se interesă Jill.

Ne-am uitat una la alta, am ridicat din umeri și am dat din cap că nu.

— Suntem un fel de Club al Fetelor de la Crime, am zis eu.

— Lindsay ne-a ridicat în grad! rânji Claire.

— Trupa Margarita, lansă Jill. Are mai multe interpretări!

— Cățelele rele! chicoti Claire.

— Într-o bună zi, toate vom fi în posturi de conducere! replică Cindy. Puicuțele de la Omucideri! Astea suntem noi și asta facem!

— Opriți-mă dacă încep să urlu de plăcere! se auzi Jill.

Ne-am privit una pe alta. Eram toate femei deștepte, atrăgătoare, care nu acceptau compromisuri. Aveam să ajungem în funcții de conducere într-o bună zi.

Chelnerița se întoarse cu băuturile noastre.

— Pentru noi! am închinat, ciocnind paharele.

74

Conduceam spre casă, foarte mulțumită că Jill făcea parte din grupul nostru, însă în scurt timp îmi veni în minte faptul că încă

„mă ascundeam” de prietenele mele.

Îmi sună pagerul.

— Ce faci? mă întrebă Raleigh când primi telefon de la mine.

— Mă îndreptam spre casă. Sunt frântă!

— Ai chef să vorbim puțin? Sunt la Mahoney.

Mahoney era un local întunecos și aglomerat de lângă Curte, adesea plin cu polițiști în afara programului.

— Am mâncat deja, i-am spus.

— Hai să ne întâlnim totuși, îmi propuse Raleigh. E ceva legat de caz.

Eram la doar câteva minute depărtare. Mahoney era pe strada Brannan. Pentru a ajunge la Potrero, trebuia să trec pe lângă el.

Aveam din nou emoții. Mă temeam că nu mai procedam ca la carte. Regula era ca partenerii să nu se implice. Nici oamenii cu viețile în declin. Știam că, dacă lăsam lucrurile să curgă de la sine, se putea întâmpla orice. De data asta nu era vorba de o aventură de o noapte, pe care s-o dau uitării a doua zi. Oricât de mult aș fi vrut, aveam rețineri. Eram prea speriată să mă las dusă de val. Să mă eliberez. Să îl trag și pe el după mine.

M-am simțit ușurată când l-am văzut pe Raleigh așteptându-mă în fața barului. Veni lângă mașină. Nu m-am putut abține să nu observ în sinea mea că arăta bine, ca de obicei.

— Mulțumesc că nu am fost nevoită să intru în bar.

Se aplecă pe marginea ferestrei deschise.

— L-am cercetat pe Nicholas Jenks, îmi spuse el.

— Și?

— Tipul are patruzeci și opt de ani. A început Dreptul, dar nu l-a terminat. În primul an s-a apucat să scrie romane. A scris două cărți care nu au avut succes. Apoi, a dat lovitura cu *Crossed Wire*, un thriller ciudat. E ceva ce trebuie să știi. În urmă cu mai bine de șapte ani, s-a primit un apel la poliție de la domiciliul lui, pentru o ceartă familială.

— Cine a sunat?

— Soția lui. Prima soție. Raleigh se aplecă, apropiindu-se de mine: Am scos raportul. Se pare că a fost bătută măr. Vânătăi pe brațe. O vânătaie imensă pe față.

Mă străfulgeră un gând - Merrill Shortley, despre prietenul lui Kathy: „Îi plăceau jocurile sexuale intense”.

— Soția a depus plângere?

Chris scutură din cap.

— A renunțat! Nu a depus plângere. De atunci, el a făcut o grămadă de bani. Șase romane de succes. Filme, scenariii. Acum are o nouă soție.

— Prin urmare, fosta soție ar putea fi de acord să vorbească. Avea o expresie satisfăcută.

— Deci pot să-ți fac cinste cu cina, Lindsay?

O picătură fierbinte de sudoare îmi alunecă pe gât. Nu știam dacă să rămân în mașină sau să ies. M-am gândit: „Dacă ies...”

— Chris, am mâncat deja. Am avut o obligație.

— Jacobi, spuse el cu un zâmbet răutăcios.

Mă putea cuceri oricând cu așa un zâmbet.

— O chestie între femei. Ne întâlnim câteva prietene o dată pe lună. Ne mai povestim viețile. Știi cum e, probleme cu dădaca, antrenorul personal de gimnastică, casele de la țară. Afaceri, probleme de genul ăsta.

— O cunosc pe vreuna dintre ele? Întrebă Raleigh ridicând din sprâncene.

— Poate într-o zi o să vă fac cunoștință.

Am stat acolo un timp, simțind cum îmi bate inima. Părul de pe antebrațul lui Raleigh mă atinge ușor și asta mă scotea din minți. Trebuia să spun ceva.

— De ce m-ai chemat aici, Chris?

— Jenks, răspuse el. Nu ți-am spus tot. Am verificat dacă are arme de foc, împreună cu poliția din Sacramento. Se uită la mine cu o sclipire în ochi. Are câteva înregistrate. O pușcă de vânătoare Browning de calibru 22, un Renifeld de calibru 33. Un Remington de calibru 40.5. Îmi dădea indicii. Știam că urmează partea cea mai interesantă: Mai e și un Glock Special, Lindsay. Fabricat în 1999. *Nouă milimetri!*

Am simțit pe loc cum totul se leagă.

Chris se încruntă:

— Are arma cu pricina, Lindsay! Trebuie să găsim arma aceea.

Am făcut un gest triumfător spre Raleigh. În mintea mea totul se derula cu repeziune: Sparrow Ridge, telefoanele, acum un Glock Special. Erau încă toate probe indirecte, dar începeau să se potrivească.

— Ce faci mâine, Raleigh? I-am întrebat zâmbind.

— Program de voie. De ce?

— Cred că a venit vremea să vorbim cu tipul ăsta față în față.

75

Sus pe deal, mai sus de podul Golden Gate, la El Camino del Mar nr. 20 se afla o vilă în stil spaniol, cu o poartă de fier ce păzea aleea pavată cu plăci de argilă arsă.

Acolo locuia Barbă Roșie - Nicholas Jenks.

Reședința lui Jenks nu era prea înaltă, dar impunătoare, înconjurată de garduri vii tunse frumos și azalee înflorite, deschise la culoare. În mijlocul aleii se afla o sculptură mare din fier, *Madonna cu pruncul*, a lui Botero.

— Se câștigă bine din ficțiune, spuse Raleigh cu un fluierat ușor, în timp ce intram pe ușa din față.

Fixasem o întâlnire prin asistenta personală a lui Jenks, pentru amiază. Sam Roth mă avertizase să nu fiu prea dură.

O menajeră drăguță ne deschise ușa și ne pofti într-un solariu spațios, spunându-ne că domnul Jenks urma să coboare imediat. Încăperea, somptuos decorată, părea decupată dintr-o revistă - cu tapet scump cu imprimeu de Jacquard, scaune orientale, o măsuță de cafea din mahon, rafturi cu suvenire și fotografii și dădea spre o curte interioară pavată, cu vedere la Oceanul Pacific.

Locuiam dintotdeauna în San Francisco, însă nu știam că poți avea o priveliște atât de spectaculoasă în fiecare seară când vii acasă.

În timp ce așteptam, am examinat fotografiile aranjate pe o masă. Jenks cu o serie de fețe cunoscute: Michael Douglas, cel mai important tip de la Disney, Bill Walsh de la echipa 49-ers. În altele se afla în compania unei femei atrăgătoare, actuala lui soție - strălucitoare, zâmbitoare, cu părul blond-roșcat - în multe locuri exotice: plaje, pârtii de ski, o insulă mediteraneană.

Într-o ramă argintie, era o poză de 9x11 cu cei doi în mijlocul unei rotonde iluminate. Domul Muzeului de Arte Frumoase. Era o poză de nuntă.

În momentul acela intră Nicholas Jenks. L-am recunoscut imediat din fotografii.

Era mai slab decât îmi închipuisem. În formă, bine făcut, cu o înălțime ce nu depășea un metru șaptezeci și cinci, îmbrăcat într-o cămașă albă descheiată și o pereche de blugi uzați.

Privirea mi se opri imediat pe barba roșie, cu fire cărunte.

„Barbă Roșie, mă bucur că ne întâlnim, în sfârșit.”

— Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați, domnule și domnișoară inspector, spuse el cu un zâmbet ușor, însă mă tem că mă îmbolnăvesc dacă nu termin de scris paginile de dimineață. Întinse mâna, observând fotografia pe care n-o pusesem la loc. Seamănă puțin cu decorul din *Nunta lui Figaro*, nu-i așa? Eu unul aș fi preferat o căsătorie civilă restrânsă, dar Chessy a spus că, dacă mă păcălește să port smoching, nu se va mai îndoii niciodată de atașamentul meu față de ea.

Nu voiam să mă las fermecată de acest bărbat, dar trebuia să recunosc că era atrăgător și stăpân pe situație. Vedeam acum ce găseau unele femei la el. Ne invită să stăm pe canapea.

— Am dori, am zis eu, să vă punem câteva întrebări.

— Despre crimele cu miri și mirese... Asistenta mea m-a informat. O nebulie... Teribil! Însă aceste acte, atât de incredibil deperate, cer un minimum de compasiune.

— Pentru victime, am zis eu, punând poza de nuntă înapoi pe masă.

— Lumea se gândește numai la victime, spuse Jenks. Dar contează și ce e în mintea criminalului. Mulți cred că este vorba de răzbunare. Cea mai *bolnavă* formă de răzbunare... Sau chiar subjugare, ca în multe cazuri de viol. Însă eu nu sunt prea sigur de asta.

— Care e teoria dumneavoastră, domnule Jenks? Întrebă Chris.

Întrebarea lui sună de parcă ar fi fost un mare admirator.

Jenks ridică în aer o carafă de ceai cu gheață.

— Ceva de băut? Știu că e un subiect fierbinte, dar lucrez de azi-dimineață de la opt.

Am refuzat amândoi. Eu am scos un dosar plic din geantă și mi l-am pus în poală. Mi-am amintit de sfatul lui Cheery: „Nu exagera. Jenks e o persoană importantă. Tu nu ești”.

Nicholas Jenks își turnă un pahar mare de ceai și continuă:

— Din ce-am citit, aceste crime seamănă cu niște violuri, violuri ale inocenței. Criminalul acționează într-o manieră de neiertat în cel mai sacru decor al societății noastre! Mie aceste crime mi se par eminentemente un gest de purificare.

— Din păcate, domnule Jenks, am spus eu ignorând aberațiile pe care le îndruga, noi nu am venit până aici ca să ne dați

sfaturi profesionale. Am niște întrebări referitoare la aceste crime, pe care am vrea să vi le adresăm.

Jenks se așează la loc pe scaun. Părea surprins.

— Aveți un ton groaznic de oficial.

— Asta depinde numai de dumneavoastră, am spus eu. Am scos un reportofon din geantă. Vă deranjează dacă îl pornesc?

Se uită mirat la mine, cu o privire suspicioasă, apoi făcu un semn cu mâna, ca și cum nu ar fi contat.

— Domnule Jenks, aș vrea să încep cu aceste crime... Aveți informații despre vreuna dintre ele, în afară de ceea ce ați citit în ziare?

— Informații? Jenks respiră adânc, reflectând la ceva anume. Apoi dădu din cap. Nu. Deloc.

— Ați citit și că a avut loc o a treia crimă? Săptămâna trecută. La Cleveland.

— Desigur. Citesc cinci sau șase ziare în fiecare zi.

— Și ați citit și cine erau victimele?

— Din Seattle, nu-i așa? Una dintre ele parcă era un fel de organizator de concerte.

— Mirele, am spus eu dând din cap, James Voskuhl. Mireasa a locuit o vreme în San Francisco. Numele ei de domnișoară era Kathy Kogut. Vă spune ceva vreunul dintre aceste nume?

— Nu! Ar trebui?

— Deci nu i-ați întâlnit niciodată, pe niciunul din ei? Orice interes pe care l-ați manifestat față de acest caz a fost doar din... curiozitate morbidă?

Mă fixă cu privirea.

— Exact așa! Curiozitatea morbidă este meseria mea.

Am deschis dosarul plic și am scos fotografia care era deasupra. Se juca cu noi, așa cum se jucase și atunci când lăsase indicii care să ne împotmolească pe parcurs.

I-am întins fotografia peste masă.

— Poate asta o să vă împropăteze memoria, am spus eu. E Kathy Kogut, mireasa care a fost omorâtă acum două seri. Cred că bărbatul de lângă ea sunteți dumneavoastră!

76

Încet, Barbă Roșie ridică fotografia și se uită la ea.

— Într-adevăr, eu sunt, declară el. Însă pe doamna, cu toate

că este foarte frumoasă, nu o recunosc. Unde a fost făcută fotografia?

— La lansarea în San Francisco a filmului *Crossed Wire*.

— Of, oftă el, de parcă asta l-ar fi lămurit.

Îl urmăream cum își frământa mintea să găsească răspunsul potrivit. Era, cu siguranță, deștept și un actor foarte bun.

— Întâlnesc multă lume la astfel de evenimente. De aceea încerc să îi evit. Spuneți că asta e fata care a fost omorâtă în Cleveland?

— Speram că e cineva de care v-ați putea aminti, i-am răspuns eu.

Jenks dădu din cap că nu.

— Prea mulți fani, nu prea am chef să îi cunosc, nici măcar pe admiratoarele drăguțe, domnișoară inspector!

— Prețul succesului, îmi închipui... Am luat înapoi fotografia, cercetând-o un moment, apoi i-am strecurat-o din nou în față. Cu toate acestea, trebuie să mă întorc la această admiratoare în mod special. Mă întreb de ce nu vă atrage atenția. Dintre *toate celelalte admiratoare!*

Am scos din mapă o copie a facturii de telefon de la Northwest Bell și i-am întins-o. Pe ea erau subliniate câteva apeluri.

— Acesta este numărul dumneavoastră particular?

Jenks luă factura. Privirea i se întunecă.

— Așa este.

— V-a sunat, domnule Jenks! De trei ori doar în ultimele săptămâni. O dată... aici, unde am încercuit, ați vorbit timp de douăsprezece minute. Asta se întâmpla săptămâna trecută, cu trei zile înainte de a se mărita și de a fi omorâtă.

Jenks clipi. Apoi luă din nou fotografia în mână. De data asta arăta diferit: sobru, vrând parcă să-și ceară iertare.

— Adevărul este, domnișoară inspector, spuse el respirând adânc că mi-a părut cumplit de rău să aflu ce s-a întâmplat. În ultima lună era atât de nerăbdătoare, plină de speranțe. Am greșit că v-am mințit. A fost o prostie din partea mea. O știam, într-adevăr, pe Kathy. Am cunoscut-o în noaptea când s-a făcut fotografia. Uneori, admiratoarele mele sunt destul de sentimentale. Și atrăgătoare. Iar eu, spre nenorocirea mea, pot fi, din când în când, un bărbat sentimental.

Îmi venea să sar peste masă și să-i zdrobesc lui Nicholas

Jenks fața aia sentimentală. Eram convinsă că era responsabil de uciderea fără milă a șase persoane. Acum își bătea joc de noi și de victime. Să-l ia naiba!

— Așadar, recunoașteți, interveni Raleigh, că ați avut o relație cu această femeie.

— Nu așa cum insinuați dumneavoastră, răspuse Jenks. Kathy era o femeie care spera să-și împlinească vagile aspirații artistice prin asocierea cu cineva implicat în actul creației. Voia și ea să scrie. Nu-i chiar ca neurochirurgia, dar cred că, dacă ar fi atât de ușor, am avea cu toții un roman de succes, nu?

Niciunul din noi nu răspuse.

— Am vorbit, poate ne-am întâlnit de câteva ori de-a lungul a câțiva ani. Nu a fost niciodată nimic mai mult. Acesta este adevărul.

— I-ați fost un fel de mentor? sugeră Raleigh.

— Da, exact. Ați ales termenul potrivit.

— Nu cumva - m-am aplecat spre el, nemaiputând să-mi controlez tonul - ați fost *mentorul* lui Kathy în Cleveland sâmbăta trecută, în noaptea când a fost ucisă?

Chipul lui Jenks se înnegri.

— E ridicol! Ce lucru nepotrivit spuneți.

Am deschis încă o dată mapa, de data asta scoțând o copie a unei fotografii luate cu ajutorul camerelor de supraveghere, care-l surprindea pe ucigaș sosind la Hall of Fame.

— Aceasta este o fotografie din noaptea când a fost ucisă. Dumneavoastră sunteți, domnule Jenks?

Jenks nici nu clipi.

— S-ar fi putut, domnișoară inspector, *dacă* aș fi fost acolo, dar categoric nu am fost.

— Unde ați fost sâmbăta trecută?

— Ajutați-mă să înțeleg, spuse el uimit, sugerați că *sunt* suspect în aceste crime?

— Kathy Kogut a vorbit, domnule Jenks, i-am spus cu o privire aspră. Cu sora ei. Cu prietenii. Știm cum v-ați purtat cu ea. Știm că a plecat din zona golfului ca să scape de dominația dumneavoastră. Știm că ați avut o relație cu ea până în noaptea nunții.

Nu-l slăbeam pe Jenks din ochi. Nu mai era nimic în cameră, în afară de noi doi.

— *Nu* am fost în Cleveland, spuse el. Am fost chiar aici în

noaptea aceea.

I-am înșirat toate dovezile. De la sticla de Clos du Mesnil lăsată la Hyatt, la implicarea sa în fondul de proprietăți imobiliare care deținea podgoria Sparrow Ridge, până la faptul că două dintre crime fuseseră comise cu arme de calibru nouă milimetri, iar, conform înregistrării, el avea o asemenea armă.

— Sper că nu pe asta vă bazați bănuielile, îmi spuse râzând. Am primit șampania aia cu mult timp în urmă. Ridică din umeri: Nici nu îmi amintesc măcar unde este.

— Presupun că o puteți găsi? întrebă Raleigh.

Apoi îi spuse că, în semn de respect, îi ceream să o predea de bunăvoie.

— Vă deranjează dacă vă cerem o mostră de păr din barbă dumneavoastră? am întrebat eu.

— *Poftim?!*

Se uită la mine sfidător. Mi-am imaginat ce privire văzuse Melanie Brandt atunci când o atacase. Ce văzuse Kathy Kogut atunci când ridicase arma spre capul ei.

Nicholas Jenks răspunse în cele din urmă:

— Cred că această întrevedere captivantă se apropie de sfârșit. Își întinse încheieturile mâinilor: în caz că nu intenționați să mă arestați, mă așteaptă prânzul.

Am dat din cap.

— Trebuie să continuăm ancheta. Cu privire la locurile unde ați fost. Și la armă.

— Desigur, spuse Jenks ridicându-se, și, dacă aveți nevoie de colaborare, puteți oricând să mă contactați prin avocatul meu.

Am strâns fotografiile și le-am pus înapoi în mapă. Eu și Raleigh ne-am ridicat.

În acel moment, blonda atrăgătoare din fotografia intră în cameră.

Era, fără îndoială, drăguță, cu ochi albaștri, blânzi, ten alb, păr lung, lăsat să cadă liber pe spate. Avea un corp înalt de dansatoare și purta pantaloni mulați până la genunchi și un tricou Nike.

— Chessy! exclamă Jenks. Dumnealor sunt de la Poliția din San Francisco. Domnule și domnișoară inspector, soția mea.

— Îmi pare rău, Nicky, se scuză Chessy Jenks. Vine Susan la noi. Nu știam că ai oaspeți.

— Tocmai plecau.

Noi am dat din cap politicos și am înaintat spre ușă.

— Dacă puteți găsi ce am discutat, i-am zis, vom trimite pe cineva să o ia.

Se uită prin mine.

Uram faptul că plecăm fără să-l arestăm și că îl tratasem cu mânuși. Dar eram totuși la un pas de a-l aresta.

— Deci, spuse Chessy Jenks zâmbind, soțul meu a devenit în cele din urmă un criminal? Se îndreptă spre el, luându-l de braț în glumă. Mereu i-am spus că, dacă mai scrie despre personajele alea perverse, e inevitabil.

„Oare știe?” mă întrebam. Trăia cu el, dormea cu el. Cum putea să nu fie conștientă de ceea ce se petrecea în capul lui?

— Sinceră să fiu, sper că nu, doamnă Jenks, a fost tot ce am spus.

77

— Ce-a vrut să spună cu asta? îl întrebă confuză Chessy Jenks pe soțul ei, după plecarea inspectorilor de poliție de la ei din casă.

Jenks o goni de lângă el și merse spre ușile înalte cu vedere la Oceanul Pacific.

— Idioții, mormăi ca pentru sine. Amatori! Cu cine dracu' își închipuie ei că au de-a face?

Simți o căldură înțepătoare străbătându-i umerii și spatele. „Niște tâmpiți, cu minți de găină. Gândaci! De asta sunt polițiști! Dacă ar avea ceva minte, ar face ca mine. Să trăiască la înălțime deasupra Pacificului.”

— De asta sapă gropi de gunoi. Ca să se simtă și ei într-un loc acasă.

Chessy ridică fotografia de nuntă de pe măsuta de televizor și o așeză la locul ei de onoare.

— Ce-ai mai făcut de data asta, Nick?

De ce trebuia oare ea mereu să-l descoasă? De ce trebuia ea mereu să știe?

Femeia se apropie de el și îl privi cu ochii aceia limpezi și răbdători.

Ca de fiecare dată, furia lui se descarcă asemenea unui fulger.

Nici măcar nu conștientiză că o lovește.

Simți doar că îl doare brusc mâna și o văzu pe Chessy întinsă pe jos. Măsuța din lemn de bambus pe care se aflau pozele se răsturnase, iar ea se ținea cu mâna de gură.

— Nu știi când să stai departe de mine? urlă el. Ce-ți trebuie, o hartă desenată?

— Ă-ă, Nick! îngăimă Chessy. Nu aici... și nu acum!

— Ce anume nu aici? strigă el și mai tare.

Știa că țipă și că își pierde controlul, că personalul din casă îl putea auzi.

— Te rog, Nick! zise Chessy, ridicându-se de pe jos. Trebuie să vină Susan! Mergem să luăm masa în oraș!

De fapt, ideea că Chessy se credea îndreptățită să stea acolo și să-l judece îl înfuriase. Nu știa cine era în realitate? Doar o blondă pistruiată pe care o alesese dintr-o turmă de vite și o transformase în visul oricărei femei stil Martha Stewart.

O înșfăcă de braț și își apropie amenințător fața de ochii ei frumoși, înspăimântați.

— Spune-o!

Brațul pe care îl strângea tremura. Din nările ei se prelingea un firicel de sânge.

— Doamne, Nick...

Asta îi plăcea lui, să-i fie teamă de el, deși nu o arăta niciodată în public.

— Am zis s-o spui, Chessy!

Îi răsuci brațul la spate.

Femeia începu să respire greu și să transpire. Sfârcurile ei mici, întărite i se vedeau prin tricou. Îi aruncă o privire vag sfidătoare, iar el îi răsuci mâna și mai tare, îngropându-și degetele în carnea brațului ei. O smuci spre dormitor, făcând-o să se împiedice ca să-l urmeze.

Închise cu piciorul ușa de la cameră.

„Cine se crede polițista care conduce ancheta? Să vină aici... să mă acuze în felul ăsta. Îmbrăcată în costumul ei ieftin. Ce cățea afurisită și obraznică!”

O târî pe Chessy în debaraua cu haine. A ei! Înăuntru era întuneric. Nu erau decât întunericul, suspinele și mirosul persistent al parfumului ei. O împinse cu fața la perete și se frecă de fundul ei. Îi trase în jos pantalonii, odată cu chiloții.

— Te rog, țipă ea. Nicky!

Găsi locul familiar unde fesele ei mici se despărțeau. Era

foarte excitat și se împinse adânc în ea. O penetră.

— Spune-o, gâfâi el. Știi cum s-o oprești. Spune-o!

— Ham... murmură ea în sfârșit, abia șoptit.

Acum îi plăcea și ei, ca întotdeauna, de altfel. Nu era rău – era bine. Toate sfârșeau prin a-și dori asta și a le face plăcere. Mereu și le alegea așa de bine.

— Ham! Ham! Ham! scânci ea. Asta voiai, Nick?

Da, asta era o parte din ce își dorea, în schimb era tot ce aștepta de la Chessy.

— Îți place la nebunie, Chessy! îi șopti el ca răspuns. De asta ești aici.

78

Îi supravegheam îndeaproape toate mișcărilor lui Jenks cu o echipă de urmărire formată din trei mașini. Dacă încerca să scape de armă, aflam. Dacă încerca să ucidă din nou, speram să-l putem opri. Oricât de inteligent era, nu prea vedeam cum ar mai putea să comită o altă crimă în momentul de față.

Îmi doream să pot discuta cu cineva care îl cunoștea și care ar fi fost dispus să vorbească. Raleigh îmi pomenise despre o fostă soție și despre experiențele violente dintre ei. Trebuia să stau de vorbă cu ea.

Nu mi-a fost greu să dau de urma Joannei Jenks, actuală Joanna Wade. Căutând în fișierele poliției, mi-a apărut numele ei de domnișoară înregistrat în reclamația depusă cu ani în urmă împotriva soțului ei. În prezent Joanna Wade locuia pe Filbert Street, la numărul 1115, în Russian Hill.

Locuința era o vilă frumoasă acoperită cu piatră de var, situată pe culmea cea mai abruptă a dealului. Am sunat la interfon și m-am prezentat menajerei care a răspuns. Aceasta m-a informat că doamna Wade nu era acasă.

— *Jimnastică!* Sala Gold Gym. Pe Union.

Am găsit sala de sport după colțul străzii, între o cafenea Starbucks și un supermarket Alfredson. La intrare, un angajat cu părul prins în codiță mă informă că Joanna era în Sala de exerciții C. Când am cerut o descriere fizică a Joannei Wade, angajatul mi-a răspuns râzând:

— Imaginați-vă o blondă bățăioasă cu un fund pe cinste!

Am înaintat pe coridor și printr-un perete mare de sticlă am

zărit o grupă la ora de Tae Bo în Sala de exerciții C. Opt femei transpirate, în colanți și bustiere, loveau aerul cu picioarele în stil de karate pe o muzică dată tare. Știam că Tae Bo era cea mai nouă nebunie în materie de gimnastică, cu randament maxim. Oricare dintre aceste femei arătau capabile să îngheșue la zid un suspect care se împotriva arestării, după care să se ia la întrecere cu mașina poliției, alergând până la secție, unde să ajungă respirând normal.

Singura blondă era în față. Atrăgătoare, suplă, forțându-și corpul să lucreze mult, deși abia dacă transpira. Ea era instructoarea.

Am stat pe margine până și-a terminat ora și majoritatea femeilor s-au repezit pe ușă afară. Ștergându-și fața cu un prosop, îmi veni în întâmpinare.

I-am luat-o înainte.

— Grozav antrenament.

— Cel mai bun din zona golfului. Vreți să vă înscrieți?

— Poate. Mai întâi aș fi vrut să vă pun câteva întrebări.

— Încercați la Diane în față. Ea vă poate da toate informațiile.

— Nu vorbeam de Tae Bo. I-am arătat legitimația cu insignă.

Vorbeam de Nicholas Jenks.

Joanna mă privi fix, vânturându-și de pe umeri părul blond, prins în coadă de cal, ca să-și răcorească ceafa. Se strâmbă:

— Ce-a făcut, a fost prins în magazinul Stacey din centru furând un exemplar din cărțile lui?

— Putem discuta? am întrebat.

Ridică din umeri și mă conduse spre un vestiar gol.

— Așadar, ce-aș putea eu să vă spun despre Nick și n-ați reușit să aflați voi de la cei care îi poartă trena?

— Știu că ați fost căsătoriți acum câțiva ani, dar la un moment dat ai depus o reclamație împotriva lui.

— Ascultați, în caz că ați rămas în urmă cu hârțogăria, tot atunci, imediat după, am și retras-o!

Citeam pe fața ei reînviată teroarea aceluia moment.

— Uite ce e, i-am spus sincer, nimeni nu încearcă să deschidă răni vechi, domnișoară Wade. Nu vreau decât să-mi vorbiți puțin despre fostul dumneavoastră soț.

— Să-mi amintesc toate trucurile lui vechi?

O vedeam că mă măsoară din priviri. Oare e prieten sau dușman? apoi expiră, capitulând parcă, și se uită direct în ochii

mei.

— Dacă sunteți aici pentru ceva legat de Chessy, aș fi putut s-o avertizez. Dacă n-ar fi fost așa o secătură când m-a părăsit. Știți cum s-a exprimat? „Scriu prin ea, Jo! Mă inspiră!” I-ați citit vreodată cărțile, inspectore? Doar că ea nu trebuia să-l inspire păstrându-și serviciul, în vreme ce el călătorea ca să se descopere, nu? Ea nu era nevoită să-i citească ciornele, să-i înghită ieșirile nervoase când era respins sau să-i spună în fiecare noapte cât de mult crede în el. Știți unde a cunoscut-o? În cabina de machiaj, înainte de emisiunea de varietăți de televiziune *Entertainment Tonight!*

— Aș vrea să vă întreb, domnișoară Wade, cât de violent este Nicholas Jenks?

Ezită, ferindu-și privirea. Când se uită din nou la mine, ochii îi erau umezi, de parcă ar fi fost pe punctul de a plânge.

— Știți, veniți aici după atâta timp și mă faceți să trec iar prin asta. Ce-ați vrea să vă spun? Că mama lui nu l-a iubit? Că este un pervers, un om periculos? Viața cu Nick... este cumplit de grea. Strânge în el ceva și Dumnezeu știe când va ieși la iveală, îmi puneam pe atunci în mod obișnuit întrebarea: „De ce? Ce am făcut?” Eram doar o fetișcană. Ochii îi scânteiară.

— Îmi pare rău!

O compătimeam cu adevărat. De fapt, pe amândouă doamnele Jenks. Nici măcar nu reușeam să-mi imaginez cum ar fi să mă trezesc măritată cu cineva ca el.

— Trebuie să vă întreb! Cam care ar fi șansele ca lucrurile să se fi înrăutățit în ceea ce-l privește pe fostul dumneavoastră soț? Să devină mai grave?

Rămase înmărmurită.

— Chessy e teafără, inspectore?

— Ea e bine, am aprobat eu din cap, lăsând să se înțeleagă că alții nu erau.

Mă așteptă să-i fac cu ochiul a glumă. Văzând că nu e cazul, izbucni într-un râs forțat.

— Înseamnă că este vorba despre ceva mult mai serios decât șterpelirea unei cărți din librăria Stacey.

Am încuviințat iarăși din cap. Apoi, adresându-mă ca de la femeie la femeie:

— Trebuie să vă pun o întrebare crucială, domnișoară Wade!

Întrebarea mea pentru Joanna Wade a fost dacă Nicholas Jenks era sau nu capabil de crimă. Nu am putut să-i explic motivul interesului meu, dar nu a mai contat. Expresia de pe chipul ei spunea totul. I-am surprins șocul din privire. După ce s-a calmat, s-a uitat la mine și m-a întrebat:

— I-ați citit cărțile, inspectore?

— Una, *Farmec fatal*. Dură carte!

— El trăiește în lumea personajelor acelea, inspectore. Uneori, cred că uită că e ficțiune.

Am distins în ochii ei și o umbră de autoanaliză. M-am apropiat ușor.

— Nu vreau să vă fac rău, dar trebuie să știu.

— Dacă ar putea ucide? Dacă este în stare să omoare? Știu că e capabil să devalorizeze complet o altă ființă umană. Asta e crimă, nu-i așa? Este ceea ce se numește un sadic sexual. Pe post de afrodisiac, tatăl lui obișnuia să o bată pe mama lui în debaraua de lângă dormitorul lor. El vânează slăbiciunea. Da, faimosul Nicholas Jenks m-a umilit... Dar știți care-i lucrul cel mai rău, cel mai îngrozitor? Că m-a lăsat, inspectore. Nu eu l-am părăsit!

Joanna își lăsă capul pe spate și îmi oferă un zâmbet plin de compasiune.

— Am văzut-o pe Chessy de câteva ori. La prânzuri, la baluri de caritate. Chiar am stat puțin de vorbă. E neschimbat. Ea știe că știu exact prin ce trece, dar nu ne putem confesa una alteia. Îi văd teama și știu cum e. Când se uită în oglindă, nu mai recunoaște persoana care a fost cândva.

Simțeam că fierb de nervi. În spatele acelei măști de femeie dură, am întrezărit cum trebuie să fi arătat cândva Joanna: tânără, având nevoie de ajutor, confuză.

Mi-am pus palma pe mâna ei. Primisem răspunsul. Mi-am închis carnețelul, gata să plec, când Joanna mi-a spus ceva care m-a surprins:

— M-am gândit că el e. De fapt, nu chiar. Dar m-am gândit la el când am auzit de crimele acelea teribile. Mi-am amintit de cartea lui și mi-am zis că ar putea fi el.

Am întrerupt-o pe Joanna:

— Ce carte?

— Prima carte pe care a scris-o, *Always a Bridesmaid*¹². Am crezut că asta v-a determinat să veniți aici și că așa ați făcut legătura între crime.

M-am uitat la ea, derutată.

— Despre ce anume vorbiți?

— Abia mi-o mai amintesc. A scris-o înainte să ne cunoaștem. Am fost destul de „norocoasă” să apar în viața lui la momentul nepublicării celui de-al doilea lui roman, pe care am aflat că l-a vândut recent pentru două milioane. Însă de prima carte uitasem complet până deunăzi. Este vorba despre un student la Drept care o descoperă pe nevastă-sa cu cel mai bun prieten al lui. Îi omoară pe amândoi și o ia cu totul pe arătură.

— La ce mod o ia pe arătură?

Răspunsul ei mă lăsă fără aer.

— Începe să omoare în stânga și în dreapta miri și mirese. Seamănă mult cu ce s-a întâmplat.

80

Era exact piesa de puzzle de care aveam nevoie. Dacă Jenks ar fi plănit aceste crime, dacă ar fi vorbit puțin despre ele în vreo carte anterioară, ar fi fost considerat suspect. Nu mai era vorba de dovezi indirecte. Cu tot ceea ce mai aveam, puteam cu siguranță să-l arestez.

— Unde pot să găsesc această carte? am întrebat.

— N-a fost prea foarte bună, răspunse Joanna. N-a fost publicată.

Simțeam cum nervii mi se întind la maxim.

— Aveți o copie?

— Crede-mă că, dacă aș fi avut, aș fi ars-o cu mulți ani în urmă. Nick avea un agent în oraș, Greg Marks, pe care l-a părăsit când a devenit om de succes. Dacă e să mai aibă cineva cartea, atunci el e acela.

L-am sunat pe Greg Marks din mașină. Lucrurile mergeau chiar bine. Îmi plăcea la nebunie lucrul ăsta.

Centralista mi-a făcut legătura și, după patru apeluri, îmi răspunde robotul: „Ați sunat la Greg Marks și asociații...” Am fost profund dezamăgită. „La naiba! La naiba! La naiba!”

Fără nicio tragere de inimă mi-am lăsat numărul meu de

¹² Domnișoară de onoare pe viață (n. tr.).

pager.

— Este o problemă foarte urgentă, am spus.

Eram cât pe ce să-i spun motivul pentru care sunasem, când o voce a intervenit peste înregistrarea mea.

— Greg Marks la telefon!

I-am explicat că trebuie să-l văd imediat. Biroul lui nu era departe, așa că puteam să ajung acolo în zece minute.

— Am o întâlnire la One Market la ora șase și un sfert, îmi răspunde tăios agentul. Dar dacă puteți ajunge aici...

— Rămâneți acolo, i-am transmis. Este o problemă a poliției și este importantă. Dacă plecați, vă arestez!

Imobilul în care locuia i se potrivea de minune lui Greg Marks - o mansardă la etajul al treilea în Pacific Heights cu vedere parțială spre pod. A răspuns la ușă puțin suspicios. Era scund, cu un început de chelie, îmbrăcat cu gust, cu o cămașă încheiată până la ultimul nasture.

— Mă tem că subiectul de discuție pe care l-ați ales, doamnă inspector, nu îmi este cunoscut. Nicholas Jenks nu mai este clientul meu de mai bine de șase ani. M-a părăsit în ziua în care *Crossed Wire* a ajuns pe lista celor mai bine vândute romane din *Chronicle*.

— Mai țineți legătura?

Am vrut să fiu sigură că tot ceea ce-l întrebam nu ajungea și la urechile lui Jenks.

— De ce? Ca să-i aduc aminte cum am avut grijă de el de-a lungul anilor când abia știa să asocieze un substantiv cu un adjectiv, cum mă suna obsedat în miez de noapte ca să-i flatez orgoliul supradimensionat?

— Mă aflu aici pentru un roman scris de Jenks mai demult, l-am întrerupt eu. Înainte de perioada marilor succese. Am vorbit cu fosta lui soție.

— Joanna? sări Marks surprins.

— Mi-a spus că el a scris o carte care nu a fost publicată niciodată. Și-a amintit că se numește *Domnișoară de onoare pe viață*.

Agentul confirmă din cap.

— A fost un prim efort lipsit de consistență. Fără forță narativă. Adevărul e că nici n-am trimis-o vreodată spre publicare.

— Aveți vreo copie?

— I-am trimis-o înapoi cum am terminat de citit ultima pagină. Cred că Jenks trebuie să aibă una totuși. El se gândea că era o capodoperă a literaturii în suspans.

— Speram să nu mai trec pe la el, i-am spus eu fără să-i explic de ce mă interesa. M-am aplecat spre el. Cum intru în posesia unei copii a acestui roman fără să apelez la Jenks?

— Joanna n-a păstrat unul? Marks se frecă cu degetul la tâmplă. Jenks a fost întotdeauna paranoic cu oamenii care îl jumuleau de bani. Poate că și-a asigurat drepturile de autor. De ce nu verificați?

Aveam nevoie de cineva care să facă asta.

Aveam nevoie ca fetele să se ocupe de asta.

— Vreți să auziți ceva cu adevărat înfricoșător despre Jenks? mă întrebă agentul.

— Spuneți, vă rog!

— Iată care e ideea unei cărți pe care a vrut întotdeauna s-o scrie. Este vorba despre un scriitor care este obsedat – genul de obsesie care-i reușește atât de bine lui Stephen King. Ca să scrie o carte mai bună, o carte *foarte bună*, el omoară oameni în realitate, ca să vadă cum e. Bun venit în mintea înfiorătoare a lui Nicholas Jenks!

81

Din această cauză mă făcusem detectiv la Omucideri. Am dat fuga înapoi la birou; nu mă gândeam decât la cum să pun mâna pe această carte pierdută, când căzu o altă bombă.

Sună McBride.

— Stai jos? mă întrebă el, de parcă urma să-mi dea lovitura de grație. Nicholas Jenks a fost aici în Cleveland. În noaptea crimelor de la Hall of Fame. Nenorocitul a fost aici.

„Jenks m-a mințit cu nerușinare. Și nici măcar nu a clipit.”

Acum era clar, bărbatul care nu putea fi identificat de la Hall of Fame fusese el, până la urmă. Nu avea niciun alibi.

McBride îmi spuse cum oamenii lui scotociseră prin hotelurile din zonă. În cele din urmă, au descoperit că Jenks fusese la hotelul Westin și, surprinzător, se înregistrase cu propriul nume. O recepționeră, care lucra acolo în acea noapte, și-a adus aminte de el. L-a recunoscut din clipa în care l-a văzut pe Jenks; era o admiratoare a lui.

În mintea mea se făceau tot felul de conexiuni. Tocmai de asta avea nevoie McBride. Ei aveau cunoștință de o legătură anterioară a lui Jenks cu victima, acesta fusese probabil văzut la locul faptei. Scriitorul se aflate în oraș. Mințise chiar și la interogatoriu.

— Mâine am să merg la procurorul districtual pentru o punere sub acuzare, anunță McBride. De îndată ce o s-o avem, vreau să te duci să-l salți pe Nicholas Jenks.

Parcă aș fi primit o lovitură de ciocan. Riscam să-l pierd la Cleveland. Toate aceste probe, toate bănuielile nu ne erau de ajutor. Acum abia dacă reușeam să obținem o sentință pe viață la un al doilea proces. Familiile Brandts și Weils, DeGeorge și Passeneau ar fi distruse. „Mercer ar face ca toți dracii.”

Îmi rămânea să fac o alegere absolut demoralizatoare: ori să-l arestez pe Jenks și să-l rețin pentru McBride, ori să-l arestăm acum fără a avea un caz încă imbatabil.

„Ar trebui să lași pe cineva superior pe scara ierarhică să se ocupe de asta” îmi spunea o voce în minte, dar inima mă îndemna să le las pe fete să aibă grijă de toate.

82

Le-am spus că vreau să ne întâlnim într-o oră.

— Clevelandul este gata să-l acuze, le-am spus eu. Apoi le-am aruncat bomba despre cartea *Domnișoară de onoare pe viață*.

— Trebuie s-o găsești, spuse Jill. Este singura legătură dintre cele trei crime. Faptul că nu a fost publicată este dovada cea mai clară a crimelor. Ar putea povesti exact crimele de acum. Găsește cartea, Lindsay, și-l băgăm pe Jenks după gratii! Pentru totdeauna.

— Cum? Joanna Wade mi-a pomenit de un fost agent, iar eu am fost să-l văd. Nimic. Mi-a spus să verific la Biroul pentru Drepturile de Autor. Unde-i ăsta?

Cindy a clătinat din cap.

— În Washington, cred!

— Ar dura zile sau poate chiar mai mult. Nu avem zile, am spus întorcându-mă spre Jill. Poate ar fi timpul pentru un mandat de percheziție. Să dăm buzna peste Jenks! Ne trebuie arma și cartea. Și ne trebuie acum.

— Dacă facem asta, vorbi Jill agitată, s-a dus naibii toată

ancheta.

— Jill, vrei să-l pierdem?

— Știe cineva despre asta? Întrebă ea.

Am negat din cap.

— Doar voi - echipa principală. Dar când o să afle Mercer, o să vrea să iasă la rampă cu tot ce are. Camere de supraveghere, microfoane, FBI-ul așteptând momentul favorabil.

— Dacă dăm greș, Jenks o să ne dea în judecată, zise Jill. Nici măcar nu vreau să mă gândesc.

— Și Clevelandul așteaptă, spuse Claire. Iar noi vom arăta ca o adunătură de proaste.

În cele din urmă Jill acceptă suspinând:

— Bine, sunt de acord cu tine, Lindsay! De vreme ce nu găsești altă soluție...

M-am uitat la toate trei ca să mă asigur că gândeam la fel. Deodată, Cindy interveni:

— Poți să îmi mai dai 24 de ore?

Am privit-o.

— Nu știu. De ce?

— Doar până mâine. Și am nevoie de numărul de asigurare socială al lui Jenks.

Am scuturat din cap.

— N-ai auzit ce am spus despre McBride? Mă rog, la ce bun? Avea aceeași privire de acum două seri când a dat buzna la mine în apartament ținând în mână fotografia lui Jenks cu Kathy Kogut, a treia mireasă.

— Doar până mâine-dimineață!

Apoi s-a ridicat și a plecat.

83

În dimineața următoare, Cindy deschidea timidă ușa de sticlă care ducea către biroul Asociației Scriitorilor din San Francisco. Trăia aceleași emoții ca în ziua aceea de la Grand Hyatt. La recepție, o femeie de vârstă mijlocie cu o privire pedantă de bibliotecară se uită la ea.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Cindy trase adânc aer în piept.

— Trebuie să găsesc un manuscris. A fost scris cu ceva timp în urmă.

Cuvântul „copyright” a inspirat-o. Scrisese nuvele pe vremea când era la colegiu. Erau destul de bune ca să apară în ziarul literar al școlii, dar mama ei a insistat: „Să ceri drepturile de autor”. Când s-a interesat, a aflat că lucrul ăsta dura luni și era și prea costisitor. Dar un prieten care publicase i-a spus despre un alt mod de înregistrare a documentelor locale. I-a spus: „Toți scriitorii fac acest lucru”. Dacă Nicholas Jenks dorise să se protejeze în anii tinereții, procedase la fel.

— E o chestiune de familie, îi spuse Cindy femeii. Fratele meu a scris povestea familiei noastre pe parcursul a trei generații. Nu avem nicio copie.

Femeia dădu din cap.

— Asta nu-i bibliotecă, drăguță. Tot ce avem aici este restricționat. Dacă vrei s-o găsești, va trebui să-l aduci pe fratele tău.

— Nu pot, spuse Cindy pe un ton grav. Nick a murit.

Femeia se mai înmuie puțin și o privi într-un mod mai puțin oficial.

— Îmi pare rău.

— Soția lui mi-a spus că nu găsește nicio copie. Mi-ar plăcea să i-o dau tatii drept cadou la aniversarea vârstei de 60 de ani.

Se simțea vinovată să mintă în halul ăsta, dar trebuia să facă totul pentru a pune mâna pe această carte.

— E o întreagă *procedură* pentru toate astea, răspunse femeia pe un ton ipocrit. Certificat de deces. Dovada că sunteți rude. Avocatul familiei ar putea să vă ajute. Chiar nu vă pot permite să intrați.

Mintea lui Cindy începu să lucreze. Aici nu era Microsoft. Dacă a reușit ea să ajungă la locul crimei la Grand Hyatt, dacă a urmărit-o pe Lindsay la scena celei de-a doua crime înseamnă că era în stare să rezolve și acest lucru. Toată lumea se baza pe ea.

— Trebuie să existe o cale să mă lăsați să arunc o privire. Vă rog!

— Mă tem că nu se poate, dragă. Nu fără ceva acte. Ce te face să crezi că este înregistrat la noi?

— Cumnata mea este sigură că așa este.

— Ei bine, nu pot da niște documente înregistrate numai pentru că cineva bănuiește ceva, spuse ea cu fermitate.

— Poate că ați putea să-l căutați, îi propuse Cindy, să vedeți

dacă măcar este aici.

Cerberul presei libere se calmă în cele din urmă.

— Cred că asta pot să fac. Spui că a fost acum câțiva ani?

Cindy simți cum i se ridică adrenalina.

— Da.

— Și numele?

— Cred că se numea *Domnișoară de onoare pe viață*.

Simți un fior ca de gheață când pronunță aceste cuvinte.

— Voiam să spun numele autorului, te rog!

— Jenks, răspunse Cindy, ținându-și respirația. Nicholas Jenks!

Femeia se uită la ea.

— Scriitorul de romane polițiste?

Cindy dădu din cap și afișă un zâmbet fals.

— Agentul de asigurări, spuse ea cât se poate de calm.

Femeia îi aruncă o căutătură cam ciudată, dar continuă să caute numele.

— Aveți dovada unei legături?

Cindy îi întinse o foaie de hârtie pe care era scris numărul de asigurare socială a lui Jenks.

— Asta ar trebui să apară pe fișa lui!

— Nu-i suficient, spuse femeia.

Cindy scotoci prin rucsac. Simți cum îi scapă momentul.

— Măcar spuneți-mi dacă este aici! Mă voi întoarce mai târziu cu tot ce vreți.

— Jenks, murmură sceptic femeia. Se pare că fratele tău a fost mai prolific decât credeai tu. Are trei manuscrise înregistrate aici.

Lui Cindy îi venea să țipe de bucurie.

— Singurul pe care îl caut se numește *Domnișoară de onoare pe viață*.

După vreo câteva minute de împotrivire autoritară, femeia păru dispusă să colaboreze.

— Nu știu de ce fac acest lucru, dar, dacă îți susții povestea cu acte, te anunț că manuscrisul este aici.

Cindy luă acest lucru ca pe o confirmare. Manuscrisul era cheia de care aveau nevoie pentru a descoperi crima și pentru a-l băga la închisoare pe Jenks.

Acum mai rămânea doar să-l scoată de acolo.

— L-am găsit! exclamă Cindy, aproape cu răsuflarea tăiată.
Domnișoară de onoare pe viață.

Am bătut cât am putut de tare în birou. „Asta înseamnă că putem acționa.”

— Și ce scrie, Cindy?

— Doar l-am găsit, mă lămuri ea. Nu-l am, de fapt!

Îmi povesti despre Asociația Scriitorilor. Cartea e acolo, dar ne va lua ceva timp până să reușim să punem mâna pe ea.

Ne-a luat cam două ore. Am sunat-o mai întâi pe Jill. Ea a găsit un judecător, iar noi am obținut un ordin judecătoresc prin care se cerea eliberarea din arhivă a manuscrisului lui Jenks
Domnișoară de onoare pe viață.

Apoi eu și Jill ne-am întâlnit cu Cindy. În drum, am mai dat un telefon. La Claire. Se cădea să fim toate acolo.

Douăzeci de minate mai târziu, eu și Jill ne-am întâlnit cu Cindy și Claire în fața unei clădiri dărăpănate pe Geary, la sediul Asociației Scriitorilor. Am mers toate la etajul opt.

— M-am întors, o anunță Cindy pe femeia surprinsă de la recepție. Și am adus și actele necesare.

Ne inspectă suspicioasă.

— Astea cine sunt, verișoare?

I-am arătat funcționarei insigna și i-am prezentat și mandatul de percheziție ștampilat oficial.

— Ce este cu cartea asta? Întrebă femeia cu răsuflarea tăiată.

Se duse înăuntru și reveni cu un supraveghetor care citi ordinul judecătoresc.

— De obicei le ținem doar opt ani, zise el cu o oarecare nesiguranță, după care dispăru în depozit pentru un timp care ni se păru o veșnicie.

Stăteam toate acolo, la recepție, ca niște rude nerăbdătoare care așteptau la maternitate să se nască un copil. „Dacă a fost aruncat?”

Într-un târziu, supraveghetorul apăru cu un pachet prăfuit învelit într-o hârtie maro.

— L-am găsit tocmai în fundul sălii, ne anunță el cu un zâmbet satisfăcut.

Chiar în josul străzii era o cafenea. Ne-am ales o masă în spate și ne-am îngămădit la ea pline de speranțe. Am pus

manuscrisul pe masă și am îndepărtat hârtia maro în care era învelit.

Am citit pe copertă: *Domnișoară de onoare pe viață*. Un roman de Nicholas Jenks.

Nerăbdătoare, l-am deschis și am citit prima pagină.

Naratorul, în pușcărie fiind, reflecta asupra crimelor sale. Numele lui era Phillip Campbell.

„Care este cel mai rău lucru pe care l-ar face vreodată cineva?”

Așa începea romanul.

85

Am împărțit cartea în patru părți. Fiecare dintre noi răsfoia paginile în tăcere, căutând scene sau vreun detaliu care să se asemene cu omorurile din viața reală. Eu citeam despre viața acestui tip, pe nume Phillip Campbell. Soția lui, descrisă la modul ideal, ca în povești, e surprinsă cu un alt bărbat. L-a omorât pe amândoi și viața lui s-a schimbat pentru totdeauna.

— Bingo! exclamă brusc Jill.

Se apucă să citească cu voce tare, îndoind foaia înapoi ca o carte de joc. Ne descrie o scenă cu Phillip Campbell:

— „Răsuflarea îi bubuia în interior, iar vocile îi răsunau în cap în vreme ce se strecura pe holurile unui hotel” Grand Hyatt. Un mire și o mireasă într-un apartament. Campbell dă buzna în cameră peste ei și îi ucide fără ezitare. Jill începu să citească din roman: „Dintr-un singur act, alungase duhoarea trădării și o înlocuise cu o dorință proaspătă, viitoare, neimaginată. Îi plăcea să omoare”.

Ne-am uitat una la alta. Asta depășea limita sinistrului. Jenks era nebun, dar era oare și prefăcut?

Urmă Claire. O altă nuntă. De data asta în fața bisericii. Mirele și mireasa coboară treptele, se aruncă cu orez, sunt felicitați, aplaudați. Același bărbat, Phillip Campbell, la volanul limuzinei care îi ia de acolo.

Am înmărmurit. Așa fusese ucis al doilea cuplu.

— Măi să fie! îngăimă Jill.

Claire scutură doar din cap. Părea tristă și șocată. Cred că așa eram toate.

Un strigăt de mulțumire prea mult reținut creștea în pieptul

meu. Noi patru reușiserăm. Rezolvaserăm cazul mirilor și miresele ucise.

— Mă întreb oare cum se termină? își șopti Claire în barbă, întorcând paginile de la sfârșit.

— Cum altfel? zise Jill. *Cu o arestare!*

86

M-am dus cu mașina împreună cu Chris Raleigh până acasă la Jenks. Abia dacă ne-am adresat câteva cuvinte, savurând momentul. În stradă, la intrare am fost întâmpinați de Charlie Clapper și echipa lui de la Criminalistică. Urmău să inspecteze amănunțit casa și terenul de îndată ce îl săltăm pe Jenks.

Am sunat la ușă. Cu fiecare secundă care trecea, inima îmi bătea mai tare. Toate motivele pentru care mă făcusem polițist se justificau acum. Acesta era momentul!

Ușa se deschise și aceeași menajeră apăru în prag. De data asta, făcu ochii mari văzând agenții în uniformă de afară. I-am prezentat legitimația cu insignă.

— Trebuie să-l vedem pe domnul Jenks!

Ne-am croit drum până în spate, spre solarium, unde ne întâlnerăm cu Jenks în ziua precedentă. Chessy Jenks tresări speriată, dând peste noi în hol. Mă recunosc și trase aer în piept:

— Inspectore! Ce se întâmplă? Ce caută toate mașinile acelea de poliție în fața casei?

— Îmi pare rău! am zis eu, privind-o în ochi. Îmi părea *într-adevăr* rău pentru ea. Soțul dumneavoastră este acasă?

— Nick! strigă ea, realizând panicată pentru ce venisem. După care fugi pe lângă noi, încercând să-mi țină calea, țipând: Nu puteți să dați buzna aici! Asta este casa noastră!

— Vă rog, doamnă Jenks, o imploră Raleigh.

Eram mult prea pornită ca să mă mai opresc. Dorința de a-l prinde pe Nicholas Jenks era atât de mare, că aproape mă durea. O secundă mai târziu apăru el, venind de pe peluza din spatele casei, care dădea spre Pacific. Ținea în mână o crosă de golf.

— Parcă ți-am spus, vorbi el calm și arătând impecabil în cămașa albă și pantalonii scurți din lână, că data viitoare când o să mai ai nevoie de ceva de la mine să-mi contactezi avocatul!

— Poți să-i transmiți personal asta, am replicat, simțind că pulsul mi-o ia razna. Nicholas Jenks, ești arestat pentru uciderea lui David și Melanie Brandt, Michael și Rebecca DeGeorge, James și Kathleen Voskuhl!

Am vrut să audă numele înșiruite, să îi reamintesc pe rând de fiecare dintre cei pe care îi omorâse. Voiam să văd acea indiferență dispărându-i din ochi.

— Asta e o nebunie! mă fulgeră Jenks cu privirea. Ochii lui cenușii ardeau.

— Nick? strigă soția lui. Despre ce vorbesc? Ce cauți aici, în casă la noi?

— Știți ce faceți? mă întrebă, tremurând de furie. Te-am întrebat: *Aveți idee ce faceți?*

Nu i-am răspuns, doar i-am recitat avertismentul Miranda.

— Ceea ce faceți voi acum, urlă el ca turbat, este cea mai mare greșală a vieții voastre de nimic.

— Ce spun? se interesă palidă soția lui. Nick, te rog, spune-mi! Ce se petrece aici?

— Taci din gură! se răsti Jenks la ea.

Brusc, se răsuci spre mine cu o ochii scăpărându-i de răutate. Dădu să mă lovească cu pumnul. I-am secerat picioarele. Căzu peste marginea unei mese și apoi la pământ, împrăștiind peste tot poze și cioburi de sticlă.

Chessy Jenks țipă, înghețată de spaimă. Chris Raleigh îi puse cătușe soțului ei și îl ridică în picioare.

— Sună-l pe Sherman! îi strigă Jenks soției lui. Spune-i unde sunt și ce s-a întâmplat!

Eu și Raleigh l-am împins pe Jenks afară în direcția mașinii noastre. Continua să se zbată, iar eu nu găseam niciun motiv să mă port cu delicatețe.

— Care mai e acum teoria ta despre crime? l-am întrebat.

87

După încheierea ultimei conferințe de presă, după stingerea ultimului bec de la birou, după refacerea pentru a mia oară a traseului prin care noi l-am izolat pe Jenks ca suspect și după ce comandantul Mercer, radiind de fericire, a plecat acasă, condus de șofer, le-am îmbrățișat pe Claire, Cindy și Jill. Apoi am dat mai departe sticla de bere cu care sărbătoream momentul și m-

am întors la Curte.

Era trecut de ora opt și numai sporovăiala celor din schimbul de noapte îmi amintea că nu sunt singură acolo. Stăteam la biroul meu, în binemeritata liniște a camerei, și încercam să-mi amintesc când mă mai simțisem ultima oară atât de *bine*.

A doua zi începeam să întocmim meticolos cazul împotriva lui Nicholas Jenks: să-l interogăm, să strângem mai multe probe, să completăm rapoarte peste rapoarte. Însă reușiserăm. Îl prinseserăm așa cum speraserăm că o vom face până la urmă. Îmi îndeplinisem promisiunea pe care i-o făcusem lui Melanie Brandt în noaptea aceea de coșmar în Apartamentul Mandarin de la hotelul Grand Hyatt.

Eram mândră de mine. Indiferent cum avea să evolueze boala lui Negli și chiar dacă nu mai apucam să ajung vreodată locotenent, nimeni nu-mi putea lua bucuria asta.

M-am sculat de pe scaun și m-am îndreptat spre tabla neagră pe care era scrisă lista tuturor cazurilor la care se lucra în prezent.

La rubrica „Cazuri deschise”, undeva sus, era numele lui Melanie Brandt. Am luat buretele și i-am șters numele, apoi pe al soțului ei, insistând până a dispărut și ultima dâră de cretă.

— Pun pariu că te simți bine să faci asta! am auzit vocea lui Raleigh.

M-am întors și l-am văzut privindu-mă, mulțumit de sine.

— Ce faci aici, așa de târziu? l-am întrebat.

— Mă gândeam să pun în ordine biroul lui Roth ca să mai câștig puțină simpatie, răspunse el. Tu ce crezi, Lindsay? Am venit să dau de tine!

Stăteam în colțul camerei și nu mai era nimeni prin preajmă. Nici măcar n-a trebuit să facă vreo mișcare. Eu m-am dus la el. Nu mă mai împiedica nimic. Nu mai aveam motive să neg ce simțeam.

L-am sărutat. Nu ca înainte. Nu doar ca să-i dau de înțeles lui Chris că eram interesată. L-am sărutat în felul în care mi-am dorit ca el să mă sărute în seara aceea în Cleveland. Vrând parcă să-i sorb toată suflarea. Vrând parcă să-i spun: „Am vrut să fac asta de când te-am văzut prima oară”.

Când în sfârșit ne-am desprins, mi-a repetat cu un zâmbet pe buze:

— Cum spuneam, pun pariu că te simți bine să faci asta.

Mă simțeam *într-adevăr* bine. În clipa aceea, *totul* părea perfect. Și, de asemenea, inevitabil.

— Ce planuri ai? i-am zâmbit eu.

— Vorbim în general?

— Mai precis, chiar acum. Diseară. Sau, mă rog, în următoarele câteva ore.

— Mă gândeam să mă întorc, să-i aranjez biroul lui Cheery și să văd dacă vrei să te conduc acasă.

— Stai să-mi iau geanta!

88

Nu știu cum am făcut tot drumul până la apartamentul meu din Potrero. Nu știu cum eu și Chris am vorbit și am condus, ignorând ceea ce ne sfâșia pe dinăuntru.

Odată ajunși la ușă, nu ne-am mai putut opri. Am tăbărât pe Chris; și el pe mine. Am reușit să ajungem abia la covorașul din foaier, sărutându-ne, atingându-ne, bâjbâind după nasturi și fermoare, respirând greu.

Uitasem cât de bine era să fii ținută în brațe, să fii dorită de cineva pe care și eu îl doream. Din clipa în care ne-am atins, am fost destul de înțelepți să o luăm domol. Amândoi voiam să dureze cât mai mult. Chris avea ceea ce mie îmi trebuia mai mult decât orice - *mâini moi*.

Îmi plăcea la nebunie să-l sărut, adoram atingerea lui, maniera lui delicată și totodată, dură, simplul fapt că era preocupat de plăcerea mea la fel de mult ca de a lui. Nu ai cum să știi asta până nu o încerci - dar îmi plăcea nespun să fiu cu Chris, îmi plăcea la nebunie.

Știi că sună a clișeu, dar în noaptea aceea am făcut dragoste ca și când ar fi fost pentru ultima oară. Am simțit curentul lui Chris încălzindu-mă, electrizându-mă - din pânțec spre coapse, până în vârful degetelor de la mâini și picioare. Înlănțuirea lui părea singurul lucru care mă ținea întregă, împiedicându-mă să mă sfărâm. Am simțit o încredere nemărginită în el.

Nu m-am mai reținut deloc. M-am dăruit lui Chris așa cum nu o mai făcusem vreodată față de altcineva. Nu doar cu trupul și inima; astea erau lucruri pe care le puteam lua înapoi. I-am oferit speranța mea că aș putea să mai trăiesc.

Când am strigat, fiori explodând în interiorul meu, iar

degetele și mâinile de la picioare înțepenindu-mi de fericire, o voce lăuntrică mi-a șoptit ceea ce știam că-i adevărat: „l-am dăruit totul, iar el mi-a răspuns la fel”.

În sfârșit, Chris se trase de pe mine. Amândoi fremătam, încă încinși.

— Ce este? am inspirat încercând să-mi recapăt suflul. Ce mai e?

Se uită la mine și zâmbi.

— Vreau să văd dormitorul!

89

O adiere răcoroasă îmi sufla în față. O, Doamne, ce noapte! Ce zi! Ce mai montagne russe!

Stăteam pe terasă înfășurată într-o pilotă, privind capătul dinspre est al golfului. Totul era neclintit, cu excepția luminițelor din depărtare, de la San Leandro. Era două fără un sfert. În dormitor, Chris dormea. Avea tot dreptul să se odihnească. Eu una nu puteam dormi. Corpul îmi era plin de viață, fremăta, asemenea malului îndepărtat cu mii de luminițe intermitente.

N-am putut să nu zâmbesc la gândul că fusese o zi grozavă.

— Douăzeci și șapte iunie, am zis eu cu voce tare, o să te țin minte!

Mai întâi găsisem cartea. Apoi îl arestasem pe Jenks. Nu-mi imaginasem că se putea merge și mai departe.

Însă a continuat. A mers *mult* mai departe. În seara aceea eu și Chris am mai făcut dragoste de încă două ori, ultimele trei ore fiind un dans dulce de atingeri, gemete și iubire.

Nu voiam să simt vreodată mâinile lui Chris părăsindu-mă. Nu voiam să *duc* vreodată *dorul* căldurii corpului lui. Era o senzație nouă, electrizantă. Pentru prima dată în viață nu avusesem niciun fel de reținere și fusese foarte, foarte bine. Însă aici, în întuneric, o voce acuzatoare mă certa. Mințeam. Nu îi dădusem totul. Mai era singurul adevăr implacabil pe care îl ascundeam.

Nu îi spusese despre boala lui Negli. Nu știam cum s-o fac. Tocmai acum când simțisem atâta viață, cum aș fi putut să-i spun că era posibil să fiu pe moarte? Că trupul meu, care ceva mai înainte fusese înviorat de atâta pasiune, era bolnav? Într-o singură zi, toată viața mea se transformase total. Îmi venea să zbor. O meritam. Merităm să fiu fericită. Dar și el merita să știe.

Am auzit un foșnet în spatele meu. Era Chris.

— Ce faci aici afară? mă întrebă el.

Veni în spatele meu și își așează palmele pe gâtul și pe umerii mei.

Îmi țineam genunchii îmbrățișați la piept, cuvertura abia acoperindu-mi sânii.

— Va fi greu, am zis eu, lăsându-mi capul pe el, să ne întoarcem la cum eram înainte.

— Cine a pomenit de întors?

— Vreau să spun ca parteneri la serviciu. Să te văd vizavi de mine în birou. Măine trebuie să-l interogăm pe Jenks. Este o zi mare pentru amândoi.

Degetele lui îmi mângâiară sânii, apoi îmi alintară ceafa. Mă înnebunea.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi, zise el. Din clipa în care cazul se încheagă, mă întorc. Mai rămân doar pentru interogatoriu.

— Chris, l-am strigat eu, simțind o săgetare de gheață în inimă.

Mă obișnuisem cu el.

— Ți-am spus că nu vom fi parteneri o veșnicie. Se aplecă și inspiră parfumul părului meu. Cel puțin nu genul *acela* de parteneri.

— Și atunci ce gen mai rămâne? am murmurat eu.

Pielea de pe ceafă îmi ardea în locul unde mă mângâiasse. „O, dă Doamne ca lucrurile să ducă undeva, imploram în sinea mea. Fă să ne ducă până la capătul lumii!”

Puteam oare să-i spun pur și simplu? Nu mai era vorba că nu găseam o modalitate, doar că nu voiam să se sfârșească clipa de față.

L-am lăsat să mă ducă în dormitor.

— E din ce în ce mai bine! am șoptit eu.

— Nu-i așa? Abia aștept să văd ce o să se mai întâmple!

90

A doua zi dimineață abia ajunseseam la birou și tocmai răsfoiam ziarul *Chronicle* să citesc articolul lui Cindy privind arestarea lui Jenks, când îmi sună telefonul.

Era Charlie Clapper. Echipa lui de investigații de la locul crimei își petrecuse cea mai mare parte din noapte răscolind

meticulos casa lui Jenks.

— M-ajută să-mi întocmesc cazul, Charlie?

Speram să-mi spună că a găsit arma crimei, poate chiar ceva despre verighetele lipsă. Ceva solid care să șteargă acea sfidare batjocoritoare de pe fața lui Jenks. Șeful de la Criminalistică oftă obosit.

— Cred că ar trebui să vii aici să vezi.

Mi-am înșfăcat geanta și cheile și m-am dus la mașina de serviciu. În hol am dat nas în nas cu Jacobi.

— Se zvonește, mormăi el, că nu mai sunt eu bărbatul visurilor tale.

— Știi că nu trebuie să crezi tot ce citești prin revista *Star*, i-am întors-o eu repede.

— Așa e, și nici să plec urechea la șușotelile celor din schimbul de noapte.

M-am oprit brusc. Cineva ne văzuse pe mine și pe Chris aseară. Îmi trecu prin minte versiunea picantă care circula probabil în acel moment prin moara de bârfe a biroului. În spatele furiei mele știam că roșesc.

— Relaxează-te! zise Jacobi. Știi doar ce se întâmplă când ești surprins într-o scenă bună. Și era o scenă bună.

— Mulțumesc, Warren.

Era unul dintre acele momente când niciunul din noi nu avea nimic de ascuns. I-am făcut cu ochiul și am luat-o la goană pe scări.

— Numai că ține minte, strigă el în urma mea. Găsirea șampaniei v-a pus pe drumul bun.

— Țin minte și îți sunt recunoscătoare. Mulțumesc, Warren!

Am luat-o în jos pe Sixth Street, apoi pe Taylor și California spre casa lui Jenks din Sea Cliff. Când am ajuns, două mașini de poliție blocau strada, ținând la distanță un grup de dubițe de presă. L-am găsit pe Clapper – nebărbierit și epuizat – prinzând un scurt moment de pauză la masa din sufragerie.

— Mi-ai găsit vreo armă a crimei? am întrebat.

— Doar astea.

Îmi arătă cu degetul pe jos o grămadă de arme, învelite în pungii de plastic.

Erau arme de vânătoare, o pușcă Minelli, un pistol automat Colt de calibru 45. Niciuna de 9 milimetri. Nu m-am dus să le examinez.

— I-am cercetat camera de lucru, spuse Clapper. Nici urmă de ceva legat de victime. Fără tăieturi din ziare sau trofee.

— Speram să fi dat măcar peste inelele lipsă.

— Vrei inele? zise Clapper. Se ridică greoi de pe scaun. Nevastă-sa are inele. O mulțime! Te las să umbli prin ele. În schimb, am găsit altceva. Hai cu mine!

Pe podeaua din bucătărie, era o ladă de carton de șampanie *Krug. Clos du Mesnil*, pe care scria cu marker galben: „Probă”.

— Știam deja de asta, i-am spus.

Mă privea în continuare, de parcă l-aș fi insultat cu remarca mea. Apoi ridică o sticlă din cutia deschisă.

— Uită-te la numere, Lindsay! Fiecare sticlă are un număr de înregistrare. Fii atentă, patru-doi-trei-cinci-cinci-nouă! Probabil le vine mult mai ușor așa. Charlie scoase din buzunarul de la piept o chitanță verde împăturită, cu „Proprietate a poliției” scris pe ea, și argumentă: E cea de la Hyatt. Același lot, același număr! Îmi zâmbi.

Sticlele erau *aceleași*. Era proba solidă care îl lega pe Jenks de locul unde David și Melanie Brandt fuseseră uciși. Nu era o armă, dar, la naiba! Nu mai era deloc o coincidență. Mă cuprinse o stare de agitație. Mi-am exprimat încântarea bătând palma în aer cu bărbatul grăsuț, palid, de la Criminalistică.

— În orice caz, adaugă Charlie, vrând parcă să-și ceară scuze, nu te-aș fi chemat până aici doar pentru asta.

Clapper mă conduse prin interiorul casei mobilate cu gust spre dormitorul principal. Acesta avea o fereastră imensă, cu vedere la podul Golden Gate. Mă îndrumă să intru într-o debara de haine spațioasă. „A lui Jenks.”

— Mai ții minte sacoul plin de sânge pe care l-am găsit la hotel? Mă întrebă. În fundul debaralei, Charlie se lăsă pe genunchi lângă un suport mare de pantofi: Ei, acum avem setul! Clapper întinse mâna pe după grătar și trase afară o pungă de cumpărături de la Nordstrom. Am vrut să vezi cum am găsit-o!

Din pungă scoase o pereche mototolită de pantaloni negri de smoching.

— Am verificat deja! E pereche cu haina de la Hyatt. Același producător! Uită-te înăuntru; același număr de model.

Parcă m-aș fi uitat la un milion de dolari bani gheață sau la o tonă de cocaină furată. Nu reușeam să-mi iau ochii de la pantaloni, imaginându-mi-l pe Jenks cum se va zvârcoli de acum

încolo. Claire avusese dreptate, încă de la bun început. Sacoul nu fusese al victimei. Fusese dintotdeauna al lui Jenks.

— Ei, ce zici, inspectore? rânji Charlie Clapper mulțumit. Poți să închei cazul său nu? O, da! exclamă bărbatul de la Criminalistică, amintindu-și ceva. Unde am pus-o?

Își pipăi buzunarele, controlându-și haina și într-o parte și într-alta. În cele din urmă dădu peste o punguliță mică de plastic.

— Direct din aparatul de ras electric al fraierului.

În punguliță erau câteva fire de păr scurte de culoare roșie.

91

— Te așteptam, scumpo, îmi spuse Claire ieșindu-mi în întâmpinare.

Mă luă de braț și mă duse înapoi în laborator, apoi în spate, într-o cămăruță în care erau depozitate tot felul de produse chimice. În mijloc, pe o masă ca un bloc de granit, erau așezate de o parte și de alta două microscop.

— Mi-a zis Charlie ce-a găsit. Șampania, perechea de pantaloni lipsă. L-ai prins, Lindsay!

— Identifică-mi astea, i-am spus, dându-i pungulița de plastic, și îl băgăm în camera de gazare.

— În regulă, hai să vedem! zâmbi ea. Desfăcu un plic galben pe care se putea citi „prioritate, probă” și luă din el o cutiuță de sticlă exact ca aceea pe care o văzusem după al doilea rând de crime. Pe capac era scris cu carioca: „Subiect - Rebecca DeGeorge, #62340”

Cu o pensetă, Claire așeză pe o lamelă curată singurul fir găsit asupra celei de-a doua mirese, apoi o puse la microscop. Se aplecă asupra lui, ajustă focalizarea obiectivului, după care mă luă prin surprindere, întrebându-mă:

— Cum te mai simți, dragă?

— Te referi la Negli?

— La ce altceva aș putea să mă refer? răspunse ea, continuând să se uite la microscop.

În goana arestării lui Jenks, era pentru prima dată în ultimele zile când mă gândeam cu adevărat la boală.

— Am fost la Medved într-o după-amiază târziu, săptămâna trecută. Numărul meu de globule roșii este încă scăzut.

Claire ridică în sfârșit ochii de la microscop.

— Îmi pare rău, Lindsay!

Încercând să par optimistă, i-am descris pas cu pas tratamentul meu. Dozajul mărit, frecvența ridicată. Am menționat posibilitatea unui transplant de măduvă. Ea îmi zâmbi din tot sufletul.

— Trebuie să găsim noi o modalitate să-ți înviorăm globulele alea roșii.

Cu toate că mă aflam în laborator, probabil m-am îmbujorat.

— Ce-i? se interesă Claire. Ce ascunzi? Ce încerci fără succes s-ascunzi?

— Nimic!

— Ceva se întâmplă. Pun pariu că e ceva între tine și domnul Chris Raleigh. Zău așa, doar vorbești cu mine! N-ai cum să joci cu mine faza cu „înalt un zid de tăcere”.

I-am povestit. De la primul sărut din birou, la drumul spre casă cu mașina, lent ca o tortură, și până la izbucnirea pasională de pe covorașul din holul de la intrare. Claire mă strânse de umeri. Privirea îi trăda încântarea, iar ochii îi erau luminoși – la fel că ai mei.

— Și?

— Și? am râs eu. Și... a fost nemaipomenit. A fost... *cum trebuie*. Am simțit cum o îndoială îmi taie tot elanul. Numai că nu știu dacă fac ceea ce trebuie, ținând cont de ce se întâmplă. Am ezitat. L-aș putea iubi, Claire. Poate deja îl iubesc.

Ne-am uitat una la alta. Nu prea mai era altceva de zis.

— Ei, bine, își întoarse Claire capul spre microscop, hai să vedem ce avem aici! Fire din bărbia lui Bărbuță Barbișon...

Puse trei fire extrase din aparatul de răs al lui Jenks pe o lamelă și o fixă la microscopul liber. Cele două microscopae erau unul lângă altul. Claire le examinează prima. Se uită prin cel cu lamela nouă, după care le studiază pe rând pe ambele.

— Mm-hâmm! articolă ea.

Mi-am ținut respirația. M-am interesat:

— Ce crezi?

— Spune-mi tu!

M-am aplecat să mă uit. Am recunoscut imediat primul fir de păr, cel descoperit în vaginul Rebecăi DeGeorge. Era gros, roșiatic, cu un filament alb răsucit în jurul bazei ca o încolăcire de corp de șarpe. Apoi m-am uitat la firele din aparatul de răs ale lui Jenks. Erau trei în total, mai scurte, ciuntite, însă fiecare

avea aceeași nuanță roșiatică și aceeași spirală de filament încolăcită în jurul lui.

Nu eram specialist, dar nu exista vreun dubiu în mintea mea.
Firele erau identice.

92

Nicholas Jenks se afla într-o celulă de la etajul zece al Curții de Justiție. Urma să i se citească actul de acuzare ceva mai târziu, în cursul aceleiași zile. Avocatul lui, Sherman Leff, era la el, arătând de parcă totul era doar o formalitate, iar balanța justiției apăsa pe umerii costumului lui cu croială englezească.

Jill Bernhardt ne însoți pe mine și pe Raleigh. Jenks habar n-avea ce i se pregătea. Aveam șampania, pantalonii de smoching, fire identice din barba lui. Îl plasasem în apartament împreună cu David și Melanie Brandt. Abia așteptam să-i spunem toate veștile bune.

M-am așezat vizavi de Jenks și l-am privit în față.

— V-o prezint pe Jill Bernhardt, procurorul adjunct districtual, i-am zis. Ea se va ocupa de cazul dumneavoastră și, de asemenea, vă va condamna.

Îmi zâmbi - cu aceeași licărire amabilă și binevoitoare în ochi - ca și când ne-ar fi primit la el acasă. „De ce pare așa de sigur pe el?” mă întrebam în gând.

— Dacă se poate, rosti Jill, aș vrea să încep.

— E întrevederea dumneavoastră, spuse Sherman Leff. Nu am nicio obiecție.

Jill inspiră.

— Domnule Jenks, peste o oră veți fi acuzat de omor deosebit de grav săvârșit asupra lui David și Melanie Brandt la hotelul Grand Hyatt pe 5 iunie. La scurt timp după aceea, cred că un tribunal din Cleveland va face același lucru în cazul omorurilor lui James și Kathleen Voskuhl. În baza recentelor descoperiri anunțate de medicul legist, cred că vă puteți aștepta ca un tribunal din Napa Valley să procedeze la fel. Avem dovezi copleșitoare care vă leagă de toate cele trei crime. Vă comunicăm toate acestea dumneavoastră și avocatului dumneavoastră în speranța că răspunsul dumneavoastră în fața existenței probelor ar putea scuti orașul, familiile victimelor și pe a dumneavoastră de umilința ulterioară a unui proces.

Sherman Leff luă în sfârșit cuvântul:

— Vă mulțumesc, domnișoară Bernhardt. Din moment ce considerația este cuvântul la ordinea zilei, am vrea să începem prin a exprima profundul regret al clientului meu pentru izbucnirea emoțională avută față de inspectorul Boxer la momentul arestării lui. După cum probabil v-ați imaginat, șocul și surprinderea unei asemenea acuzații, atât de absurde după ce se conformase pe deplin interogatoriului dumneavoastră... în propria locuință... sunt sigur că înțelegeți cum s-a putut ca emoțiile nepotrivite să îl domine.

— Regret nespus asta, inspectore, se auzi Jenks. Îmi dau seama cum vi s-a părut. Faptul că am fost mai puțin decât sincer și cooperant în legătură cu relația mea cu una dintre persoanele decedate. Iar acum se pare că ați dat și peste nefericita aceea de carte.

— În legătură cu care, interveni Leff, trebuie să vă fac cunoscut că urmează să facem o moțiune de suspendare. Pentru obținerea ei s-a recurs la o nejustificată deranjare a domeniului privat al clientului meu.

— Mandatul a fost perfect valabil, spuse calm Jill.

— Pe ce bază?

— Pe motiv că clientul dumneavoastră a depus mărturie falsă în privința locului unde se afla în momentul morții lui Kathy Voskuhl.

Uimit, Leff rămase cu mâna în aer.

— Clientul dumneavoastră se afla în Cleveland, domnule avocat, am intervenit eu.

Apoi m-am adresat lui Jenks:

— V-ați cazat la Westin. Ați rămas două nopți, care coincid cu data crimelor. Ați declarat că ați fost acasă, domnule Jenks, dar erați *acolo*. Și ați fost și la Hall of Fame.

Lui Jenks îi pieri zâmbetul și privi în gol. Înghiți în sec și i-am văzut mărul lui Adam mișcându-i-se. Își recompunea în minte traseul alibiurilor și al minciunilor. Se uită la Leff, oarecum cu părere de rău.

— *Am fost acolo*, admise el. Am ascuns într-adevăr asta. S-a întâmplat să fiu în oraș pentru a ține o prelegere în fața unui grup de cititori locali. Puteți verifica. Librăria Argosy. N-am știut cum s-o explic. Împreună cu amănuntul că o cunoșteam pe Kathy, părea atât de incriminant. Dar să fie foarte clar! Vă

înșelați în privința nunții. N-am fost nicăieri prin apropiere.

Simțeam că-mi fierbe sângele. Nu-mi venea să cred ce tupeu avea individul ăsta.

— Ați ținut o prelegere? *Când*, domnule Jenks?

— Sâmbătă după-amiază. La patru. Cu un grup restrâns de fani foarte loiali. Cei de la Argosy au fost foarte amabili, încă de la debut.

— Și după aceea?

— După aceea am făcut ce fac mereu. Am stat în hotel și am scris. Am înotat la piscină, am luat cina devreme. O puteți întreba pe soția mea. Întotdeauna îmi petrec serile singur când sunt plecat. S-a scris despre asta și în *People Magazine*.

M-am aplecat peste masă.

— Deci astea toate sunt niște coincidențe bizare, nu-i așa? O femeie cu care ați negat să fi avut o relație sexuală este omorâtă cu bestialitate. V-ați nimerit să fiți în oraș tocmai atunci. Tocmai s-a nimerit să mințiți despre relație și despre faptul că erați acolo, iar o figură care vă seamănă s-a întâmplat pur și simplu să fie surprinsă de o cameră de supraveghere la locul crimei. Așa s-ar putea descrie lucrurile, domnule Jenks?

Leff își așază o mână precaută pe brațul lui Jenks.

— *Nu!* se răsti clientul avocatului, în mod clar pierzându-și stăpânirea de sine, după care se mai calmă și își șterse transpirația de pe o sprânceană. Am mințit... pentru Chessy... ca să-mi păstrez căsnicia! Se îndreaptă în scaunul de lemn. Alibiul i se năruia. Nu sunt un bărbat perfect, inspectore. Mai calc pe alături. V-am mințit în privința lui Kathy. *A fost o greșală*. Răspunsul meu este: *Da!* Ceea ce ați presupus ca adevărat este adevărat. Eram de cinci ani amănți cu certuri și împăcări. Legătura noastră a continuat... mult timp după ce a început relația cu James. Era o nebunie. Era gestul disperat al unui nebun. Dar *nu era* crimă. Nu am ucis-o pe Kathy. Și nu i-am omorât nici pe ceilalți.

Jenks se ridică în picioare. Pentru prima dată îl vedeam arătând speriat. Evident, începuse să conștientizeze gravitatea situației.

M-am apropiat de fața lui.

— O sticlă de șampanie a fost lăsată în apartamentul de la Hyatt în care au fost uciși soții Brandt. A fost identificată ca făcând parte din același lot cu cel pe care l-ați cumpărat la

licitație la Butterfield și Butterfield, în noiembrie 1996.

Leff obiectă:

— Știm asta. Cu siguranță coincidența nefericită a preferinței clientului meu în materie de șampanie nu-l implică în acest act. Nici măcar nu-i cunoștea pe David și pe Melanie Brandt. Băutura aceea putea fi cumpărată de oriunde.

— Da, ar fi putut fi; însă numărul de înregistrare de pe sticla de la Hyatt este identic cu acela de pe restul lotului descoperit de noi aseară la reședința dumneavoastră.

— Începe să devină absurd, comentă nervos Jenks. Genul ăsta de abureli n-ar ține nici măcar într-o carte de-a mea!

— Atunci, să sperăm că asta o să fie mai bună.

Am scos de sub masă punga de cumpărături de la Nordstrom care conținea perechea de pantaloni făcută ghem. I-am azvârlit pe masă.

— Îi recunoașteți?

— Pantaloni... De-a ce ne mai jucăm acum?

— Aceștia au fost găsiți aseară. În punga aceasta. În fundul debaralei de haine din dormitorul dumneavoastră.

— Și? Ce vreți să spuneți? Că sunt ai mei? Marca Joseph Abboud. S-ar putea. Nu înțeleg la ce faceți aluzie!

— Fac aluzie la faptul că acești pantaloni se potrivesc cu haina găsită în apartamentul familiei Brandt. Sunt de la același costum, domnule Jenks!

— Costum?

— Sunt pantalonii de la haina pe care ați lăsat-o în camera lor de hotel. Aceeși marcă. Același model. Aceeși mărime.

O panică tot mai evidentă începu să i se aștearnă pe față.

— Iar dacă toate acestea încă vi se par sub nivelul materialului dumneavoastră obișnuit, atunci ce părere aveți de asta? *Firul de păr este identic!* Firul pe care l-ați lăsat în vaginul lui Becky DeGeorge. Identic cu cele luate din casa dumneavoastră. Era al tău, bestie! Te-ai condamnat singur!

Jill se apropie și ea.

— Scapi, Jenks. Scapi până se încheie apelurile și vin să-ți vâre un ac în venă.

— Asta e o nebunie, strigă el. Se băgă în fața mea, țipând cu venele de la gât umflate. Cățea! Îmi întinzi o cursă. Afurisită de cățea frigidă! N-am omorât pe nimeni...

Brusc, mi-am dat seama că nu mă pot mișca. Un motiv era că-

I văzusem pe Jenks desfășurându-se, dar mai era și altceva. Mă simțeam ținută în scaun. *Am înțeles* despre ce era vorba, dar nu puteam să mă împotrivesc – era boala lui Negli.

Într-un târziu m-am ridicat în picioare și m-am îndreptat spre ușă, dar capul îmi vâjâia, iar încăperea se învârtea cu mine. Picioarele începeau să-mi înțepenească. „Nu aici”, m-am rugat în sinea mea, când l-am simțit pe Raleigh că mă susține.

— Lindsay... ți-e bine? Se uita la mine îngrijorat, fără să bănuiască.

Am zărit-o și pe Jill lângă mine.

— Lindsay, ți-e rău?

M-am sprijinit cu spatele de perete. Le-am impus printr-un efort extraordinar de voință picioarelor mele să meargă.

— Sunt bine, am șoptit, ținându-mă de brațul lui Raleigh. Doar că-l urăsc pe ticălosul ăla, am zis eu înainte să ies din sala de interogatoriu.

Eram foarte slăbită și mă clătinam pe picioare. Abia am reușit să ajung până la toaleta femeilor.

Mi-a venit să leșin, apoi mi s-a făcut greață, ca și când un spirit furios încerca atunci să-mi scoată plămâni cu ghearele. Am închis ochii și m-am aplecat peste chiuvetă.

Am început să tușesc, simțind ceva arzându-mi în piept, după care m-am scuturat toată și iar am tușit.

Treptat am simțit că-mi trece amețeala. Am tras aer în piept și am deschis ochii. M-am cutremurat. Era sânge împrăștiat pe toată chiuveta.

93

Patru ore mai târziu, la Tribunalul Penal Districtual, m-am simțit în stare să urmăresc punerea sub acuzația de omor a lui Nicholas Jenks.

O gloată bâzâitoare umplea holurile din fața sălii de judecată a judecătorului Stephen Bowen. Fotografii te orbeau cu blițurile aparatelor, reporterii se înălțau peste capete ca să surprindă o imagine a scriitorului cu cele mai mari vânzări, acum supărat și tulburat.

Eu și Raleigh ne-am strecurat înăuntru și am ocupat câte un loc în spatele lui Jill, în primul rând. Îmi reveniseră puterile, iar revolta din pieptul meu scăzuse în intensitate. Voiam ca Jenks să

mă vadă acolo.

Am zărit-o pe Cindy stând în zona presei, iar în rândurile din spate i-am observat pe Chancellor Weil și pe soția lui.

S-a încheiat înainte să înceapă. Jenks a fost adus în sală, cu ochii morți și goi, ca niște cratere de pe lună. Grefierul citi rechizitoriul, iar suspectul se ridică în picioare. Ticălosul pledă „nevinovat”. Ce aveau de gând să pună în discuție, că toate probele erau inadmisibile?

Leff, om de spectacol desăvârșit, era neobișnuit de respectuos, aproape sfios în fața judecătorului Bowen. Făcea apel pentru eliberare până la viitorul termen în baza poziției lui Jenks în comunitate. Pe moment, realizările ucigașului aproape că mă vrăjiseră și pe mine.

Jill atacă frontal. Detalie elocvent sălbăticia crimelor. Reuși să convingă că suspectul avea mijloacele de a părăsi orașul.

M-am simțit triumfătoare când judecătorul lovi cu ciocănelul lui și rosti:

— Cauțiunea se respinge!

94

Acum sărbătoream. Era sfârșitul zilei, o zi pe care o așteptasem de foarte multă vreme, și m-am întâlnit cu fetele să bem ceva la Susie.

O meritam toate. Nicholas Jenks fusese pus sub acuzare. Fără cauțiune. Niciun semn de clemență față de el. Noi, cele patru, reușiserăm să facem asta.

— Pentru tot Clubul Fetelor de la Crime, toastă Cindy cu halba de bere ridicată în aer.

— Nu-i rău pentru niște funcționari publici de sex feminin, fu de acord Claire.

— Cum m-a făcut Jenks? Am clătinat din cap și am zâmbit. „Afurisită de cățea frigidă!”

— Nu mă deranjează cum sună cățea frigidă, zise Jill, rânjind.

— Pentru toate cățelele din lume, toastă Cindy, și pentru bărbații care nu ne pot dezgheța!

— Vorbește pentru tine! sări Claire. Edmund mă dezgheață numai bine.

Am răs toate și am ciocnit halbele cu bere.

— Totuși, m-am auzit eu, spunând cu un oftat adânc, mi-ar

plăcea să apară o armă a crimei. Și să îl leg și de a doua crimă.

— Când voi termina cu el, gesticulă nervos Jill cu berea în mână, nu o să vă mai preocupe să ispășiască pedeapsa și pentru a doua crimă.

— Ați văzut-o pe Jill cum a tăiat din rădăcină cererea de cauțiune a avocatului? remarcă admirativ Cindy. Ați văzut ce față a făcut? Cu degetele imită mișcarea unui foarfece: Țac! țac! țac! țac! țac! Direct spre testicule. Îmbrăcat la patru ace, stătea în picioare cu o sculă de cinci centimetri.

Ne-a bufnit râsul pe toate. Nasul drăguț al lui Cindy se încrețise când pronunțase: „Țac! țac! țac!”

— Dă-l încolo de motiv, copilă! exclamă Claire. Lasă-l în pace! Jill îi dădu dreptate.

— De ce n-ar fi motivul lui pur și simplu acela al unui ticălos bolnav? Are o întreagă istorie de sadism sexual care durează de ceva vreme. A agresat trei femei de care știm noi. Sunt convinsă că vor apărea mai multe pe măsură ce avansează procesul. L-ai văzut pe ticălos, Lindsay. E înnebunit. Mica lui lume perfectă se zdruncină și asta-l face să-și iasă din minți. Azi-dimineață s-a văzut că-i venea să te strângă de gât. Se întoarse rânjind spre fete: Lindsay l-a străfulgerat cu o privire care spunea: „Dispari dracului din fața mea!”

Fetele erau pe punctul să închine un pahar în cinstea mea – eroina dură din poliție care va purta întotdeauna eticheta de cea care l-a prins pe Jenks –, când mi-am dat brusc seama că nu aș fi reușit nimic fără ele. În sala de interogatoriu nu-mi cedaseră nervii de oțel întinși la maximum, în schimb boala îmi storcea energia. Până acum mascasem acest lucru – nu povestisem simptomele nimănui –, nici măcar celor care îmi deveniseră prieteni foarte apropiați.

— Nu avea legătură cu Jenks, am zis.

— Mie așa mi s-a părut.

— Nu mă refer la confruntare, ci la ce s-a întâmplat după! M-am oprit, apoi am reluat: Când era să cad din picioare. Asta nu era legat de Jenks!

Încă zâmbeau, cu excepția lui Claire, însă gravitatea din ochii mei le alertă și pe ele pe rând.

Le-am privit și le-am vorbit despre boala care, asemenea omulețului Pac din jocul de calculator, îmi mănâncă globulele roșii și cu care mă luptam de aproape trei săptămâni. Făceam

transfuzii de sânge, însă numărul de celule roșii îmi scădea drastic și starea mea se înrăutățea.

Începusem în forță cu vocea fermă, pentru că de câteva săptămâni devenise deja parte din viața mea, dar spre final am încheiat pe un ton șoptit, speriat. Clipeam ca să-mi rețin lacrimile.

Jill și Cindy au împietrit, amuțite de grozăvia veștii. După care am văzut trei mâini întinse spre mine. A lui Cindy, a lui Jill și, ultima și cea mai caldă, a lui Claire. Urmă o tăcere lungă. Nu era nevoie să mai vorbească nimeni.

Într-un târziu am zâmbit, înecându-mă cu lacrimile din gât.

— Nu-i așa că-i tipic polițistului să intervină și să strice o petrecere când ți-e lumea mai dragă?

Gluma mea alungă tensiunea care ne învăluisese pe neașteptate.

Nu mi-au spus: „Suntem alături de tine”, așa cum nici nu încercară să mă asigure: „Ai să te faci bine”. Nici nu era nevoie să facă asta.

— Parcă am venit să sărbătorim...

Apoi am auzit din senin vocea lui Jill, solemnă, confesându-se:

— Copil fiind, am fost foarte bolnavă. Între patru și șapte ani am stat numai prin spitale în tot felul de tije și suporturi. Boala mea i-a distrus pe părinții mei, le-a terminat căsnicia. S-au despărțit de îndată ce m-am mai înzdrăvenit. Bănuiesc că de asta am simțit mereu că trebuie să fiu puternică și mai bună decât restul. Că trebuie întotdeauna să înving. A început în liceu.

Nu mai eram sigură despre ce vorbea.

— Nu știam dacă voi fi destul de bună. Obişnuiam să... Jill își desfăcu nasturele de la manșeta bluzei și își suflecă mâneca până deasupra coatelor: N-am mai arătat astea nimănui în afară de Steve.

Avea antebrațele pline de cicatrici. Știam ce erau - plăgi prin automutilare. Jill se tăiase cândva.

— Adică, vreau să-ți spun că trebuie să te lupți cu boala. Să lupți, și să lupți, și să lupți... și de câte ori vei simți că se agravează, să continui să lupți.

— Încerc, am șoptit eu, cu voce sugrumată. Chiar mă străduiesc! Acum înțelegem ce o motiva, ce era în spatele privirii aceleia de gheață. Dar cum?

Jill mă luă de mână. Amândouă aveau lacrimi în ochi.

— E ca și cu Jenks, Lindsay, zise ea. Pur și simplu nu o lași să câștige.

95

În celula rece, strâmtă, Nicholas Campbell se plimba agitat de colo-colo. Se simțea de parcă un amestec de dinamită era pe cale să-i explodeze în coșul pieptului. Nu făcuse nimic. Cum îndrăzneau să-i distrugă numele, să-l atace cu acele ficțiuni sălbatice, să-l dezonoreze în toate jurnalele de știri?

Era întuneric și înghețase de frig. Patul de campanie din celulă nu era potrivit nici pentru un pustnic. Purta încă hainele jilave în care fusese adus. Palmele i se acoperiră cu o transpirație rece.

O să i-o plătească târfulița de inspectoare. Într-un fel sau altul, tot va pune mâna pe ea la sfârșit. Asta era o promisiune.

Oare ce dracu' păzea pudelul ăla de avocat al lui? Când o să-l scoată Leff de acolo?

I se părea că toată logica fusese absorbită din lumea lui.

Ce naiba se întâmpla?

Sau cel puțin așa gândea Phillip Campbell că ar trebui să se simtă Jenks în acest moment. Asta se gândea că își spune nenorocitul în sinea lui.

Campbell se așeză în fața oglinzii. „A sosit timpul să dispari. Misiunea ta s-a încheiat în sfârșit. A fost scris și ultimul capitol”.

Înmuie o cârpă udă într-un vas cu apă caldă.

Era pentru ultima dată când mai trebuia să joace acest rol.

„Ei, cum te simți, Nicholas?”

Își trase clamele care-i fixau părul și își scutură buclele.

„Cum te simți să fii o victimă, un prizonier? Să simți aceleași degradare și rușine pe care le arunci asupra celorlalți?”

Încet, își șterse machiajul mat al ochilor, tamponându-și pleoapele cu cârpa, simțind cum îi revine în obraji un luciu străveziu.

„Cum te simți să fii singur și neajutorat? Să fii ținut într-un loc întunecat? Să te simți trădat?”

Unul câte unul, Phillip Campbell trase de firele roșii de barbă care îi ieșeau din bărbie, până ce acestea se desprinseseră și dezvălură o nouă persoană.

„Nu ești capabil să recunoști în oglindă persoana care ai fost cândva?”

Își frecă fața până ce aceasta rămase curată și netedă. Descheie nasturii de la cămașă, cămașa lui Nicholas, și la scurt timp, de sub haine învie un trup bine definit de femeie: conturul sânilor, picioarele suple, brațele subțiri.

Femeia rămase pe loc, cu o licărire vie în ochi.

„Asta este fantastic. Cum te simți, Nicholas, să fii tras regește pe sfoară? Pentru prima oară s-au inversat rolurile.”

Nu-și putea stăpâni sentimentul că era foarte potrivit și totodată amuzant ca în final el să cadă în capcana propriei minți. Era mai mult decât amuzant. Era absolut genial.

„Cine râde acum, Nick?”

Cartea a patra: TOT ADEVĂRUL

96

În seara care a urmat punerii sub acuzare a lui Jenks, comandantul Mercer a primit drept cadou loja oficială de la stadionul PacBell de la unul dintre amicii lui bogați. Ne-a invitat pe câțiva dintre noi, printre care eu, Raleigh și Cheery la un meci al echipei Giants. Era o seară caldă de vară. Jucau împotriva celor de la Cards. Tatălui meu i-ar fi plăcut la nebunie.

Nu prea am vrut să merg ca să nu mă simt expusă privirilor drept polițista care l-a prins pe Jenks, însă Mercer a insistat.

Și apoi era vorba despre echipa lui Mark McGwire, așa că mi-am luat pe mine o geacă și am plecat la distracție.

Toată seara, eu și Chris ne-am tot aruncat ocheade. Parcă se degaja o energie specială în loja noastră, un cerc luminos doar în jurul lui și al meu.

Meciul era zgomotul de fundal. În repriza a treia, Mighty Mac a preluat de la Ortiz și a șutat puternic; mingea a ieșit din câmpul nostru vizual și a aterizat aproape de apa golfului. Stadionul a ovaționat frenetic, chiar dacă fusese un jucător de la Cards. În repriza a patra, Barry Bonds a egalat cu una dintre loviturile specifice lui de maestru.

Eu și Chris nu ne puteam lua privirile unul de la altul. Stăteam cu picioarele ridicate pe același scaun, ca niște puști de școală, și din când în când gambele ni se atingeau în treacăt. „Doamne, asta e mai plăcut decât să urmărești meciul!”

În sfârșit, îmi făcu cu ochiul și se interesă:

— Vrei ceva de băut?

Se ducea sus spre standul cu băuturi, și eu l-am urmat. N-a întors nimeni capul după noi. De îndată ce am fost departe de privirile celorlalți, și-a pus palmele pe coapsele mele și m-a sărutat. Simțeam că iau foc.

— Vrei să mai rămânem? m-a întrebat el.

— Mai am încă bere, am glumit eu.

Mâinile lui trecură ușor peste sânii mei și brusc am simțit un fior de plăcere. „Mâini moi.” Respirația mi se acceleră. O transpirație ușoară îmi umezi gâtul.

Chris mă sărută din nou. Mă trase mai aproape de el și am sesizat cadența unei inimi care pulsa între noi. Nu știam dacă era a lui sau a mea.

— Nu mai pot să aștept! zise el.

— E-n regulă, hai s-o ștergem!

— Nu, clătină el din cap. Am vrut să spun, *nu mai pot să aștept!*

— O, Doamne! am oftat.

Nu puteam să-l contrazic. Tot corpul meu se încălzise până la punctul de fierbere. Am aruncat o scurtă privire în jos la Cheery, la Mercer și la cei doi indivizi din Mill Valley. „E o nebunie, Lindsay!”

Însă în ultima vreme totul era o nebunie, totul prindea viteză.

Parcă fiecare forță a naturii din univers ne impulsiona pe mine și pe Chris să căutăm un loc izolat. Era o cabină de toaletă în lojă, în care abia dacă încăpea o persoană, dar pentru noi nu conta.

Chris mă pofti să intru în cabină în timp ce mulțimea iubitorilor de baseball vuia. Abia reușeam să încăpem amândoi. „Dumnezeule!” Nu-mi venea să cred că voi face asta acolo. Mi-a descheiat nasturii de la bluză, iar eu i-am desfăcut cureaua. Coapsele ne erau strâns lipite una de alta.

Ușor, Chris m-a săltat în brațe înspre el. Am simțit că parcă o cometă explodase în venele mele. El se sprijinea de marginea chiuvetei; eu stăteam pe palmele lui; eram înghesuiți în acest spațiu mic, dar eram într-un ritm perfect.

Ajunse până la noi ecoul unui vuiet al galeriei de afară. Poate că McGwire mai înscrisese un gol, poate Bonds îi furase mingea – cui îi păsa? Eu și Chris continuam să ne legănăm. Abia mai respiram și eram learcă de transpirație. Nu-mi venea să mă opresc. Nici Chris. M-am agățat strâns de el și, în clipa următoare, ni s-a tăiat amândurora respirația. „Doi polițiști eroi” mi-a trecut atunci prin cap.

Fuse cel mai bun, cel mai liber și plin de suspans moment pe care îl trăisem vreodată. Chris și-a lăsat fruntea pe umărul meu, iar eu l-am sărutat pe obraz și pe gât.

Apoi mi-a trecut prin cap cel mai ciudat gând cu puțința. Am început să râd, un amestec de hohote de râs și suspine de epuizare. Stăteam înlănțuiți, sfârșiți, la câțiva pași de șeful meu. Chicoteam ca o nebună. Aveam să ne dau de gol!

— Ce-i așa de amuzant? șopti Chris.

Mă gândeam la Claire și Cindy. Și la ce făcusem.

— Cred că tocmai mi-am făcut rost de o poveste pentru fete! i-am răspuns.

97

A doua zi, Jenks ne-a cerut o nouă întrevvedere. Eu cu Jill ne-am dus în celula de la etajul zece. Ne întrebam ce avea de gând. De data asta nu mai era o joacă de-a șoarecele și pisica, nici altă porcărie de-a lui. Era și Leff prezent, dar se ridică în picioare, luând o înfățișare *umilă*, de îndată ce apărurăm.

În costumul cenușiu de deținut, Jenks arăta mult mai puțin amenințător decât de obicei. Se vedea clar asta și după expresia îngrijorată de pe față.

— Clientul meu vrea să facă o declarație, ne anunță Leff, după ce ne așezară pe scaune.

Îmi trecu prin cap că acesta era marele moment. Voia să ajungem la o înțelegere. Văzuse cât de ridicol era jocul pe care îl încercase. Însă mă luă complet pe neașteptate cu următoarele:

— Mi se face o înscenare, anunță furios Jenks.

Într-o fracțiune de secundă, privirea mea se ciocni de a lui Jill.

— Trebuie să mai aud asta o dată, zise ea. Ce se întâmplă?

Se uită la Jenks, apoi la Leff.

— Îl avem pe clientul dumneavoastră legat de toate cele trei locuri ale crimei; l-am localizat la Cleveland în momentul ultimei crime; l-am prins mințind despre o relație anterioară avută cu Kathy Kogut, una din ultimele victime; avem o carte de-a lui care descrie în detaliu un tipar criminal uimitor de asemănător; s-a stabilit că firul de păr găsit în vaginul unei alte victime îi aparține și vreți să pretindeți că i se face o înscenare?

— Nu pretind decât, zise Jenks pământiu la față, că mi se face o *înscenare*!

— Ascultați, domnule Jenks, spuse Jill cu ochii încă la Leff, fac meseria asta de opt ani. Am întocmit rechizitoriile a sute de criminali și cu mâna mea am vârat după gratii mai bine de cincizeci de ucigași. N-am văzut în viața mea o asemenea cantitate de probe care să implice un suspect. Cazul nostru e atât de solid că n-are cum să fie clintit.

— Îmi dau seama de asta, oftă Jenks, și că v-am dat toate

motivele să considerați recursul meu imposibil. V-am mințit în legătură cu prezența mea în Cleveland, despre relația mea cu Kathy. La celelalte nici nu pot aduce argumente despre împrejurările în care mă aflam. Dar în același timp cunosc înscenările. Am proiectat mai multe decât oricine. Sunt maestru la asta. Și vă asigur că cineva îmi pune în cârcă toate astea.

Am dat din cap a neîncredere:

— Cine, domnule Jenks?

Jenks trase adânc aer în piept. Arăta speriat de-a binelea.

— Nu știu!

— E cineva care să vă urască într-atât încât să pună la cale totul? Jill nu-și putu reține un pufnet răutăcios. Cu puținul pe care îl știu despre dumneavoastră, nu mi-e greu să cred asta.

Se întoarse spre Leff.

— Ardeți de nerăbdare să vă prezentați cazul?

Avocatul interveni rugător:

— Măcar ascultați-l, vă rog, doamnă Bernhardt.

— Știu ce credeți despre mine, interveni Jenks. Sunt vinovat de multe lucruri. Egoism. Cruzime, adulter. Am un temperament vulcanic pe care uneori nu mi-l pot controla. Iar cu femeile... probabil ați reuși să dați peste o duzină care v-ar ajuta să mă închideți pentru violență. Dar, oricât de evidente ar fi aceste lucruri, nu eu i-am omorât pe oamenii aceștia. Oricare dintre ei. Cineva încearcă să îmi însceneze totul. Țăsta este adevărul! Cineva a făcut o treabă extrem de inteligentă.

98

— Ai crezut ceva din abureala asta? îmi zâmbi amuzată Jill, în vreme ce așteptam liftul la ieșirea din celula lui Jenks.

— Aș crede că el este convins de asta, i-am răspuns.

— Scutește-mă! Mai repede ar scăpa dacă ar merge pe varianta cu nebunia. Dacă Nicholas Jenks vrea să restrângă o listă de persoane care ar putea să vrea să-i facă o înscenare, ar trebui să le ia la rând pe toate tipele cu care s-a culcat.

Am râs, dându-i dreptate că lista ar fi lungă. Atunci ușa liftului se deschise și, spre surprinderea mea, din el ieși Chessy Jenks. Era îmbrăcată într-o rochie lungă de vară, neagră. Am remarcat imediat cât de frumoasă era.

Ochii ni se întâlneau într-o clipă stânjenitoare, de tăcere. Abia îl

arestasem pe soțul ei. Echipa mea de cercetări criminalistice îi devastase casa. Avea toate motivele să mă privească disprețuitor, dar nu o făcu.

— Am venit să-l văd pe soțul meu, spuse ea cu un tremur în voce.

I-am prezentat-o lui Jill, apoi i-am arătat cu degetul direcția spre „vorbitor”. În clipa aceea mi se păru cea mai confuză și singură persoană din câte văzusem.

— Sherman mi-a spus că sunt foarte multe probe.

Am încuviințat din cap, politicos. Nu știu de ce simțeam ceva legat de ea, în afară de faptul că părea o femeie tânără, vulnerabilă, pe care soarta o făcuse să se îndrăgostească de un monstru.

— Nick nu a făcut asta, inspectore, adăugă Chessy Jenks.

Izbucnirea ei mă surprinse.

— Este firesc ca o soție să vrea să-și apere soțul, am comentat. Dacă aveți vreun alibi concret...

Femeia scutură din cap.

— Alibi nu, doar că îmi cunosc soțul.

Ușa de la lift se închise, iar eu și Jill ne-am văzut din nou nevoite să așteptăm. La fel ca în spitale, dura câteva minute până ce liftul nostru cobora și ajungea iarăși sus. Chessy Jenks nu schiță vreun gest că ar avea de gând să plece.

— Soțul meu nu este un om simplu. Poate fi foarte dur. Știu că și-a făcut dușmani. Știu și cum a încercat să vă atace. Din exterior, sigur, pare greu de crezut, dar sunt momente când poate fi capabil de tandrețe, de generozitate nemăsurată și de dragoste.

— N-aș vrea să par neînțelegătoare, doamnă Jenks, interveni Jill, dar, date fiind condițiile, chiar nu este indicat să vorbiți cu noi.

— Nu am nimic de ascuns, ripostă ea, după care păru descurajată. Deja știu ce știți!

Eram uluită. „Deja știu ce știți?”

— Am vorbit cu Joanna. Mi-a zis că ați fost pe la ea. Știu ce v-a spus despre el. La ea vorbește amărăciunea și are toată înțelegerea mea, însă nu-l cunoaște pe Nick așa cum îl cunosc eu.

— Ar trebui să treceți în revistă probele, doamnă Jenks, am sfătuit-o eu.

Ea clătină din cap.

— Arme... poate inspectore, dac-ar fi numai atât. Însă un cuțit, știți, în cazul primei crime, ciopârțirea aceluia biet cuplu... Nick nu poate nici măcar să dezoseze un pește.

Primul meu gând a fost că este tânără și amăgită. Cum o descriesese Jenks: „Impresionabilă...” Însă ceva mi se păru dintr-odată curios.

— Spuneți că ați vorbit cu Joanna?

— Da! Am vorbit mai des anul trecut. M-a și vizitat, când Nick lipsea, desigur. Știu că după divorț a fost mâhnită. Știu că a rănit-o. Dar ne sprijinim într-un fel una pe alta.

— Soțul dumneavoastră știe de asta? am întrebat.

Zâmbi forțat.

— Nici măcar nu-l deranjează. Încă o place pe Joanna, iar ea, inspectore, este încă îndrăgostită de el.

Liftul a revenit și ne-am luat rămas-bun. Când ușa s-a închis, m-am uitat la Jill. Avea ochii mari și își ținea ostentativ vârful limbii în falcă.

— Toată familia asta nenorocită mă înspăimântă, zise ea cutremurându-se.

99

Am înțeles din clipa în care Medved a pășit în cabinet. I se citea pe față. Nu mai era nevoie să-mi spună cu glas tare.

— Mă tem că nu pot fi foarte optimist, Lindsay, zise el, privindu-mă în ochi. Numărul globulelor tale roșii continuă să scadă. Amețelile, oboseala, sângele expectorat sunt semne că boala progresează.

— Progresează?

Medved aprobă sobru din cap.

— Spre stadiul trei...

Cuvintele îmi bubuiră în cap ca un tunet, amintindu-mi de teama de tratamentele avansate care mă îngroziseră.

— Care este pasul următor? am întrebat abia șoptit.

— Îi mai putem da doar o lună, răspuse Medved. Ai 2 400 de globule roșii. Dacă numărul lor va continua să scadă, vei începe să-ți pierzi forța. Va trebui să fii spitalizată.

Am reușit cu greu să înțeleg ce îmi spunea; informațiile îmi invadaseră mult prea rapid creierul. „O lună. Asta-i prea curând!

Prea repede!” Lucrurile abia începeau să se miște, acum că Jenks fusese arestat. Și restul, tot ceea ce eu îmi doream, mergea în direcția cea bună.

„O lună – patru săptămâni amărâte.”

Când m-am întors la serviciu, câțiva dintre băieții stăteau prin preajmă, rânjind spre mine. Pe biroul meu era un buchet frumos de flori. Flori sălbatice.

Le-am mirosit, inhalând parfumul dulce, natural. Am citit bilețelul care le însoțea: „Este un deal plin cu flori ca acestea acolo unde se află cabana mea, în Heavenly. Măine e vineri. Ia-ți liber! Hai să mergem acolo!”

Era semnat Chris.

Mi s-a părut exact ce-mi trebuia. Munții, Chris. Acum va trebui să-i spun, din moment ce adevărul va ieși la iveală în curând.

Îmi sună telefonul. Era el.

— Deci?

Mai mult ca sigur cineva din birou o făcea pe Cupidon și îl anunțase că m-am întors.

— N-am apucat încă să citesc bilețelul de la tine. Mi-am mușcat buza. Am avut prea multe hârtii de rezolvat.

Am auzit un oftat dezamăgit și am mai amânat doar o secundă.

— Dar, în eventualitatea că mă invitai să plecăm undeva, răspunsul meu e că aș fi foarte încântată. Sună minunat. Hai să plecăm la ora opt!

— Somnoroaso! zise el. Speram să plecăm în zori, ca să evităm aglomerația de dimineață.

— Eu mă refeream *în seara asta!*

Aveam o lună. Mă gândeam că era un mod bun să o încep cu „aer de munte, pârâiașe și flori sălbatice”.

100

Ne-am petrecut următoarele două zile ca într-un vis frumos.

Casa de vacanță a lui Chris era fără pretenții, dar fermecătoare, o căbănușă de schi cu cadru din lemn roșu în formă de A pe Mason Ridge, cu fața spre Heavenly. Am făcut drumeții prin pădure, însoțiți de draga de Martha, am luat telecabina până în vârful muntelui și apoi am coborât pe jos. Am făcut și pește-spadă la grătar în curtea din spatele casei.

Printre picături, am făcut dragoste în tihna patului lui mare, dublu, pe covorașul din piele de oaie din fața căminului său sub mângâierea rece a dușului de afară. Am râs, ne-am jucat și ne-am atins ca niște adolescenți, învățând din nou să redescoperim dragostea.

Însă eu nu eram deloc o adolescentă idealistă și visătoare. Știam exact ce se întâmplă. Simțeam valul constant, imposibil de ignorat, care creștea în mine asemenea unui râu care își iese din matcă. Mă simțeam neajutorată.

Sâmbătă, Chris mi-a promis o zi de neuitat.

Am plecat cu mașina la Lake Tahoe, spre un port vechi, cochec, de pe malul californian. Chris închiriasse o barcă lată, o barjă de lemn veche cu zbatouri. Am cumpărat sendvișuri și o sticlă de Chardonnay și ne-am dus în larg spre mijlocul lacului. Apa era calmă, de culoare turcoaz, iar cerul senin și luminos. De jur împrejur, vârfurile stâncoase ale munților, acoperite cu zăpadă, încercuiau lacul ca o coroană.

Am ancorat și, pentru un răstimp, locul a fost micul nostru colț de lume, neștiut de alții. Ne-am dezbrăcat și am rămas în costume de baie. Eu mi-am închipuit că ne vom relaxa, savurând vinul la soare și admirând peisajul, însă Chris avea o privire de parcă ar fi pus ceva la cale. Își trecu mâinile prin apa foarte rece a lacului.

— În niciun caz, am zis, clătinând din cap. Cred că are zece grade.

— Da, dar este o răcoare uscată, mă tachină el.

— Sigur, am pufnit eu. Atunci, du-te tu! Prinde-mi și mie un peștișor dacă vezi vreunul înotând pe lângă tine.

Veni în direcția mea cu o amenințare jucăușă în ochi.

— Poți să-ți prânzi singură unul.

— Nicio șansă!

Mi-am scuturat sfidător capul și am început să râd.

Pe măsură ce înainta spre mine, mă retrăgeam spre pupa ambarcațiunii, până n-am mai avut loc unde să mă duc.

M-a cuprins în brațe și am simțit cum mă furnică pielea când m-a atins.

— Este un fel de inițiere, spuse el.

— Inițiere în ce?

— Într-un club exclusivist. Oricine vrea să fie membru trebuie să sară în lac.

— Atunci nu vreau! am răs, zvârcolindu-mă în brațele lui puternice. Fără să opun prea mare rezistență, m-a săltat pe perna băncii de lângă marginea bărcii. Drace, Chris! se auzi strigătul meu când mă apucă de mână.

— Mai bine zici *Geronimo*!¹³ spuse el, trăgând de mine.

— *Ticălosule!* am mai apucat să țip și ne-am răsturnat în apă.

Apa era înghețată, revigorantă. Am ieșit amândoi deodată la suprafață și i-am strigat în față:

— Să te ia naiba!

Apoi m-a sărutat și brusc n-am mai simțit deloc frigul. M-am agățat de el, la început pentru căldură, dar și pentru că nu mai voiam să-i dau drumul vreodată. Simțeam o încredere oarbă în el, ceva care aproape că mă speria. Zece grade, dar eu ardeam.

— la fii atent! i-am lansat la rândul meu o provocare, desprinzându-mă din strânsoare.

La patru sute de metri distanță se vedea plutind o geamandură portocalie.

— Ne întrecem până la geamandură? l-am întrebat repede și am și tăiat apa în față, surprinzându-l cu viteza mea.

Chris a încercat să mă ajungă cu mișcări de înot constante, ample, dar l-am lăsat în urmă. În apropierea geamandurii, am încetinit și l-am așteptat. Era complet contrariat.

— Unde ai învățat să înoți?

— La o asociație de tineret YMCA, South San Francisco; contingentul de 14, 15, și 16 ani, am răs eu. Nimeni nu reușea să țină pasul cu mine. Se pare că încă îmi mai iese.

Câteva minute mai târziu, ne-am îndreptat cu barca spre mal, spre un golfuleț retras, umbros. Chris a oprit motorul și a înălțat o pânză de cort în jurul cabinei, care ar fi trebuit să ne ferească de soare. Nerăbdători, ne-am strecurat înăuntru, ascunși de ochii lumii.

L-am lăsat să-mi desfacă încet costumul de baie și Chris mi-a sorbit stropii de apă ca niște mărgeluțe de pe brațe și sâni. Apoi am ingenuncheat și i-am desfăcut nasturii de la șortul de baie. Nu era nevoie să vorbim. Trupurile noastre spuneau totul. M-am întins pe spate, trăgându-l pe Chris deasupra.

Nu mă mai simțisem niciodată așa de legată de o persoană

¹³ Numele unei căpetenii ale indienilor apași Chiricahua, care pe la 1880 ocupau teritoriile din sud-vest, incluzând sud-estul Arizonai și al New Mexicului. (n .tr.).

sau de un loc. M-am arcurit înspre el în tăcere, acompaniată de clipocitul blând al apei lacului. „Dacă-i spun, o să se schimbe totul”, am gândit eu.

După ce am făcut dragoste, am rămas așa pe loc, bucurându-mă de căldura care îmi radia prin corp. N-aș fi vrut să se termine vreodată momentele acelea, dar știam că trebuia să se termine. Realitatea se interpune întotdeauna în calea viselor, nu?

101

Ceva mai târziu în seara aceea, m-am pomenit că îmi vine să plâng.

Gătisem spaghetti Carbonara și am mâncat amândoi pe veranda din spatele casei la lumina lunii în compania unei sticle de Pinot Noir. Chris a pus un concert de violoncel al lui Dvořák la casetofon, dar în cele din urmă am trecut pe muzică country cu Dixie Chicks.

În timp ce mâncam, Chris m-a întrebat de copilăria mea.

I-am povestit despre mama și despre faptul că tata ne părăsise când eram încă un copil. Mama fusese contabilă douăzeci de ani la Emporium, iar eu, practic, am crescut-o singură pe sora mea.

— Mama a murit de cancer la sân la vârsta de cincizeci de ani. Cumplita ironie a sorții rămăsese de neînțeles pentru mine.

— Cum rămâne cu tatăl tău? Vreau să știu totul despre tine!

Am luat doar o înghițitură de vin, după care i-am zis că îl mai văzusem doar de două ori de la vârsta de treisprezece ani. La înmormântarea mamei. Și în ziua când am devenit polițist.

— Stătea în spate, separat de ceilalți. Brusc, sângele începu să-mi clocotească sub imperiul unor sentimente de mult îngropate. Ce căuta acolo? Am ridicat privirea umezită, exact ca atunci. De ce îmi stricase momentul?

— Mai vrei să-l vezi?

N-am răspuns. Ceva începea să prindă contur în mintea mea. Îmi trecu prin cap gândul că eram poate mai fericită ca oricând, însă totul se baza pe o minciună. Am început să clipesc ca să-mi alung gândurile, dar n-am reușit.

Chris se întinse și mă prinse de mână.

— Îmi pare rău, Lindsay. N-aveam niciun drept să...

— Nu-i vorba despre asta, am șoptit eu, strângându-i mâna.

Știam că era timpul să am cu adevărat încredere în el, venise momentul să mă dăruiesc în sfârșit cu totul lui. Dar îmi era teamă, obrajii îmi tremurau și ochii îmi erau împăienjeniți de lacrimi.

— Am ceva să-ți spun. Este cam grav, Chris.

M-am uitat la el cu toată onestitatea și încrederea pe care ochii mei îngrijorați puteau s-o transmite.

— Ți-amintești când aproape am leșinat în sală cu Jenks?

Chris aprobă din cap. Acum arăta și el un pic îngrijorat, cu fruntea brăzdată de riduri adânci.

— Toată lumea a crezut că am avut un moment de slăbiciune, dar n-a fost asta. Sunt bolnavă, Chris. S-ar putea să intru curând în spital.

Dintr-odată am văzut că privirea i se întunecă. A vrut să spună ceva, dar i-am dus degetul la buze, oprindu-l.

— Ascultă-mă un minut, da?

— Bine. Îmi pare rău.

I-am spus totul despre boala lui Negli. Că nu reacționam la transfuzii. Că speranța scădea. Ceea ce mă avertizase Medved cu câteva zile înainte. Ajunsesem la stadiul trei al bolii, grav. Pasul următor era un transplant de măduvă.

N-am plâns. I-am relatat totul direct, ca un polițist. Aș fi vrut să-i dau speranță, să-i arăt că mă lupt, să-i demonstrez că sunt persoana puternică pe care credeam că o iubește.

Când am terminat, i-am strâns mâinile între palme și am tras adânc aer în piept.

— Adevărul e, Chris, că s-ar putea să mor curând.

Palmele ne erau strâns împletite. Ne-am privit în ochi. N-am fi putut fi mai apropiați de atât.

Apoi îmi atinse ușor obrazul și mă mângâie. Fără să spună vreun cuvânt, mă cuprinse în brațele lui tandre și puternice și mă trase la piept.

Și asta m-a făcut să plâng. Era un om bun și puteam să-l pierd. Și am plâns pentru toate lucrurile pe care puteam să nu le mai facem vreodată.

Am plâns mult și, de fiecare dată când suspinam, mă strângea mai tare, șoptindu-mi:

— E în regulă, Lindsay. Gata. Gata.

— Ar fi trebuit să-ți spun.

— Înțeleg de ce n-ai făcut-o. De cât timp știi?

- Din ziua când te-am cunoscut! Mi-e atât de rușine...
- Nu trebuie. De unde să știi că poți avea încredere în mine?
- Am simțit asta destul de repede. În mine n-aveam încredere.
- Ei, acum ai, șopti Chris.

102

Cred că am făcut dragoste toată noaptea. Am mai râs, am mai plâns. Nici măcar nu-mi mai amintesc cum m-am trezit în pat.

A doua zi, am stat mai mult îmbrățișați. Cu toată boala și nesiguranța care mă copleșiseră, în brațele lui mă simțeam bine și în siguranță. N-aș mai fi vrut să plec de acolo.

Însă în acel weekend se mai întâmplă ceva – în afară de boală sau de momentele petrecute cu Chris. Un gând care mă preocupa se insinuă treptat în mintea mea risipindu-mi senzația de confort și siguranță. Era legat de ceva spus de Jacobi. Genul acela de remarcă aruncată la întâmplare căreia nu-i acorzi multă atenție, dar care îți rămâne în minte. Apoi revine în clipele cele mai ciudate, cu și mai multă forță și logică decât inițial.

Era duminică noaptea. Weekendul se încheiase. Chris mă adusese acasă cu mașina. Oricât de greu mi-a fost să-l las să plece, aveam nevoie să fiu singură un timp, să fac un bilanț al zilelor abia trecute și să-mi dau seama ce trebuia să fac mai departe.

Mi-am desfăcut bagajele, mi-am făcut un ceai și m-am cuibărit pe canapea cu Drăgălășenia Sa. Îmi zbură mintea la cazul crimelor.

Consideram încheiat subiectul cu Nicholas Jenks. Îmi mai rămâneau de completat doar niște rapoarte lungi. Cu toate că el continua să bată câmpii că i se înscenase totul. „Nu sunt decât alte nebunii, alte minciuni.”

Și în acel moment reveniră în mintea mea cuvintele lui Jacobi. Joi dimineața devreme comentase: „O scenă bună”. Cu expresia aceea enervantă, insistentă a lui strigase după mine: „Numai că ține minte, găsierea șampaniei v-a pus pe drumul cel bun... De ce crezi că Jenks a lăsat sticla?”

Abia dacă îi dădusem atenție atunci. Jenks era închis. Cazul era o lovitură reușită. Nu mă gândeam decât la Chris și la

noaptea precedentă. M-am oprit pe scări și am întors capul spre el. I-am răspuns: „Nu știu, Warren. Am mai analizat asta o dată. Probabil din grabă”. A dat afirmativ din cap și a zis: „Ai dreptate. Probabil de asta nici n-a mototolit haina ca s-o ia cu el”.

Mă uitasem la el vrând parcă să-i transmit: „De ce ne mai legăm de asta acum? Jenks avea nevoie de un sacou curat ca să plece neobservat din hotel”. Oricum, confirmarea ADN-ului firului de păr n-a făcut decât că totul să iasă ca la carte.

După care a adăugat: „Ai citit vreodată toată cartea?” „Care carte?” „Cartea lui Jenks, *Domnișoară de onoare pe viață*” I-am replicat: „Doar părțile esențiale. De ce?” Mi-a spus: „Nu știu, dar m-a obsedat cumva. Ți-am mai zis, soția mea este o fană a lui. Am avut la secție niște copii ale manuscrisului și am luat una acasă. Este interesant ce rezultă la final”. Îl privisem, încercând să înțeleg ce voia să spună. Îmi explică: „A fost o înscenare. Personajul, Phillip Campbell, scapă. Îi pune totul în cârcă altcuiva”.

Câteva zile mai târziu, vorbele lui Warren se furișau din nou în mintea mea. „O înscenare... Pune totul în cârcă altcuiva.” Mi-am spus că era ridicol să dau atenție acestui scenariu, chiar și numai să mă gândesc la el. Totul era solid, fără scăpări. Apoi iarăși îmi răsună în urechi: „Înscenare!”

M-am pomenit zicând cu glas tare:

— Cred că m-am prostit! Jenks se agață de orice ca să scape basma curată din treaba asta.

M-am ridicat, mi-am dus cana de ceai în baie și m-am spălat pe față. A doua zi dimineață aveam de gând să-i spun lui Cheery despre boala mea. Acum că încheiasem cazul, puteam. „Acum că încheiasem cazul!”

Am ieșit în dormitor și am rupt eticheta de la un tricou cumpărat de Chris, pe care scria: „Colțișor de rai”¹⁴. M-am vârat în pat și Martha s-a lipit de mine, ca de obicei.

Amintirile sfârșitului de săptămână îmi reveniră în minte. Am închis ochii. Abia așteptam să le povestesc fetelor. Când, din senin, mă străfulgeră un alt gând. M-am ridicat în capul oaselor ca trezită dintr-un coșmar. Am înlemnit.

— O, nu! O, Doamne, nu! am șoptit.

Când Jenks m-a atacat la el acasă, dând să mă lovească cu pumnul, a întins stânga.

¹⁴ În original, *Little Bit of Heaven* (n. tr.).

„Imposibil. Mi-am spus eu. Nu se poate să se întâmple asta!”
Claire era sigură că ucigașul lui David Brandt era dreptaci.

103

Jill, Claire și Cindy se uitară la mine de parcă înnebunisem. Abia reușisem să articulez cuvintele:

— Dar dacă Jenks are dreptate? Dacă cineva *chiar* încearcă să-i facă o înscenare?

— Asta-i o escrocherie, se lansă Jill. Jenks este disperat și posedă doar o inteligență medie. L-am prins.

— Nu pot să cred că spui asta, exclamă Cindy. Tu ești cea care l-a găsit. *Tu* ai rezolvat cazul.

— Știu. Știu că pare o nebunie. Sper să fie o nebunie. Ascultați-mă, vă rog, până la capăt!

Le-am înșirat comentariul lui Jacobi despre carte, apoi faptul că-mi dădusem brusc seama că Jenks este stângaci.

— Asta nu dovedește nimic, zise Jill.

— Nu pot să trec peste știință, Lindsay, negă Claire din cap. Avem blestematul lui de ADN la locul crimei.

— Hei, am protestat eu, îl vreau pe tip la fel de mult ca voi! Dar acum că avem toate probele – ei, bine – mi se pare prea *aranjat*. Sacoul, șampania. Jenks a construit crime foarte complicate în romanele lui. De ce ar lăsa indiciii?

— Pentru că este un ticălos bolnav, Lindsay! Pentru că este un pricăjit arogant, care are legătură cu toate trei crimele.

Jill dădu din cap aprobator.

— Este scriitor. Dar e un amator când vine vorba să pună ceva în practică. Pur și simplu a greșit!

— I-ai văzut reacțiile, Jill. Era mai mult decât disperare. Am văzut ucigași așteptându-și rândul la pedeapsă capitală care își negau încă vina. La el zbuciumul era mai mare. Parcă *nu-i venea să creadă*.

Jill se ridică în picioare, fulgerându-mă cu ochii ei albaștri de gheață.

— De ce, Lindsay, dintr-odată șovăi în privința lui?

Pentru prima dată mă simțeam singură în tabăra adversă, împotriva persoanelor în care ajunsesem să cred mai mult decât în oricine pe lume. Le-am declarat:

— Nimeni n-ar putea să-l urască pe omul ăsta mai mult decât

mine. L-am vânat. Am văzut ce le-a făcut acelor femei. M-am întors spre Claire. Ai spus că ucigașul este dreptaci.

— *Probabil* dreptaci, replică ea.

— Dar dacă pur și simplu a ținut cuțitul în cealaltă mână? propuse Cindy.

— Cindy, i-am zis, dacă ai avea de gând să omori pe cineva, pe cineva mai înalt și mai puternic, l-ai ataca cu mâna cealaltă?

— Poate că nu, sări Jill, dar arunci toate argumentele astea în fața *faptelor*. Dovadă și motiv, Lindsay! Toate lucrurile la care am lucrat ca să le punem cap la cap. Ce-mi spui tu acum reprezintă doar o serie de ipoteze. „Jenks și-a apucat cana de ceai cu mâna stângă. Phillip Campbell îi înscenează totul cuiva la sfârșitul cărții.” Lindsay, l-am legat pe individul ăsta de trei crime duble. Am nevoie să fii fermă. Îi tremura falca. Am nevoie să depui mărturie!

Nu știam cum să mă apăr. Fusesem la fel de nerăbdătoare să-l înhaț pe Jenks ca și ele. *Mai mult*. Dar acum, după ce fusesem atât de sigură, nu reușeam să înlătur îndoiala ivită pe neașteptate. „Oare prinsesem pe cine trebuia?”

— Încă nu am descoperit vreo armă a crimei, i-am spus lui Jill.

— N-avem nevoie de armă, Lindsay. Avem firul lui de păr în *interiorul* unei victime.

Ne-am dat dintr-odată seama că oamenii de la celelalte mese se uitau la noi. Jill pufni nervoasă și se așează iar pe scaun. Claire mă luă pe după umeri. Am tras adânc aer în piept și m-am trântit cu spatele în perna spătarului.

— Te-am susținut de la început toate. Nu o să te abandonăm acum, interveni Cindy.

Jill clătină din cap.

— Vreți să-i dau drumul, fetelor, cât redeschidem cazul? Dacă nu-i intentăm noi proces, poate o vor face cei din Cleveland.

— Nu vreau să-i dai drumul, i-am zis. Vreau numai să fiu sigură sută la sută.

— Eu *sunt* sigură, replică Jill, cu ochii înflăcărați.

Mi-am mutat privirea la Claire, care până și ea mă fixa cu o expresie sceptică pe față.

— Există o grămadă de probe fizice care fac totul destul de clar.

— Dacă se află asta, amenință Jill, cariera mea se duce de râpă. Bennett vrea să-l vadă sfâșiat pe individul ăsta în sala de

judecată.

— la-o și tu așa, chicoti Cindy, dacă Lindsay are dreptate și tu îl bagi la zdup pe Jenks, cazul ăsta ar deveni obiect de studiu în următorii douăzeci de ani pentru „cum să nu procedeze justiția”.

Amorțite, ne-am rotit privirea în jurul mesei. Parcă ne-am fi uitat la bucăți dintr-o vază spartă, de neînlocuit.

— De acord, și dacă nu-i el, oftă Claire, atunci cum procedăm să demonstrăm cine e vinovatul?

Era ca și cum ne întorceam din nou la începutul începutului – chiar de la prima crimă. Mă simțeam îngrozitor.

— Care a fost lucrul care ne-a confirmat suspiciunea asupra lui Jenks? am întrebat.

— Firul de păr, răspuse Claire.

— Nu chiar. Trebuie să fi ajuns la el înainte să știm al cui e.

— Merrill Shortley, zise Jill. Vreo poveste între Jenks și Merrill, crezi?

Am scuturat din cap.

— Ne mai trebuia încă ceva înainte să putem să-l arestăm.

Cindy își aminti:

— Romanul *Domnișoară de onoare*. Prima lui soție.

Am aprobat încet din cap în vreme ce ieșeam din restaurantul La Susie.

104

În zilele următoare am revăzut tot ce știam despre Joanna Wade.

Mai întâi am recitat reclamația înregistrată la poliție împotriva lui Jenks. M-am uitat la pozele care i se făcuseră la secție, bătută, cu vânătăi și fața umflată. Am parcurs și descrierea situației găsite la locul faptei, completată de ofițerii de poliție. „S-au proferat injurii. Jenks se manifesta violent, vizibil furios. A trebuit calmat, s-a opus arestării.”

Raportul era semnat de doi ofițeri din Northern, Samuel Delgado și Anthony Fazziola.

A doua zi am plecat de la birou ca să-l vizitez pe Greg Marks, fostul agent al lui Jenks. Acesta a fost chiar și mai surprins de vizita mea, aflând că venisem să mă interesez de un alt aspect din trecutul lui Jenks.

— Joanna? replică el pe un ton amuzat. S-a înșelat când și-a

ales omul, inspectore, dar și mai tare s-a înșelat când a ales să se despartă.

Îmi explică cum divorțul celor doi s-a finalizat la doar șase luni înainte că romanul *Crossed Wire* să ajungă în librării. Cartea se vânduse în aproximativ un milion de exemplare numai în ediție cartonată.

— Să trebuiască să-l suporti pe Nicholas de-a lungul anilor dificili, încercați financiar, după care la plecare să te alegi cu ceva mai mult decât plata unei curse de taxi... Clătină din cap. Înțelegerea s-a încheiat pentru o sumă derizorie, față de ce ar fi obținut dacă divorțau un an mai târziu.

Spusele lui mă făcură să o văd cu alți ochi pe femeia de la sala de gimnastică, care îmi lăsase impresia că depășise experiența avută.

— S-a simțit folosită, abandonată ca niște bagaje uzate. Joanna l-a întreținut cât timp și-a făcut studiile și apoi când s-a apucat să scrie. Când Nick a zis că vrea să urmeze Dreptul, ea chiar și-a reluat vechea slujbă.

— Și după divorț a continuat să-l mai urască?

— Cred că a continuat să încerce să-l acționeze în judecată pentru despăgubiri. După despărțirea lor, a încercat să-l dea în judecată pentru a pune sechestru pe câștigurile viitoare. A invocat orice: neacordare de venituri, încălcări contractuale.

Îmi părea rău pentru Joanna Wade, dar putea oare asta să o împingă la o *asemenea* răzbunare? O putea face oare să omoare șase oameni?

A doua zi am obținut o copie a procedurilor de divorț de la arhiva tribunalului. Dincolo de motivația obișnuită „de răfuială”, am avut senzația că fusese un caz dictat în mod deosebit de amărăciune. Ea ceruse o poliță în valoare de trei milioane de dolari din câștigurile viitoare. S-a ales cu cinci mii pe lună, care urcau la zece, dacă câștigurile lui Jenks ar fi crescut în mod substanțial.

Nu-mi venea să cred ce transformare bizară începea să lucreze în capul meu.

Joanna fusese prima care pomenise de carte. Cea care se simțea înșelată, respinsă, și îi purta un resentiment cu mult mai profund decât arătase. *Joanna*, instructora de Tae Bo, care era destul de puternică să doboare un bărbat de două ori cât ea. Care avea chiar și acces în casa soților Jenks.

Părea o nebunie să mă gândesc la asta. Mai mult decât absurd... era imposibil.

„Crimele au fost comise de un bărbat, de Nicholas Jenks!”

105

A doua zi l-am informat pe Chris despre ce aflatam, la un hot-dog și un corn în fața Curții.

Mă privi cam în același mod ca fetele în urmă cu câteva zile. Șoc, confuzie, neîncredere. Însă nu m-a contrazis.

— Joanna ar fi putut înscena totul, i-am zis. Știa despre carte. Ne-a lansat provocarea, special ca să-i dăm curs. Îi cunoștea preferințele lui Jenks - vorbind de șampanie, haine - implicarea lui la Sparrow Ridge. Avea chiar și acces la el în casă.

— Aș putea să cred povestea asta, spuse el, dar crimele acestea au fost comise de un bărbat. *Jenks*, Lindsay! Îl avem pe caseta camerei de supraveghere.

— Sau cineva a făcut în așa fel încât să semene cu Jenks. Toate imaginile cu el au fost neconcludente.

— Lindsay, proba ADN s-a confirmat.

— Am vorbit cu ofițerii care s-au dus acasă când Joanna a fost bătută de el, am insistat. Mi-au spus că, pe cât de înfuriat era Jenks, pe atât de tare îi riposta și ea, imediat. Au fost nevoiți să o imobilizeze pe ea când l-au luat cu mașina.

— Și-a retras plângerea, Lindsay. S-a săturat să mai fie abuzată. Poate că nu a primit ce merita, dar a intentat divorț și a început o viață nouă.

— Tocmai asta-i, Chris. Nu ea a intentat divorț, Jenks a părăsit-o. Ea a sacrificat totul pentru Jenks. Marks a descris-o ca pe un model de codependență.

Vedeam că Chris își dorea să creadă, dar nu era convins. Aveam în arest un bărbat și dovezi aproape incontestabile împotriva lui, iar eu încercam să răstorn complet situația. Ce era oare cu mine?

Când, pe neașteptate, îmi reveni altceva în minte, un amănunt pe care îl aflatam cu mult timp în urmă. Laurie Birnbaum, martora de la nunta familiei Brandt. Felul în care îl descrisese pe bărbatul pe care îl văzuse. „Avea ceva ciudat... Barba îl făcea să pară mai bătrân, dar altfel era tânăr.”

Joanna Wade, de înălțime medie, dreptace, instructoare de

Tae Bo, era suficient de puternică să se descurce cu un bărbat de două ori cât ea. Mai era arma lui Jenks, de calibru nouă milimetri. El declarase că nu o mai văzuse de ani buni. „La casa din Montana...” Actele arătau că o cumpăraseră acum zece ani, când era căsătorit cu Joanna.

— Ar trebui *s-o vezi*, am spus cu convingere. Este destul de solidă să ne dea gata pe oricare dintre noi. Este singura care știa despre toate: băutură, haine, roman. Avea mijloacele să le pună la cale pe toate. Fotografiiile, unghiurile de filmare sunt neconcludente. Dar dacă a fost ea, Chris?

Îl țineam de mână - mintea mea întorcând posibilitățile pe toate părțile -, când am simțit brusc o strânsoare cumplită în piept. Am crezut că era șocul a ceea ce abia sugerasem, dar mă trăsni apoi cu viteza unui tren accelerat. Vertij, greață... Mă învălui din stomac până în cap.

— *Lindsay?* mă strigă Chris.

I-am simțit mâna încleștată pe umăr.

— Mă simt cam ciudat, am murmurat.

Valuri de transpirație, o stare de agitație, după care o năuceală teribilă. În pieptul meu parcă mășăluiau armate.

— *Lindsay?* repetă el, de data asta îngrijorat de-a binelea.

M-am lăsat pe umărul lui. Era cea mai stranie și mai înfricoșătoare senzație din câte avusesem. Simțeam în același timp momente de sfârșeală și de revenire; când lucidă, când iar amețită.

Ba îl vedeam pe Chris, ba nu-l mai vedeam.

O clipă distingeam cine i-a omorât pe miri și mirese, în secunda următoare imaginea dispărea.

Am simțit că mă prăbușesc pe trotuar.

106

Mi-am revenit din leșin în brațele lui Chris pe o bancă de lemn din parc. M-a ținut strâns până mi-am recăpătat puterile. Orenthaler mă avertizase. „Era stadiul trei!” Venise momentul critic.

Nu știam ce mă înspăimântă mai tare: să încep chimioterapia și să mă pregătesc pentru un transplant de măduvă sau să simt cum îmi este consumată toată energia, din interior.

„Nu poți să lași boala să câștige.”

— Sunt bine, i-am zis, ceva mai sigură pe vocea mea. Mi s-a spus să mă aștept la asta.

— Încerci să faci prea multe, Lindsay! Acum vorbești despre redeschiderea unei noi anchete.

Am inspirat adânc și am aprobat din cap.

— Trebuie doar să am destulă putere cât să văd terminată treaba asta!

Am mai stat un pic acolo. Simțeam că-mi revine culoarea în obraji și redevin sigură pe mâini și picioare. Chris mă ținu strâns la piept, cuprinzându-mă tandru. Probabil arătam ca doi îndrăgostiți care căutau să-și găsească un moment de intimitate într-un loc public.

— După cum mi-ai prezentat-o pe Joanna, tu chiar crezi că a fost ea! a spus el într-un târziu.

Încă nu aveam nimic concret. Nu mințise în privința separării ei de Jenks. Sau despre relația ei actuală cu el și cu Chessy. Să-mi fi ascuns o ură amară? Avea cunoștințele și mijloacele.

— Cred că ucigașul este încă în libertate, i-am răspuns eu.

107

Am hotărât să îmi asum un risc foarte mare. Dacă ratam, îmi aruncam tot cazul în aer.

M-am hotărât să îi comunic lui Jenks ce bănuiam. M-am dus să mă întâlnesc cu el în aceeași sală de vizite. Era însoțit de avocatul lui, Leff. N-ar fi vrut să ne vedem, convins că nu mai avea niciun sens să vorbească cu poliția, iar eu n-am vrut să-i dezvălui dinainte adevărata mea intenție, ca, în caz că mă înșelam, să nu le dau idei pentru pledoaria de apărare.

Jenks părea posomorât, aproape deprimat. Înfațișarea lui calmă, degajată și studiată dispăruse și arăta răvășit, nebărbierit.

— Ce vreți să știți? mârâi el, privind-mă în treacăt în ochi.

— Vreau să aflu dacă v-ați gândit la vreo persoană anume care ar vrea să vă știe aici.

— Îmi puneți capacul la sicriu? zise el cu un zâmbet grav.

— Hai să spunem că, având interesul de a-mi face datoria, vă dau o ultimă șansă.

Jenks pufni sceptic.

— Sherman mi-a zis că sunt pe cale să fiu acuzat în Napa

pentru alte două crime. Nu-i așa că-i grozav? Dacă asta este o ofertă de ajutor, cred că o să îmi încerc norocul ca să vă demonstrez.

— N-am venit să vă întind o cursă, domnule Jenks. Am venit să vă ascult.

Leff se aplecă și îi șopti ceva la ureche. Mi se păru că îl încurajează pe Jenks să vorbească.

Prizonierul ridică ochii din pământ cu o privire disprețuitoare.

— Cineva care umblă prin jur, deghizat astfel încât să-mi semene și care cunoaște primul meu roman. Această persoană vrea să mă facă să sufăr. Este așa greu de ghicit?

— Sunt dispusă să aud nume.

— Greg Marks!

— Fostul dumneavoastră agent?

— Consideră că îi datorez afurisita mea de carieră! Că l-am făcut să piardă milioane de dolari. După ce l-am lăsat, n-a mai prins niciun client valoros. Și este *violent*! Este membru într-un club de tir.

— Cum s-ar fi descurcat să pună mâna pe hainele dumneavoastră? Sau să vă ia o mostră de păr?

— Voi să descoperiți asta! Voi sunteți poliția.

— Știa că veți fi în Cleveland în seara aceea? Știa despre relația dumneavoastră cu Kathy Kogut?

— Nick nu face decât să vă sugereze, interveni Leff, cine s-ar putea afla în spatele acestor crime.

M-am foit în scaun.

— Cine altcineva mai știa despre carte?

Jenks tresări.

— Nu era ceva cu care să fac paradă. Vreo doi vechi prieteni. Prima mea soție, Joanna...

— Vreunul dintre aceștia ar fi avut vreun motiv să vă facă o înscenare?

Jenks oftă stingherit.

— După cum poate știți, divorțul meu nu a fost chiar... prin consimțământul ambelor părți. Fără îndoială, a existat o perioadă când Joanna ar fi fost încântată să dea de mine pe o stradă pustie aflându-se într-o mașină cu 100 de kilometri la oră. Dar acum, că s-a pus din nou pe picioare, are o viață nouă și a apucat chiar să o cunoască pe Chessy... nu prea cred. Nu, nu este Joanna! Mergeți pe mâna mea aici!

Am ignorat remarca și l-am privit drept în ochi.

— Mi-ați spus că fosta dumneavoastră soție a venit pe la dumneavoastră acasă.

— Poate o dată sau de două ori.

— Deci ar fi avut acces la anumite lucruri. Poate șampania? Poate ce era la dumneavoastră în dulapul cu haine?

Pe moment, Jenks păru să contemple această posibilitate, apoi gura i se încreți într-un zâmbet nepăsător.

— Imposibil! Nu, nu este Joanna!

— Cum de puteți fi așa de sigur?

Se uită la mine ca și când enunța un fapt știut.

— Joanna mă iubește. *Încă mă mai iubește.* De ce credeți că îmi stă prin preajmă, râvnind să se împrietenească cu noua mea nevastă? Pentru că vrea să vadă peisajul? E pentru că nu poate înlocui ce îi ofeream, cum o iubeam. Este goală fără mine. Ce credeți? Că Joanna ar păstra într-o cutiuță fire din părul meu, de când am divorțat? pufni el.

În timp ce stătea acolo, mângâindu-și barba, un licăr de îndoială îi tulbură convingerea care i se citise până atunci pe față.

— Cineva nu mă place... însă Joanna... era doar o vânzătoare tinerică atunci când am cunoscut-o. Nici nu deosebea articolele marca Ralph Lauren de cele JCPenney. I-am insuflat respect de sine. M-am dedicat ei, iar ea mie. S-a sacrificat pentru mine, chiar și-a luat două slujbe când am decis să m-apuc de scris.

Era greu să mă gândesc la Jenks altfel decât că la ticălosul nemilos, care era răspunzător pentru aceste crime oribile, dar am marșat.

— Ați declarat că sacoul era de la un costum vechi. Nici măcar nu l-ați recunoscut. Iar despre arma de nouă milimetri, domnule Jenks, spuneți că n-ați mai văzut-o de mulți ani. Credeți că ați lăsat-o pe undeva prin casa dumneavoastră din Montana. Sunteți atât de sigur că totul nu a fost plănuțit cu ceva timp în urmă?

L-am surprins pe Jenks schimbându-se ușor la față, admitând concluzia imposibilă.

— Ați menționat că, atunci când ați început să scrieți, Joanna și-a luat un al doilea serviciu ca să ajute la întreținerea dumneavoastră. Ce fel de slujbă era?

Jenks ridică ochii în tavan, apoi păru să-și amintească.

— A lucrat la buticul Saks.

108

Încet și fără să pot face nimic, am început să mă simt de parcă mă urcasem în alt tren, îndreptându-mă spre o destinație greșită. Împotriva oricărei logici, deveneam din ce în ce mai sigură că se putea că Nicholas Jenks să nu fie criminalul. „Of, Doamne!”

Trebuia să mă gândesc ce să fac. Jenks cu cătușe la mâini era poza de pe copertele revistelor *Time* și *Newsweek*. A doua zi urma să fie pus sub acuzare și pentru cele două crime din Napa. Poate că ar trebui să rămân în trenul greșit până mă scoate din oraș și să scap de rușinea de a mai apărea vreodată în San Francisco!

Le-am convocat pe fete și le-am pus la curent cu puzzle-ul care începea să capete sens: disputa ranchiunoasă asupra divorțului, impresia Joanei că fusese dată la o parte, accesul ei direct la victime prin cunoștințele sale de la magazinul Saks.

— A lucrat la butic, le-am explicat. Coincidență?

— Fă-mi rost de *dovezi!* zise Jill. Pentru că în momentul de față am *dovezi* împotriva lui Nick Jenks. Câte poftesc.

I-am simțit îngrijorarea și frustrarea din glas. Tot statul era atent la acest caz, urmărind fiecare mișcare a lui Jill. Munciserăm atât de mult să-i convingem pe Mercer și pe șeful ei, Sinclair, că Jenks este vinovatul, iar acum, după tot efortul – să propunem o nouă teorie și un nou suspect!

— Autorizează-mi o percheziție, i-am cerut lui Jill. La casa Joanei Wade. Ceva trebuie să fie acolo. Verighetele lipsă, o armă, detalii despre victime. Este singurul mod în care putem să o prindem.

— Pe ce bază să autorizez percheziția? Că suspectez noi *dovezi*? Nu pot să fac asta fără să expun tot cazul. Dacă arătăm că nu suntem nici măcar sigure, cum aș putea să conving un judecător?

— Am putea verifica unde a lucrat, propuse Cindy. Să vedem dacă a avut acces direct la informațiile despre mirese.

— Asta-i o prostie, n-are valoare! exclamă Jill. Una dintre vecinele mele lucrează la Saks. Poate ea e criminala.

— Nu poți merge înainte, o contrazise Cindy, dacă încă avem

îndoieli.

— *Voi* aveți îndoieli, spuse Jill. Eu am totul perfect aranjat pentru o condamnare reușită. Pentru tine este o poveste, pe care o urmărești unde duce. La mine, toată cariera îmi este pusă în joc.

Cindy era uluită.

— Crezi că sunt aici doar pentru un subiect de știre? Crezi că am urmărit fiecare pistă, simțindu-mă în pragul agoniei pentru că nu puteam publica nimic, doar pentru ca să mă pot bucura mai târziu de drepturile de autor când apare cartea?

— Haideți, fetelor, interveni Claire, punând mâna pe umărul lui Cindy. Trebuie să fim unite!

Treptat, ochii de un albastru-intens ai lui Jill se îmblânziră.

— Îmi pare rău, își ceru ea scuze. Numai că, atunci când se va afla de teoria asta, Leff va putea să inducă dubii serioase în mintea judecătorului.

— Dar nu putem să dăm înapoi acum, doar pentru că nu este o tactică bună, comentă Claire. Ar putea *fi* un criminal în libertate, un criminal cu multiple crime la activ.

M-am adresat din nou lui Jill:

— Autorizează o percheziție! Haide, Jill!

Nu o mai văzusem niciodată pe Jill așa de supărată. Tot ce realizase în cariera ei, toate lucrurile pentru care se luptase erau puse acum în joc. Scutură din cap.

— Hai să încercăm varianta lui Cindy! Să începem de la Saks, s-o verificăm pe Joanna.

— Mulțumesc, Jill. Ești cea mai tare.

Ea oftă resemnată.

— Află dacă a avut cumva vreo legătură cu cineva care avea acces la acele nume. Fă legătura între Joanna și numele acelea și eu îți obțin ce dorești. Dar dacă nu poți, fii pregătită să-l prăjim pe Jenks.

Din partea opusă a mesei, ne-am strâns mâinile. Ne-am zâmbit nervos.

În sfârșit, Jill glumi:

— Personal, sper să vă întoarceți doar cu noutăți despre cea mai tare rochie care va apărea în următorul catalog de Crăciun.

Claire râse cu zgomot.

— Ei, atunci n-ar fi chiar o mare pierdere, nu-i așa?

A doua zi Nicholas Jenks urma să fie pus sub acuzare în cazul uciderii lui Michael și a Rebeccăi DeGeorge, iar eu încercam să prind un nou criminal.

N-am putut să-i dau de înțeles lui Jenks că o suspectam într-atât de mult pe Joanna. Bineînțeles, nu voiam nici ca ea să înțeleagă asta. La fel cum încercam să evit și reacțiile lui Mercer sau Roth.

Cu toate astea pe cap, azi mai aveam și programare la Medved. După leșinul din parc de acum trei zile când eram cu Chris, mă dusesem să fac o analiză a sângelui. Medved mă sunase personal că să-mi dea rezultatul. Maniera în care am fost sunată iar, chiar de doctor, mă speriasse. Era ca prima dată cu doctorul Roy.

În dimineața aceasta, Medved mă făcu să aștept. Când în sfârșit mă chemă în cabinet, mai era un doctor cu el – mai în vârstă, cu păr argintiu și sprâncene albe, stufoase. Se prezentă drept doctor Robert Yatto.

Prezența unui doctor nou mă cutremură. Nu putea fi acolo decât pentru a discuta cu mine despre procedura de transplant de măduvă.

— Doctorul Yatto este șeful Secției de hematologie de la Moffett, zise Medved. L-am rugat să se uite la ultima ta probă de sânge.

Yatto zâmbi.

— Cum te simți, Lindsay?

— Uneori bine, alteori incredibil de slăbită. Mi se strânse inima. „De ce trebuie să trec prin asta cu o persoană nouă?”

— Povestește-mi ce s-a întâmplat alaltăieri!

Am făcut tot posibilul să relatez întocmai atacul soldat cu leșin din parcul de la Curte.

— Ai mai avut hemoragii? Întrebă Yatto pe un ton firesc.

— Nu, nu în ultimul timp.

— Vărsături?

— Nu, de săptămâna trecută.

Doctorul Yatto se ridică în picioare, ocoli biroul și veni lângă mine.

— Îmi dai voie? spuse el, cuprinzându-mi fața în palme.

Cu o figură lipsită de expresie, îmi apăsă obrajii cu degetul

mare, îmi dezveli ochiul, trăgând de pleoapă în jos, îmi inspectă pupilele și zona de sub pleoape.

— Știu că starea mea se înrăutățește, am zis.

Yatto îmi eliberă obrazii și înclină din cap spre Medved. Atunci, pentru prima dată de când îl cunoșteam, l-am văzut pe doctorul Medved zâmbind.

— Nu se înrăutățește, Lindsay. De asta l-am chemat pe Bob să te consulte. Numărul tău de eritrocite a început să crească. La 2800!

Am ezitat, neștiind sigur dacă am auzit bine sau era un fel de nălucire de-a mea.

— Dar amețelile... transpirațiile calde și reci? Alaltăieri am simțit că parcă se dă un război în mine.

— Chiar este un război, răspuse doctorul Yatto. Ai început să fabrici globule. Alaltăieri, reacțiile nu erau de la boala lui Negli, erau de la tine. Asta simți când te vindeci.

Eram înmărmurită. Gâtul mi se uscuse.

— Puteți să repetați?

— A mers, Lindsay, vorbi Medved. Totalul globulelor tale roșii a crescut de două ori consecutiv. Nu am vrut să-ți spun în caz că mă înșelam, dar, după cum a spus doctorul Yatto, produci noi celule.

Nu știam dacă să râd sau să plâng.

— E adevărat? Pot să am încredere în asta?

— Este *foarte* adevărat, confirmă Medved, dând din cap.

M-am ridicat de pe scaun, tremurând din tot corpul, încă neîncrezătoare. Pentru un moment, toate bucuriile pe care le reprimasem - o șansă în carieră, joggingul prin Marina Green, o viață cu Chris - năvăliră în mintea mea. Mult timp fusesem prea speriată ca să le dau voie să se manifeste liber, iar acum parcă debordam de ele.

Medved se aplecă spre mine și mă avertiză:

— Nu ești vindecată de tot, Lindsay! Vom continua tratamentele de două ori pe săptămână, dar asta este încurajator. E mai mult decât încurajator, Lindsay. Este bine!

— Nu știu ce să spun! Corpul meu era complet amorțit. Nu știu ce să fac!

— Dacă aș fi în locul tău, zise doctorul Yatto, m-aș gândi la lucrul care credeai că îți va lipsi cel mai mult și l-aș face azi.

Am ieșit din cabinet ca prin vis și la fel am parcurs drumul cu

liftul, apoi de-a lungul coridorului steril, până la o curte cu flori, orientată spre parcul Golden Gate.

Cerul era mai albastru decât îl văzusem vreodată, briza golfului mai dulce, mai răcoroasă și mai pură ca înainte. M-am oprit acolo, doar ca să-mi ascult sunetele plăcute ale respirației.

Tocmai îmi reintrase în viață ceva ce crezusem că am pierdut și nu mă gândeam să mai pot recupera vreodată.

Speranța!

110

— Am ceva să-ți spun, i-am transmis lui Chris la telefon, lăsând să se înțeleagă din tonul meu că e urgent. Ne putem întâlni în pauza de prânz?

— Sigur! mai întrebă? Unde?

Fără îndoială, avea impresia că vreau să-i dau niște vești importante privind evoluția cazului.

— La reședința Boxer, am zis zâmbind.

— A, e așa de urgent? râse Chris în receptor. Înseamnă că încep să am o influență negativă asupra ta. Când să vin?

— Te aștept de acum!

Nu i-a luat mai mult de cincisprezece minute să ajungă la ușă. În drum spre casă mă oprisem la brutăria Nestor și cumpărasem niște cornuri cu scortîșoară abia scoase din cuptor. După care am desfăcut o sticlă de Piper-Heidsieck pe care o aveam în frigider.

În șase ani de serviciu, nu abandonasem niciodată un caz în miezul zilei, mai ales unul de asemenea amploare. Dar nu simțeam niciun fel de vină, chiar deloc. M-am gândit la modul cel mai nebunesc în care să-i comunic veștile bune.

I-am ieșit în întâmpinare la ușă, înfășurată într-un cearșaf. Ochii lui albaștri se făcură mari a surpriză.

— Prezențați actele, vă rog, i-am zâmbit larg.

— Ai băut ceva? mă întrebă.

— Nu, dar suntem pe cale, am răspuns eu, trăgându-l în dormitor.

La vederea șampaniei, clătină din cap.

— Ce anume vrei să-mi spui?

— Mai târziu, am replicat eu. I-am turnat un pahar cu șampanie și am început să-i desfac nasturii de la cămașă. Dar

crede-mă, e de bine.

— Este ziua ta? Încercă să ghicească, zâmbind.

Am lăsat cearșaful să cadă de pe mine.

— N-aș face asta doar pentru ziua mea.

— Atunci, a *mea*?

— Nu întreba! O să-ți spun mai târziu.

— Ai rezolvat cazul! exclamă el. Era Joanna. Ai găsit ceva care ți-a rezolvat cazul.

I-am astupat gura cu degetele.

— Spune-mi că mă iubești.

— Chiar te iubesc.

— Spune-mi-o încă o dată, ca atunci în Heavenly. Zi-mi că n-o să mă părăsești niciodată...

Poate că a simțit că boala mă îndemna să mă comport așa, o isterie sau doar nevoia de apropiere. M-a îmbrățișat.

— Nu o să te părăsesc niciodată, Lindsay! Sunt aici.

I-am scos cămașa - încet, foarte încet - apoi pantalonii. Cred că se simțea ca băiatul de la livrări la domiciliu, sigur că îl așteaptă un bacșiș gras. Era deja excitat.

Am înălțat paharul cu șampanie la buze și am sorbit amândoi din el.

— Bine, o să mă mulțumesc cu atât deocamdată. Nici n-ar fi foarte greu.

L-am condus spre pat și timp de o oră am făcut lucrul care știam că îmi va lipsi cel mai mult dintre toate.

Eram în toiul „petrecerii”, când am auzit primul huruit înfricoșător. La început a fost foarte ciudat, pentru că am avut senzația că patul se leagănă și începe să se zgâlțâie mai repede decât noi; după care din toate direcțiile s-a auzit un scrâșnet adânc, ca într-o încăpere acustică. A urmat zgomotul de sticlă spartă - în bucătărie la mine, rama unui tablou căzut de pe perete - și am înțeles, *amândoi* am înțeles.

— Este cutremur! am zis.

Trecusem prin multe - toți cei care locuiau în zona asta -, dar de fiecare dată tresăream și mă îngrozeam. Nu puteai ști niciodată dacă *aceia* nu va fi Marele Cutremur.

N-a fost. Camera s-a clătinat. Mi s-au spart niște vase. Afară, s-au declanșat alarmele de mașini și s-au pornit claxoanele. Cu totul, n-a durat mai mult de douăzeci de secunde, în care s-au simțit două, trei sau patru mișcări seismice.

Am alergat la geam. Orașul era încă întreg. Se auzi o detunătură, ca o zbatere a unei balene uriașe cu cocoașă, captivă în subteran. După care, se instalează liniștea – misterioasă, nesigură, de parcă tot orașul și-ar ține respirația ca să stea în echilibru.

Am auzit vaietele sirenelor și voci țipând pe stradă.

— Crezi că ar trebui să ne ducem? am întrebat.

— Probabil... doar suntem polițiști. M-a atins din nou și brusc m-am acoperit toată de furnicături și ne-am topit unul în brațele celuiilalt.

— Ce naiba, doar suntem de la Omucideri, nu?

Ne-am sărutat și eram iarăși încleștați într-o singură formă, împletită. Am început să râd. Mă gândeam la „lista pentru fete”. Tribuna și acum cutremurul. „încep să am ce povesti.”

Începu să-mi bipăie pagerul. Am înjurat, m-am rostogolit peste pat și m-am uitat pe ecran.

Era de la birou. I-am zis lui Chris:

— Am primit cod 1-11.

Era alertă de urgență.

Am murmurat printre dinți:

— Drăcie! Este doar un cutremur.

M-am ridicat în capul oaselor, mi-am tras cearșaful pe mine și am sunat la serviciu de la telefonul de pe noptieră. Roth îmi dăduse apelul, iar Roth *nu făcea asta* niciodată. „Ce se întâmplă oare?” Am cerut imediat interiorul lui.

— Unde ești? se interesă el.

— Scuturam ceva de praf, am răspuns, zâmbind către Chris.

— Vino încoace! Vino repede încoace! ordonă el ca un lătrat.

— Ce se întâmplă, Sam? E legat de cutremur?

— Ă-ă, replică el. Mai rău. Nicholas Jenks a evadat.

111

În timp ce stătea încătușat pe scaunul dubei de poliție pe drumul de întoarcere de la Napa, Nicholas Jenks urmărea privirea indiferentă a polițistului din fața lui. Își făcea planuri, intrigi. Se întreba de cât ar fi fost nevoie ca să-și cumpere libertatea.

„Un milion? Două milioane? La urma urmei cât ducea prostul acasă? Vreo patruzeci de mii pe an?”

Își închipui că ofițerul cu privirea rece era o persoană căreia nu i se putea reproșa nimic, al cărui devotament era de netăgăduit. Dacă ar fi fost povestea lui dintr-o carte, așa un personaj ar fi pus în mașină cu el.

„Cinci milioane, atunci.” Zâmbi compătimitor.

Dacă ar fi fost el autorul! Acea idee avea o ironie rece, acuzatoare pentru el. El fusese autorul.

Jenks se răsuci incomodat – mâini încătușate, spatele legat de scaun.

Câteva minute mai devreme, stătea în picioare în sala de tribunal cu ziduri de cărămidă roșie din Santa Rosa, în timp ce procurorul, în costumașul ei marca Liz Claiborne, îl arăta cu degetul, acuzându-l întruna de lucruri pe care numai o minte așa cultivată ca a lui le-ar fi putut inventa și săvârși. Iar el n-a putut decât să se uite la ea impasibil, în vreme ce ea îl acuza că este un *monstru*. Cândva i-ar plăcea să o încuie în biblioteca tribunalului și să-i arate de ce era cu adevărat în stare.

Jenks zări pentru o clipă cerul și dealurile arse de soare prin fereastra portierei din spate și încercă să își dea seama de zonă. Novato. Tocmai intraseră în Marin.

Își lipi fața de peretele de oțel. Trebuia să scape. Dacă ar fi fost el autorul, ar fi existat întotdeauna o scăpare.

Se uită la polițistul care îl păzea. „Așadar care e povestea ta, Joe Friday? Ce se întâmplă în continuare?”

— Ești însurat? îl întrebă.

Polițistul se uită prin el la început, apoi confirmă din cap.

— Copii?

— Doi.

Dădu iar din cap, schițând chiar un mic zâmbet.

Indiferent cât de mult încercau să reziste, polițiștii erau toți fascinați să vorbească cu monstrul. Tipul care îi omorâse pe tinerii proaspăt căsătoriți. Aveau ce să povestească soțiilor și prietenilor, își puteau justifica salariul mizer de șase sute de dolari pe săptămână. El era o celebritate.

— Soția lucrează? îl chestionă Jenks.

Polițistul aprobă din cap.

— Profesoară. De economie. Predă la clasa a opta.

„Economie? Poate înțelege o propunere de afaceri.”

— Soția mea a lucrat, replică Jenks. Prima soție. Și actuala soție a lucrat, la televiziune. Acum își lucrează doar mușchii.

Remarca îl făcu pe agent să chicotească. Nemernicul îmbufnat începea să se mai destindă.

Jenks zări un reper pe care îl recunoscuse. Erau la douăzeci de minute distanță de podul Golden Gate. Nu mai avea mult timp la dispoziție.

Aruncă o privire pe geamul din spate; o mașină de poliție venea în urma lor. Mai era una în față. Îl cuprinsese o resemnare amară. *Nu avea scăpare*. Nici vorbă de o evadare elegantă. Asta se întâmplă doar în cărțile lui, dar aici era vorba de viața lui. Era terminat.

Apoi, din senin, mașina poliției se clătină cu putere. Jenks fu aruncat înainte în scaun, spre polițistul din față. Se întrebă o clipă ce se întâmplă, când mașina se clătină din nou. Auzi o bubuitură puternică afară.

„E cutremur, la naiba!”

Jenks văzu cum mașina poliției care îi escorta face o manevră pentru a evita o altă mașină, după care derapează, ieșind de pe șosea.

Unul dintre polițiști strigă: „Drăcie!”, însă duba nu se opri.

Jenks se smuci panicat, încercând să se apuce de ceva fix din compartiment. Duba lor se zguduia și se zdruncina.

Mașina de poliție din urmă sări peste o denivelare ivită la un moment dat în autostradă și, spre marea lui mirare, se răsturnă. Șoferul dubei în care se afla Jenks privi în urmă șocat. Apoi, dintr-odată, celălalt polițist din față strigă la șofer să oprească.

În față lor era un tir răsturnat. Se îndreptau chiar spre el. Duba viră ca să-l ocolească și tot atunci șoseaua se umflă din nou. Atunci pierdură controlul – mașina zbură în gol.

„O să mor aici, se gândi Nicholas Jenks. O să mor aici fără să știe nimeni care este adevărul.”

Duba se lovi de stâlpii unei stații de benzină Conoco. Se opri cu scrâșnete de frână, după care se învârti de două ori pe o parte. Polițistul din față lui fusese aruncat în peretele de metal. Se zvârcolea și gemea, uitându-se la Jenks.

— Nu te mișca, rosti el gâfâit.

„Cum naiba să se miște?” Era încă legat de scaun.

Apoi se auzi un zgomot terifiant și se uită amândoi în sus. Stâlpul metalic de iluminat din benzinărie se legăna ca un copac și se prăbuși peste ei. Sfărâmă ușa dubei, lovindu-l pe ofițerul din spate și, probabil, omorându-l la impact.

Jenks era convins că o să moară - cu tot fumul, strigătele și bucățile de metal din jur.

Dar nu muri. Era liber. Stâlpul făcuse o gaură laterală în mașină, rupând curelele cu care era legat de scaun. Putea să se elibereze, chiar dacă avea mâinile și picioarele în cătușe, și să se târască afară prin gaură.

Oamenii alergau pe stradă, țișând panicați. Șoferii trăseseră pe dreapta, unii încă nedumeriți, alții sărind din mașini pentru a oferi o mână de ajutor.

„Asta e!” Știa că, dacă nu fugea în acea clipă, avea să revadă momentul acela toată viața.

Nicholas Jenks se târî din dubă, amețit și dezorientat. Nu văzu niciun polițist. Doar trecători înspăimântați în fugă. Ieși și se alătură scenei haotice din stradă.

„Sunt liber! se bucură Jenks. Și știi cine m-a aranjat. Polițiștii nu s-ar prinde nici într-o mie de ani.”

112

Dură cam trei minute ca eu și Chris să punem ceva pe noi și să ne îndreptăm spre Curte. Fiind așa grăbiți, nu i-am mai spus noutățile.

După standardele unui dezastru, cutremurul nu fusese mare lucru - asta dacă nu-ți petrecuseși ultimele cinci săptămâni urmărindu-l pe cel mai cumplit criminal din țară. Majoritatea daunelor constau în fațade dărâmate și accidente în trafic în nordul orașului, dar, pe măsură ce înaintam cu greu prin vacarmul ziaristilor adunați în holul Curții, cea mai importantă știre referitoare la cutremur ne izbi cu violență, auzind-o transmisă în direct.

„Criminalul de miri și mirese e liber.”

Nicholas Jenks reușise să scape după ce duba care îl ducea înapoi la închisoare se răsturnase lângă Novato, ca rezultat al unui lanț de accidente cauzate de cutremur. Polițistul care îl păzea fusese rănit mortal. Alți doi, care stăteau pe locurile din față, erau în spital.

Un centru de comandă imens se formă pe holul secției Omucideri. Roth însuși preluă comanda. Locul era plin de curcani din centru și, desigur, de reporteri.

Se transmise un comunicat de urgență către forțele de ordine,

descrierea lui Jenks și fotografia fiind distribuite polițiștilor de la ambele capete ale podului. Toate ieșirile din oraș și ghișeele pentru taxa de autostradă erau monitorizate; traficul încetinise, mașinile abia se mișcau. Fuseseră alertate, de asemenea, aeroporturile, hotelurile și birourile de închirieri de mașini.

Întrucât noi doi îl prinseserăm inițial pe Jenks, eu și Raleigh ne-am trezit coordonând căutările.

Am trimis o echipă de supraveghere la locuința sa. Polițiștii au împânzit zona Sea Cliff, de la Presidio la Lands End.

În astfel de cercetări, primele șase ore erau cruciale. Important era să îl obligăm pe Jenks să rămână în zona unde scăpase, să nu poată contacta pe nimeni care să îl ajute. Nu avea resurse, fonduri, nu avea pe nimeni care să îl primească. Jenks nu putea sta fără ajutor, decât dacă era mai viclean decât credeam.

Evadarea mă lăsă fără cuvinte. Bărbatul pe care îl urmăriserăm era liber, dar nici eu nu mai știam ce să cred. „Urmărim oare pe cine trebuie?”

Fiecare avea o teorie despre locul unde s-ar fi putut duce: în ținutul podgoriilor, la est, în Nevada. Aveam și eu teoria mea. Nu credeam că se va îndrepta spre casă. Era prea deștept și nu avea nimic de câștigat acolo. L-am întrebat pe Roth dacă puteam să îi iau pe Jacobi și pe Paul Chin, să îmi verific o bănuială.

L-am luat pe Jacobi deoparte:

— Am nevoie să îmi faci un serviciu, Warren.

L-am rugat să supravegheze apartamentul Joanei Wade, din Russian Hill, iar pe Chin l-am rugat să facă același lucru în fața casei fostului agent al lui Jenks, Greg Marks.

Dacă Jenks chiar credea că i se jucase o farsă, în acele două locuri ar fi putut să se ducă.

Jacobi se uită la mine de parcă îl trimiteam din nou pe urma șampaniei. Toată brigada de inspectori era în căutare.

— Ce naiba, Lindsay... de ce?

Trebuia să îi câștig încrederea.

— Pentru că și mie mi se pare chiar ciudat, am spus, implorându-l să mă susțină, ca Jenks să-și lase acel nenorocit de smoching acolo. Cred că e pe urmele Joanei. Ai încredere în mine!

Cu Warren și Paul Chin pe poziții nu-mi mai rămânea nimic de

făcut decât să monitorizez transmisiunile. După șase ore de căutări, nu apăru nicio informație cu privire la Nicholas Jenks.

113

În jurul orei patru, am văzut-o pe Jill cum își făcea loc prin mulțimea gălăgioasă din fața biroului meu. Părea gata să omoare pe cineva, probabil pe mine.

— Mă bucur că ești aici, am spus luând-o de mână. Ai încredere în mine, te rog, Jill!

— Cindy e jos. Hai să mergem să vorbim!

Ne-am strecurat afară și am reușit să o găsim pe Cindy în mijlocul unei mulțimi de reporteri care acaparau pe oricine cobora de la etajul trei. Am chemat-o pe Claire și în cinci minute stăteam în jurul unei mese dintr-o cafenea din josul străzii. Evadarea lui Jenks îmi dăduse peste cap toate speculațiile.

— Tot mai crezi că e nevinovat? deschise imediat Jill subiectul.

— Depinde unde se va duce acum.

Le-am informat că trimisesem câțiva oameni la casele lui Greg Marks și a Joannei Wade.

— Chiar și acum? Jill clătină din cap, părând gata să explodeze. Nevinovații nu fug din arestul poliției, Lindsay.

— Ba ar fugi, am spus eu, dacă ar crede că sistemul juridic nu e corect.

Claire se uita în jur, înghițind nervos.

— Doamnelor, mă tem că intrăm într-o zonă foarte sensibilă aici, de acord? Am organizat o adevărată vânătoare încercând să-l prindem pe Jenks - care ar putea fi împușcat imediat ce e reperat - și în același timp vorbim despre acuzarea altcuiva. Dacă se află asta, vor cădea niște capete. La câteva drăguțe dintre ele mă uit chiar acum.

— Dacă într-adevăr asta crezi, Lindsay, trebuie să spui cuiva, mă cicăli Jill. Lui Roth. Lui Mercer.

— Mercer e plecat. Iar acum, toți se concentrează pe prinderea lui Jenks. Oricum, cine naiba ar crede așa ceva? După cum ați spus și voi, nu am decât o serie de ipoteze.

— I-ai spus lui Raleigh? întrebă Claire.

Am dat din cap în semn că da.

— Ce zice?

— În clipa asta nu poate să treacă peste ce s-a întâmplat. Evadarea lui Jenks nu mă ajută deloc.

— Știam eu că îmi place ceva la tipul ăsta, spuse Jill zâmbind ușor.

M-am uitat la Claire, căutând susținere.

— La cum pui tu problema, Lindsay, mi-e greu să te contrazic, spuse ea oftând. Cu alte cuvinte, instinctele tale sunt bune.

— Deci să se dea buzna peste Joanna, cum a sugerat Lindsay, spuse Cindy.

Cu cât stăteam mai mult în preajma ei, cu atât îmi plăcea mai mult de ea.

Lucrurile deveniseră dintr-odată foarte încâlcite. M-am întors spre Claire.

— E posibil să fi omis ceva care ar fi putut să o implice pe Joanna?

Ea scutură din cap.

— Am mai discutat asta. Toate dovezile *îl incriminează* pe Nicholas Jenks.

— Claire, vorbesc despre ceva ce a fost acolo, chiar în fața noastră, și pur și simplu ne-a scăpat.

— Vreau să fiu de partea ta, Lindsay, spuse Claire, însă nu ne-a scăpat niciun amănunt. Am verificat tot.

— Trebuie să fie ceva! Ceva care să ne spună dacă ucigașul e bărbat sau femeie. Dacă Joanna e criminală, nu e mare diferență între ea și alți criminali pe care i-am urmărit. Trebuie să *fi lăsat* ceva în urmă. Doar că noi nu am înțeles acel ceva. Jenks a înțeles – sau altcineva a înțeles pentru el –, și noi l-am găsit pe el.

Mă simțeam singură, dar nu puteam să mă predau. Nu ar fi fost corect.

— Te rog, mai verifică încă o dată toate detaliile! Am implorat-o pe Claire. Cred că am arestat pe cine nu trebuia.

114

În lumina oglinzii de toaletă, ucigașul stătea transfigurat, cu ochii de un albastru-cald, care în curând avea să devină cenușiu.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să își coloreze părul, până când tot blondul dispărea, apoi să-l perieze pe spate de o sută de ori, ca să-și piardă farmecul și strălucirea.

— Tu m-ai silit să fac asta, spuse ea chipului în schimbare. M-ai silit să apar din nou. Trebuia să mă aștept la așa ceva. Îți plac jocurile, nu-i așa, Nick?

Cu un tampon de vată, aplică baza, un balsam limpede, cleios, cu miros de lipici. Și-l întinse pe tâmpile, de-a lungul curbei bărbiei, între buza de sus și nas.

Apoi, cu o pensetă își fixă părul. Șuvițe de păr castaniu roșcat.

Fața era aproape gata. Însă ochii... oricine putea să își dea seama că erau încă ai ei.

Scoase o pereche de lentile de contact din cutie, le umezi și își întinse pleoapele pentru a o introduce pe fiecare.

Clipi, mulțumită de rezultat.

Familiaritatea dispăruse. Schimbarea era completă. Ochii ei reflectau acum un gri ca de oțel, lipsit de viață.

Culoarea ochilor lui Nicholas.

Ea devenise el.

115

Telefonul lui Claire mă trezi dintr-un somn adânc.

— Vino până aici, îmi ordonă vocea ei.

M-am uitat la ceas cu ochii cârpiți de somn. Era cinci și zece dimineața.

— Unde să vin? am spus eu gemând.

— Sunt la serviciu, la naiba! În laborator. Paznicul o să te lase să intri. *Vino chiar acum!*

Am înțeles din vocea ei că era ceva urgent și mi-am revenit în doar câteva secunde.

— Ești la laborator?

— De la două și jumătate, somnoroaso. În legătură cu Nicholas Jenks. Cred că am găsit ceva și, Lindsay, e năucitor.

La ora aceea nu mi-a luat mai mult de zece minute să ajung la morgă. Am parcat în zona circulară din fața intrării, rezervată mașinilor oficiale. Am intrat în grabă, cu părul răvășit, îmbrăcată cu un tricou și o pereche de blugi.

Gardianul îmi deschise prin interfon și mă lăsă să intru. Se aștepta să vin. Claire mă întâmpină la ușa laboratorului.

— Bine, i-am zis, mă aștept la lucruri mari!

Nu-mi răspunse, doar mă împinse pe ușă, fără vreun salut sau vreo explicație.

— Ne-am întors la Hyatt, intră ea direct în subiect. Crima numărul unu. David Brandt e pe punctul să deschidă ușa. Fă-te că tu ești mirele, zise ea, punându-și mâna pe umărul meu ca să mă îndrume și să-mi intru liniștită în rol, iar eu voi fi criminalul. Te surprind când deschizi ușa și te înjunghii - *cu dreapta* - nu că asta ar mai conta acum.

Mimă lovitura, azvârlindu-și pumnul în zona de sub sânul meu drept.

— Deci cazii pe loc și așa ești descoperit de noi acolo mai târziu.

Am aprobat din cap, vrând să-i arăt că îi urmăream argumentația.

— Și ce găsim în jurul tău? mă întrebă cu ochi mirați.

Am revăzut în minte scena.

— Sticla de șampanie și smochingul.

— Adevărat, dar nu spre asta băteam.

— Sânge... foarte mult sânge.

— Te apropii. Adu-ți aminte, a murit prin stop cardiac, colaps electromecanic! Pur și simplu am presupus că a murit de frică.

M-am ridicat în picioare și m-am uitat în jos. Dintr-o dată mi-a revenit în minte imaginea de atunci.

— Urina.

— Exact! exclamă Claire. Am găsit o mică dâră de urină pe pantofi și pe podea. În jur de șase centimetri cubi de lichid valoros, pe care am izbutit să-l salvez. Firește, am considerat că e de la mire, pentru că golirea vezicii este o reacție naturală la teamă sau moarte subită. Însă aseară am căzut pe gânduri, pentru că s-au descoperit urme de urină și la Cleveland. Iar aici, pe cea de la Hyatt, nici n-o testasem. *De ce aș fi făcut-o?* Am crezut de la bun început că este a lui David Brandt. Dar dacă tu, mortul, ești căzut aici pe jos, eu, criminalul, stau în picioare lângă tine, iar urina este *aici*, zise ea, arătând cu degetul podeaua din jurul meu, cui naibii îi aparține ea?

Ochii noștri s-au întâlnit într-unul din acele momente de revelație.

— Criminalului, mi-am dat eu seama.

Claire îi zâmbi „elevului” ei isteț.

— Analele medicinei legale abundă în exemple de criminali „care își dau drumul” cânducid, deci *urinatul* nu-i forțat. Ai nervii întinși la maximum. Și iacătă cum, maniaca de mine,

obsedată să dau atenție fiecărui aspect până la ultimul detaliu, am refrigerat eprubeta, fără vreun motiv anume. Și, la final, lucrul care le leagă pe toate este că *urina poate fi testată!*

— Testată? Pentru ce?

— Pentru aflarea *sexului*, Lindsay! Urina indică sexul.

— Doamne, Claire! Eram uluită.

Mă duse în laborator la masa pe care erau cele două microscopice, câteva sticle cu compuși chimici și un dispozitiv pe care reținusem de la orele de chimie din facultate că i se spune centrifugă.

— Nu există indicatori specifici care arată sexul, dar sunt lucruri după care să te uiți. Mai întâi am luat o mostră și am trecut-o prin centrifugă cu acest reactiv KOH, care te ajută să izolezi flora microbiană din urocultură. Mă îndemnă să privesc la microscop. Vezi... aceste ramificații, mici ca niște filamente cu mănunchiuri mititele de celule ca niște ciorchine? Se numește *Candida albicans*.

M-am uitat la ea complet pe dinafară.

— Fermenți, scumpo, îmi explică ea. Urina aceasta este încărcată cu mari depozite de fermenți. Băieții nu au așa ceva.

Începusem să zâmbesc, dar, înainte să apuc să comentez, Claire mi-o luă înainte:

— După care am pus cealaltă mostră la microscop și am mărit-o de trei mii de ori. Ia privește!

Mi-am potrivit un ochi în dreptul celui alt aparat.

— Vezi celulele alea negre în formă de semilună care înoată în jur? mă întrebă Claire.

— A-ha!

— Sunt globule roșii. O mulțime.

Mi-am înălțat privirea la ea.

— N-au cum să apară în urina unui bărbat. Oricum nu în asemenea proporție, decât dacă ar avea un rinichi rupt și, din câte știu, niciunul dintre suspecții tăi principali nu prezintă semne că ar avea asta.

— Sau - am clătinat lent din cap, completând-o - dacă criminalul ar fi la menstruație.

116

M-am uitat insistent la Claire până când informația mi s-a fixat

în minte. În tot acest timp Nicholas Jenks chiar spusese adevărul.

Nu se aflase în cameră când David și Melanie Brandt fuseseră uciși. Și nici în Napa nu fusese. Probabil că nici aproape de Hall of Fame, în Cleveland. Adunasem atâta ură pentru Jenks încât nu mai văzusem dincolo de ea. Niciuna dintre noi nu reușise să treacă peste faptul că noi, de fapt, ne doream să fie vinovat.

Toate probele – părul, sacoul, șampania – nu făcuseră decât să ne inducă în eroare. Jenks era un as al povestirilor cu final neașteptat, însă cineva îi înscenase totul asului.

Am luat-o pe Claire de mijloc și am îmbrățișat-o.

— Ești cea mai bună!

— Bineînțeles că sunt. Nu știi ce înseamnă acest lucru, îmi răspunse ea, bătându-mă ușor pe spate, însă persoana care l-a atacat pe acel biet tânăr la locul crimei era o femeie. Și sunt foarte sigură că ea l-a omorât pe David Brandt, înjunghiindu-l cu mâna dreaptă.

Mi se învârtea capul. Jenks evadase, sute de polițiști stăteau la pândă după el prin oraș – iar el era nevinovat.

Claire se uită la mine și îmi zâmbi.

— Ei bine?

— Este a doua mare veste bună pe care am primit-o de curând, i-am spus eu.

— Cum adică a doua?

Am luat-o de mână și i-am povestit ce-mi spusese Medved. Ne-am îmbrățișat din nou. Chiar am improvizat un mic dans al victoriei. Apoi, fiecare din noi s-a întors la lucru.

117

De sus, din biroul meu, am vorbit prin stația radio cu Jacobi. Săracul de el, încă mai stătea în fața casei Joannei Wade, la intersecția dintre Filbert și Hyde.

— E totul în regulă, Warren?

— Mi-ar fi mai bine dacă aș face un duș și aș dormi vreo câteva ore.

— Spune-mi ce se întâmplă acolo!

— *Ce se întâmplă?* sări Jacobi părând nemulțumit că trebuie să-și consulte carnetul. La 16.15 ieri, ținta iese și merge țănoș în josul străzii la sala de gimnastică Gold. La 18.10, ținta își face

iar apariția, coboară spre Pasqua Coffee, de unde iese cu o pungă de plastic. M-am gândit că a luat boabe de cafea cu aromă de migdale prăjite. Apoi intră în buticul Contempo Casuals și iese fără nimic. Îmi închipui că noua colecție de toamnă nu a sosit încă, Boxer. Se întoarce spre casă. Se aprind luminile la etajul trei. Miroase oare a pui? Nu știu - îmi este atât de foame! Probabil că visez. Luminile se sting pe la 22.25. De atunci ea face ceea ce mi-ar plăcea și mie să fac. De ce m-ai pus să stau aici, ca un polițist începător, Lindsay?

— Pentru că Nicholas Jenks va încerca să-și caute fosta soție. El crede că ea îi întinde o cursă. Cred că el știe că Joanna este criminala.

— Încerci să mă înveselești, Boxer? Să mă faci să înțeleg că viața are un sens?

— Poate. Și cum îți sună... *Și eu cred că e ea.* Vreau să mă anunți imediat dacă-l vezi pe Jenks.

Chris Raleigh sosi pe la 8, aruncându-mi o privire surprinsă când mă văzu nepieptănată și obosită.

— Ar trebui să te piepteni dimineața.

— Claire m-a sunat la 5.10. Iar la 5.30 eram la morgă.

M-a privit oarecum amuzat.

— De ce Dumnezeu?

— E cam greu de explicat. Aș vrea să cunoști niște prietene de-ale mele!

— Prietene? La 8 dimineața?

— Îm-hm. Pe tovarășele mele.

Părea total nedumerit.

— E ceva ce nu înțeleg?

— Chris, i-am spus și l-am luat de braț, cred că am rezolvat cazul.

118

O oră mai târziu i-am convocat pe toți cei care se ocupau de cazul Jenks, sperând eu, pentru ultima dată.

Au avut loc vreo câteva așa-zise apariții ale lui Nicholas Jenks - în Tiburon, mai jos de port, și la sud de Market, înghesuit într-un grup de vagabonzi. Ambele piste s-au dovedit a fi false. Ne scăpase și, cu cât rămânea liber mai mult timp, cu atât speculațiile erau mai numeroase.

Ne-am adunat într-o sală de interogatoriu, care acum era goală și pe care o mai foloseau din când în când și cei de la Crime sexuale. Claire a adus-o pe furiș pe Cindy din hol, apoi am anunțat-o și pe Jill.

— Văd că nu mai suntem atât de stricte în ceea ce privește regulile, comentă Jill când intră și îl văzu pe Chris.

Raleigh păru și el surprins.

— Nu mă luați în seamă, sunt doar un simbol masculin de decor.

— Ți le amintești pe Claire și pe Jill Bernhardt de la biroul procurorului districtual, am spus eu. Pe Cindy ai putea să ți-o aduci aminte de la Napa. Echipa!

Încet, Chris s-a uitat pe rând la fiecare dintre noi, iar la urmă a rămas cu privirea la mine.

— Ai lucrat la acest caz separat de grupul operativ?

— Nu mai întreba, spuse Jill, trântindu-se într-un fotoliu. Ascultă!

În camera mică și îngustă, toți ochii s-au îndreptat spre mine. Eu m-am uitat la Claire.

— Vrei să începi tu?

A dat din cap și ne-a cuprins pe toți cu privirea, de parcă urma să facă o prezentare la o conferință medicală.

— La rugămințile lui Lindsay, mi-am petrecut toată noaptea trecută analizând dosarele celor trei crime. Am căutat orice ar fi putut s-o incrimineze pe Joanna. La început, nimic. Nimic altceva decât aceeași concluzie pe care o trăseseam și mai înainte – aceea că ucigașul era dreptaci, potrivit unghiului de înjunghiere a rănilor de la prima victimă. Jenks este stângaci. Dar se vedea clar că ceva nu se potrivea. Apoi mi-a atras atenția un lucru, ceva ce nu observasem până atunci. Atât la locul primei crime, cât și la al celei de-a treia erau urme de urină. Personal, cred că nici medicul legist din Cleveland și nici eu nu am dat prea mare importanță acestui lucru. Dar, în timp ce mă gândeam la locurile crimei, *prezența* acestor urme acolo nu avea sens! Azi-dimineață, cu noaptea-n cap, am dat fuga aici ca să fac niște teste.

Abia dacă mai respira cineva în cameră.

— Urina găsită la Grand Hyatt arată o cantitate mare de fermenți, precum și un număr curios de mare de globule roșii. Un asemenea număr de globule roșii apare în urină în timpul

menstruației. Am făcut legătura cu fermenții și nu mai am nicio îndoială că urina este a unei femei. O femeie l-a ucis pe David Brandt și sunt sigură că vom descoperi că tot o femeie a fost la cabina de toaletă din Cleveland.

Jill clipi extrem de uimită. Cindy schiță un zâmbet.

Raleigh înclină doar din cap.

— N-a făcut-o Jenks, am spus eu. Probabil că a fost Joanna. El a maltrat-o, apoi a părăsit-o pentru noua lui soție, Chessy, chiar înainte să se îmbogățească. Joanna a încercat să-l dea în judecată de două ori, însă nu a avut succes. În urma înțelegerii făcute, s-a ales cu o sumă de bani cu mult mai mică decât ar fi obținut un an mai târziu. L-a urmărit cum devine celebru, bogat și cum începe să aibă o viață nouă, aparent fericită.

Chris era uluit.

— Chiar credeți că o femeie a reușit să facă aceste lucruri? Primele victime au fost înjunghiate, apoi cei care i-au urmat au fost târâți optsprezece-douăzeci și ceva de metri până la locul unde au fost abandonati.

— Tu nu ai văzut-o, i-am răspuns eu. Știe cum să-i însceneze ceva lui Jenks. Îi cunoaște gusturile, investițiile și avea acces la tot ce îi aparținea lui. A lucrat până și la Saks.

Cindy interveni și ea în discuție.

— E una dintre puținele persoane care știu de manuscrisul *Domnișoară de onoare pe viață*.

Am dat din cap, uitându-mă la Jill.

— Avea mijloacele, motivele și sunt sigură că își și dorea acest lucru.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Și ce vrei să faci mai departe? spuse în cele din urmă Chris. Jumătate din grupul operativ îl caută pe Jenks.

— Vreau să-l informez pe Mercer despre acest lucru și să încerc să obțin prinderea lui Jenks fără să-l omoare cineva. Apoi am să merg mai departe să demonstrez acoperirea Joannei. Telefoane, cărți de credit. Dacă a fost în Cleveland înseamnă că o va lega ceva de acest loc. Cred că acum ești de acord, i-am spus lui Jill, că avem destule probe că să ni se autorizeze o percheziție.

La început Jill a dat din cap cu o oarecare ezitare, apoi cu mai multă hotărâre.

— Mi-e imposibil să cred că, după tot ce s-a întâmplat, acum

trebuie să-l apărăm pe nenorocit.

Deodată, cineva bătu destul de tare în geamul de la ușă. John Keresty, un inspector din grupul operativ ne întrerupse.

— Este vorba despre Jenks... Tocmai a fost văzut. Este în Pacific Heights.

119

Eu și Raleigh am sărit ca arși și ne-am dus către centrul de comandă.

Se pare că Jenks fusese văzut în holul unui mic hotel numit El Drisco. Îl identificase un băiat de serviciu. Scăpase de cătușe. Acum umbla pe străzi, undeva în Pacific Heights.

„De ce acolo?” Minteaa mea trecu în revistă toate posibilitățile. Apoi totul îmi deveni clar. „Greg Marks locuiește acolo.”

Am luat legătura prin stația radio cu Paul Chin, care încă supraveghea clădirea agentului.

— Paul, să fii pregătit, i-am spus eu. Jenks se poate îndrepta într-acolo. A fost văzut în Pacific Heights.

Am primit un bip pe telefonul celular. Era Jacobi. Toate se întâmplau în același timp.

— Boxer, am auzit un apel către toate unitățile disponibile pentru Jenks în Heights, la doi kilometri de aici. Mă duc acolo!

— Warren, *nu pleca!* am țipat în stație. Încă mai credeam că Joanna era ucigașa. Nu puteam să o las nesupravegheată - mai ales acum când Jenks era liber. Rămâi pe poziție!

— Asta are prioritate, motivă Jacobi. Și apoi, aici nu se întâmplă nimic. Am să chem altă mașină să mă înlocuiască.

— *Jacobi!* am țipat eu, însă el închisese deja și se îndrepta spre Heights. M-am întors către Chris. Warren a plecat de la casa Joannei...

Deodată, Karen, secretara noastră civilă, mă strigă:

— Lindsay, te caută cineva pe linia unu!

— Am plecat, i-am replicat eu. Mi-am prins pistolul la curea și am înșfăcat cheile de la mașină. Cine este?

— Spune că ai vrea să vorbești cu el despre cazul lui Jenks, spuse Karen. Zice că-l cheamă Phillip Campbell.

Am înghețat, l-am fixat cu privirea pe Raleigh și m-am năpustit la biroul meu.

I-am făcut semn lui Karen să-mi facă legătura. În același timp i-am spus printre dinți lui Raleigh:

— Începe urmărirea numărului!

Eram ca în transă; câteva secunde și s-ar putea schimba totul. Respirația îmi era din ce în ce mai greoaie. Apoi am ridicat receptorul.

— Știi cine-i la telefon, spuse pe un ton arogant Nicholas Jenks.

— Știu cine este. Unde ești?

— Nicio șansă, inspectore! Am sunat doar ca să-ți spun că, orice s-ar întâmpla, nu am ucis pe niciunul dintre ei. Nu sunt un ucigaș.

— Știu, am replicat.

Păru surprins.

— Știi...?

Nu puteam să-i spun lui Jenks cine era. Nu cât încă era liber.

— Promit că vom putea dovedi că nu ai fost tu. Spune-mi unde ești!

— Auzi, știi ceva? Nu te cred, spuse Jenks. În plus, este și târziu. Ți-am zis că am să rezolv asta de unul singur. Am să rezolv eu aceste crime în locul tău.

Jenks putea închide în orice moment. Asta era singura mea șansă.

— Jenks, vreau să ne întâlnim, oriunde vrei tu!

— De ce aș vrea să mă întâlnesc cu tine? Te-am văzut destul cât să-mi ajungă o viață!

— Pentru că știu cine a făcut-o, i-am răspuns.

Ceea ce mi-a spus apoi m-a cutremurat.

— Și eu știu!

Apoi a închis.

Am parcurs în mare grabă străzile Sixth... Marke... Taylor... cu girofarul de pe mașina lui Chris Raleigh luminând nebunește.

După care Ellis. Hyde.

Am trecut ca din pușcă pe Larkin, apoi ne-am zdruncinat din cauza terenului accidentat de la Nob Hill. Ne-a luat câteva minute ca să ajungem la Russian Hill. Joanna locuia la ultimul etaj al unei case de la intersecția dintre Filbert și Hyde. Nu mai așteptam să iasă singură din casă.

Jenks era liber; probabil că se dusesese acasă la ea. Acum trebuia doar să prevenim alte crime.

Am încetinit și am stins farurile în timp ce rulam pe străzile liniștite, pline de denivelări. Casa nu mai fusese supravegheată timp de aproximativ cincisprezece minute. Nu știam dacă Joanna mai era acolo. Sau dacă nenorocitul de Jenks era sus la ea.

Chris a oprit lângă bordură. Ne-am verificat armele și am făcut planul de bătaie.

Apoi am văzut ceva care mi-a tăiat respirația. Chris a văzut și el.

„Dumnezeule, e aici.”

Dintr-o alee îngustă, la două case distanță, a apărut un bărbat cu barbă și haină sport largă. S-a uitat într-o parte și în cealaltă în timp ce se îndrepta către stradă, apoi a început să se îndepărteze.

Era Jenks.

Raleigh și-a scos arma și a dat să deschidă portiera. Neîncredătoare, eu am privit mai atent, apoi m-am agățat de el.

— Așteaptă! Mai uită-te o dată, Chris!

Am rămas amândoi cu gura căscată de uimire. Arăta la fel: părul scurt, cărunt-roșcat, aceeași barbă inconfundabilă.

Dar nu era Jenks.

Era mai slab, avea tenul mai deschis, părul lucea pieptănat spre spate, trădând o lungime mai mare, nu o tunsoare scurtă. Atâta lucru tot putusem să observ.

Era o femeie.

— Asta este Joanna, am spus.

— Unde e Jenks? a mârâit Chris. Chestia asta devine din ce în ce mai înfricoșătoare.

Am privit silueta care se strecura pe stradă în timp ce prin minte îmi treceau o grămadă de explicații posibile. Chestia asta era sinistră.

— Eu o urmăresc, a spus Chris. Tu du-te sus! *Asigură-te* că este ea, Lindsay! O să cer întăriri prin stație. Hai, Lindsay, du-te!

În secunda următoare coboram din mașină și treceam strada îndreptându-mă către apartamentul Joanei. Chris a condus încet de-a lungul străzii.

Am apăsat butoanele de interfon la întâmplare, până mi-a răspuns vocea nervoasă a unei femei. M-am prezentat, iar din apartamentul de lângă ușa de la intrare a apărut o femeie cu păr cărunt. Mi-a spus că este proprietara clădirii.

I-am arătat insigna de polițist și i-am cerut să găsească cheia *pronto*. Apoi i-am spus să intre înapoi în apartamentul ei.

Mi-am scos arma și am ridicat piedica. O transpirație fierbinte începuse să-mi acopere fața și gâtul.

Am ajuns la apartamentul Joanei de la etajul trei. Inima îmi bătea nebunește. „Cu grijă, Lindsay, mi-a spus o voce interioară, avertizându-mă. Nicholas Jenks ar putea fi aici!”

În cariera mea de polițist am pătruns, fără îndoială, în destule medii ostile. Niciunul nu era ca acesta. Am introdus cheia, am răsucit-o și, când încuietoarea s-a deschis, am împins ușa cu piciorul.

S-a deschis larg, dezvăluind apartamentul luminos, decorat cu gust, al Joanei Wade.

— E cineva aici? am strigat. Niciun răspuns.

Nu era nimeni în living. Nici în sufragerie, nici în bucătărie. O cană de cafea în chiuvetă. Ziarul *Chronicle* la vedere, împăturit, cu secțiunea Evenimente deasupra.

Niciun indiciu că m-aș fi aflat în casa unui psihopat. Lucrul ăsta mă sâcăia.

Am căutat mai departe. Pe măsuta de cafea, reviste - *Food and Wine*, *San Francisco*. Câteva cărți de yoga.

În dormitor, patul nefăcut. Peste tot, un aer de relaxare, de libertate.

Joanna Wade trăia ca orice altă femeie obișnuită. Citea, își bea cafeaua în bucătărie, făcea gimnastică, își plătea facturile. „Criminalii sunt obsedați de victimele lor.”

Nu avea logică.

Am ajuns la baia principală.

— Of, fir-ar! Cazul suferise o ultimă, irevocabilă întorsătură.

Pe podea, era Joanna Wade, îmbrăcată în pantalonii pentru gimnastică.

Era sprijinită de cada de baie, cu ochii spre mine, dar neprivindu-mă de fapt pe mine, ci încă pe ucigașul ei. Ochii îi

erau larg deschiși, cu o privire îngrozită.

Fusesse folosit un cuțit. „Jenks? Dacă nu el, atunci cine?”

— O, Doamne, am oftat. Capul îmi vâjâia și mă durea.

M-am repezit către ea, dar nu mai era nimic de făcut. Totul era iarăși întors pe dos. Am îngenuncheat lângă femeia ucisă în timp ce mintea îmi era stăpânită de un ultim gând cumplit: „Dacă aceea nu era Joanna, pe cine urmărește Chris?”

122

În câteva minute, două mașini alb cu albastru opreau cu scrâșnet de roți în stradă. I-am trimis pe ofițerii de patrulă sus, la oribilul cadavru al Joannei, dar gândurile mi se întorseseră la Chris. Și la cel pe care îl urmărea.

Eram în apartament de zece, poate douăsprezece minute și nu promisem nicio veste de la el. Eram îngrijorată. Urmărea un criminal. Ba mai mult, un criminal care tocmai o ucisese pe Joanna Wade.

Am alergat în stradă, către o mașină de patrulă. Am anunțat comandamentului central ce se întâmplase. Mintea îmi era răscolită de un val de întrebări.

„E posibil să fi fost Jenks până la urmă?” Se poate ca Jill să fi avut dreptate? Fusesem manipulați de el de la bun început? Pregătise el totul, chiar și momentul când fusese zărit în Pacific Heights?

Dar, dacă era el, *de ce toate astea?* De ce, după ce i-am spus că îl cred? De ce ar omorî-o acum? Era moartea Joannei ceva ce eu aș fi putut preveni? Ce naiba se întâmpla? Unde era Chris, fir-ar să fie?

În sfârșit, mi-a sunat telefonul mobil. Spre ușurarea mea, era Chris.

— Unde ești? M-ai speriat îngrozitor. Să nu-mi mai faci asta!

— Jos, în port. Suspectul este într-un Saab albastru.

— Ai grijă, Chris. *Nu* este Joanna. Joanna e moartă. A fost înjunghiată, în apartamentul ei, de mai multe ori.

— *Moartă?* a repetat el.

Puteam să simt nedumerirea care îl cuprindea încet.

— Atunci cine naiba conduce Saab-ul din fața mea?

— Spune-mi *exact* în ce loc te afli!

— Intersecția Chestnut cu Scott. Suspectul tocmai a oprit

lângă bordură. Suspectul iese din mașină.

Cumva, toate astea sunau cunoscut „Intersecția Chestnut cu Scott? Ce se află acolo?” În mijlocul scrâșnetului de frâne al mașinilor alb-albastre care opreau în fața clădirii unde locuia Joanna și al forțelor de poliție desfășurate, scormoneam în minte după o legătură.

— Se îndepărtează de mașină, Lindsay. Începe să fugă. Atunci mi-am dat seama. Fotografia pe care o luasem de acasă de la Jenks. Frumosul și inconfundabilul dom sub clar de lună. Muzeul de Arte Frumoase.

Era locul unde se căsătoriseră.

— Cred că știu unde merge, am strigat. La Muzeul de Arte Frumoase.

123

Am luat mașina cu stația radio și am lăsat sirena să sune tot drumul până la Presidio.

Nu mi-a luat mai mult de șapte minute, cu autovehiculele din trafic care se dădeau în lături din calea mea, să ajung prin Lombard până la Richardson, în capătul sudic de la Presidio. Sus, în fața mea, rotonda aurie a Muzeului de Arte Frumoase strălucea puternic deasupra luciului liniștit al heleșteului.

Am văzut mașina lui Chris parcată în diagonală înspre capătul parcului și am oprit brusc mașina de patrulare alături de ea. Nu am văzut niciun semn că ar fi și alți polițiști în preajmă.

„De ce nu au venit întăriri? Ce naiba se întâmplă?”

Am ridicat piedica armei și am intrat în parcul de sub rotonda imensă. În niciun caz nu aveam de gând să aștept.

Am fost surprinsă să văd oameni alergând spre mine, dinspre zona rotondei.

— Cineva trage, a strigat unul dintre ei.

Dintr-odată, am prins aripi.

— Toată lumea afară! Sunt de la poliția din San Francisco! am strigat în timp ce mă loveam de oamenii care fugeau pe lângă mine.

— Un maniac cu o armă, a urlat cineva.

Am înconjurat în fugă heleșteul, de-a lungul unei promenade din marmură masivă. Nu se auzea niciun sunet. Nu se mai auzeau focuri de armă.

Cu arma în mână, am înaintat pe margine până mi-a apărut în față rotunda principală. Coloane corintice imense se înălțau deasupra mea, acoperite cu basoreliefuri cu scene eroice.

Auzeam voci la distanță, tonul batjocoritor al unei femei:

— Suntem doar tu și eu, Nick. Ca să vezi. Nu-i așa că-i romantic?

Și vocea unui bărbat, a lui Jenks:

— Uită-te la tine, ești demnă de milă! Ca întotdeauna!

Ecoul vocilor venea dinspre domul imens al rotondei principale.

„Unde este Chris? Și unde sunt întăririle noastre?”

Polițiștii ar fi trebuit să ajungă până acum. Mi-am ținut respirația, străduindu-mă să prind primul sunet al sirenei de poliție.

La fiecare pas pe care îl făceam, ecoul răsuna până la acoperiș.

— Ce vrei? s-a auzit ecoul strigătului lui Jenks.

Apoi răspunsul urlat al femeii:

— Vreau să-ți amintești de ele! De toate femeile cărora le-ai tras-o.

Nici urmă de Chris. Eram încordată de îngrijorare.

M-am hotărât să merg pe lângă un șir de arce joase care duceau către locul de unde veneau vocile. M-am ascuns după o colană.

Apoi l-am văzut pe Chris.

Stătea acolo, sprijinit de un stâlp, urmărind scena.

Prima mea reacție a fost să spun ceva de genul: „La pământ, Chris, o să te vadă cineva”. A fost una dintre acele intuiții în care ochii îmi acționau mai rapid decât mintea.

Apoi am fost cuprinsă de o teamă cumplită, de greață și de tristețe.

Chris nu urmărea nimic și nu se ascundea.

Partea din față a cămășii lui era plină de sânge.

Toată pregătirea mea de polițist aproape că a dispărut într-o clipă. Voiam să strig, să urlu. Am apelat la ultimele rămășițe de forță ca să mă stăpânesc.

Pe cămașa lui Chris se vedeau două pete întunecate de sânge. Picioarele îmi erau paralizate. Cumva, am reușit să mă trag către el. Am îngenunchat. Inima îmi bătea puternic.

Ochii lui Chris priveau în gol, chipul lui era cenușiu, de piatră.

I-am căutat pulsul și am simțit o bătaie slabă de inimă.

— Chris, o, nu!

Mi-am înghițit un suspin.

În timp ce-i vorbeam, a privit în sus, iar când m-a văzut, ochii i-au licărit. Buzele lui au schițat un ușor zâmbet. Respirația îi era suierătoare, grea și chinuită.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am apăsat cu mâinile rănile din pieptul lui, încercând să opresc curgerea sângelui.

— Rezistă, Chris, rezistă! O să chem ajutoare.

Mi-a căutat mâna. A încercat să vorbească, dar tot ce s-a auzit a fost o șoaptă slabă, guturală.

— Nu vorbi! Te rog!

Am alergat înapoi la mașina de patrulare și am bâjbâit după stație, până l-am auzit pe dispecer.

— Ofițer rănit, ofițer rănit, am strigat. Patru-zero-șase, repet, patru-zero-șase.

Codul de alarmă statală.

— Ofițer rănit, ofițer rănit, rotonda Muzeului de Arte Frumoase. E nevoie urgentă de o ambulanță și de întăriri cu forțe speciale. E posibil să fie vorba de Nicholas Jenks. Al doilea ofițer e înăuntru, la fața locului. Repet, patru-zero-șase, urgență.

Imediat ce dispecerul a repetat numele locației, însoțit de un „Recepționat”, am aruncat stația și m-am dus înăuntru.

Când am ajuns la el, Chris încă mai respira întretăiat. Un strop de salivă cu sânge i-a apărut pe buze.

— Te iubesc, Chris, am șoptit strângându-l de mână.

Dinspre rotondă răsunau voci. Nu le puteam distinge, dar era același bărbat și aceeași femeie. Apoi s-a auzit un foc de armă.

— Du-te, a șoptit Chris. Eu rezist.

Mâinile ni s-au atins.

— Eu îți asigur spatele, a murmurat cu un zâmbet.

Apoi m-a împins de lângă el.

Am înaintat cu pași mici, cu arma la vedere, și am privit în urmă de două ori. Chris mă urmărea - mă urmărea și *îmi asigura spatele*.

Am alergat ghemuit pe toată lungimea și foarte aproape de șirul de coloane, până în partea laterală a rotondei principale. Ecolul vocilor se auzea mai puternic. Privirea mea era concentrată.

Se aflau drept în față, de partea cealaltă a bazilicii. Jenks

purta o cămașă simplă, albă. Își ținea cu mâna brațul sângerând. Fusese împușcat.

Acolo, față în față cu el, ținând în mână o armă și îmbrăcată în haine bărbătești, se afla Chessy Jenks.

124

Părea imaginea desfigurată a femeii frumoase care era. Părul îi era încâlcit și vopsit în gri și roșu. Pe fața ei urmele deghizării erau încă vizibile – perciunii bărbătești și smocurile unei bărbi roșcate.

Ținea arma strâns, îndreptată direct către el.

— Am un cadou pentru tine, Nick.

— Un cadou? a spus Jenks pe un ton disperat. Despre ce naiba vorbești?

— Pentru asta ne aflăm *aici*. Vreau să ne înnoim jurămintele de nuntă.

Chessy a scos din haină un săculeț mic pe care i l-a aruncat la picioare.

— Haide! Deschide-l!

Nicholas Jenks a îngenuncheat greoi și a ridicat săculețul. L-a deschis și conținutul i-a căzut în palmă. Ochii lui s-au mărit de groază.

Cele șase verighete lipsă.

— Chessy, Dumnezeu, a spus. Ți-ai ieșit din minți! Ce vrei să fac cu *astea*? A întins o verighetă. Astea o să te ducă în camera de gazare!

— Nu, Nick, a spus Chessy dând din cap. Vreau să le înghiți. Să mă scapi de dovezi.

Fața lui Jenks era schimonosită de neliniște.

— Ce vrei să fac?

— Să le înghiți. Fiecare reprezintă o persoană pe care ai distrus-o. O persoană a cărei frumusețe tu ai ucis-o. Erau inocente. Ca *mine*. Tinere fete, în ziua nunții lor. Ne-ai ucis pe toate, Nick – pe mine, pe Kathy, pe Joanna. Așa că acum trebuie să ne dai ceva în schimb. *Cu acest inel mă leg...*

Jenks a privit-o cu ură și a strigat:

— Ajunge, Chessy!

— Eu hotărâsc asta! Lubești jocurile, așa că joacă jocul ăsta. De data asta o să joci jocul *meu*. *Înghite-le!*

A ridicat arma.

— N-are rost să pretind că n-o să trag, nu-i așa, iubitele?

Jenks a luat o verighetă și și-a apropiat-o de buze. Mâna îi tremura.

— Acea e Melanie, Nicky. Ți-ar fi plăcut. Constituție athletică... schia... făcea scufundări. Genul tău, nu? Mi-a opus rezistență până la sfârșit. Dar ție nu-ți place să vezi că noi opunem rezistență, nu-i așa? Ție îți place să ai control total.

A ridicat piedica armei pe care a îndreptat-o spre capul lui Jenks.

Jenks a pus verigheta în gură. Cu o expresie de dezgust, s-a silit s-o înghită.

Chessy își pierdea cumpătul. Suspina, tremura. Mi-am spus că nu mai pot să aștept.

— Poliția! am strigat.

Am pășit la vedere, cu pistolul meu calibru 38 îndreptat către ea.

S-a răsucit către mine, fără să pară surprinsă măcar, apoi înapoi spre Jenks.

— *Trebuie* să fie pedepsit!

— S-a terminat, am spus eu avansând încet către ea. Te rog, Chessy, fără alte crime.

S-a uitat la mine de parcă ar fi înțeles dintr-odată ce devenise și ce lucruri oribile făcuse.

— Îmi pare rău... îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat - cu excepția lucrului ăstuia!

A tras, în direcția lui Jenks.

Am tras și eu, în direcția ei.

Trupul subțire al lui Chessy s-a aplecat în spate, lovind peretele tare, strivindu-se de el. Ochii ei frumoși s-au mărit, gura i-a rămas deschisă.

M-am uitat spre Jenks și am văzut că nu-l nimerise. El o privea neîncrezător. Nu credea că ea poate să facă asta, nu credea că ea îl ura atât de mult. Încă se mai gândea că o are pe Chessy sub controlul lui și, probabil, că ea îl iubește.

Am alergat repede la ea, dar era prea târziu. Ochii ei aveau deja o privire sticloasă, iar sângele îi șiroia din piept. I-am ridicat capul și mi-am spus că era atât de frumoasă - ca Melanie, Rebecca sau Kathy -, dar acum era și ea moartă.

Respirând ușurat, Nicholas Jenks s-a întors spre mine.

— Ți-am spus... Ți-am spus că sunt nevinovat.

L-am privit dezgustată. Muriseră opt oameni. Mirii și miresele, Joanna, și acum chiar și soția lui. „Ți-am spus că sunt nevinovat.” Asta gândea el?

M-am întors și l-am lovit cu pumnul drept în gură. Am simțit că am zdrobit ceva, iar Jenks a căzut în genunchi.

— Cam atât despre nevinovăție, Jenks!

125

Alergam și mi-am dat seama că nu mai știu exact ce fac, unde mă aflu. Probabil instinctiv am ajuns la locul unde fusese împușcat Chris.

Era în aceeași poziție, sprijinit în șezut de stâlp. Arăta de parcă mă așteptase.

Am alergat la el, îngenunchind alături, încercând să mă las în jos și să mă lipesc cât mai mult posibil de el. Am zărit în sfârșit ajungând poliția și echipajul medical de urgență. De ce le luase așa de mult?

— Ce s-a întâmplat? șopti Chris.

Abia l-am auzit.

— Am prins-o, Chris! Chessy Jenks era criminalul.

A izbutit să încline din cap, șoptindu-mi:

— Bravo, fetița mea!

După care Chris îmi zâmbi slab și îmi muri în brațe.

Nu aș fi zis vreodată sau nu mi-aș fi imaginat că primul care moare va fi Chris. Acesta a fost cel mai îngrozitor și cumplit șoc. Eu eram cea bolnavă, cea care cunoscuse atingerea morții.

Mi-am lăsat bărbia în piept. Nu mai era nicio mișcare, niciun suflu, doar o încremenire groaznică. Totul mi se părea ireal.

Apoi medicii au acționat asupra lui Chris, făcând eforturi eroice, inutile, iar eu stăteam acolo nemișcată, ținându-l de mână.

Mă simțeam golită pe dinăuntru și incredibil de tristă. Suspinam, dar aveam să-i spun ceva; mai aveam să-i spun un ultim lucru lui Chris.

— Medved mi-a spus, Chris! O să mă fac bine!

Nu puteam să mă apropii nicicum de biroul meu de la Curte. Mi s-a dat concediu o săptămână și mi-am propus să mi-l prelungesc cu restul pe care îl aveam. Am stat acasă, m-am uitat la niște casete video cu filme vechi, mi-am respectat programările la transfuzii, am alergat o dată sau poate de două ori prin port.

Am gătit chiar și am mâncat pe terasa cu vedere la golf, exact cum făcusem cu Chris în acea primă seară la mine. Într-una dintre aceste nopți, m-am îmbătat foarte tare și am început să mă joc cu pistolul. Noroc cu dragă de Martha, care m-a tras cu dinții, îndepărtându-mă de balustradă. Asta și faptul că, dacă m-aș fi sinucis, trădam memoria lui Chris. Nu puteam face asta! În plus, fetele nu mi-ar fi iertat-o niciodată, nu-i așa?

Simțeam un gol sfâșiiindu-mi inima, mai mare și mai dureros decât orice altceva am mai simțit vreodată, inclusiv simptomele bolii. Nu mă puteam apropia de nimeni. Claire mă suna de trei ori pe zi, dar pur și simplu nu puteam vorbi foarte mult, nici măcar cu ea.

— N-a fost vina ta, Lindsay! N-ai fi putut face nimic, mă consolă ea.

— Într-un fel știu asta, am replicat.

Doar că nu reușeam să mă conving că este adevărat.

Cel mai mult încercam să mă conving că încă mai înțelegeam sensul unui scop. Crimele de miri și mirese fuseseră rezolvate. Nicholas Jenks storcea cu nerușinare profituri de pe urma celebrității sale cu romanele *Agencia matrimonială*¹⁵ și *20/20*. Boala mea părea să fi intrat în remisie. Chris murise. Încercam să mă gândesc ce aveam de făcut de acum încolo.

Când mi-am amintit ce îi spusese lui Claire când temerile mele legate de boala lui Negli fuseseră cele mai mari. „Prinderea aceluia criminal este singurul lucru clar care îmi dă putere să merg mai departe.”

Nu se mai puneau problema ce era bine și ce era rău. De vină sau de nevinovăție. Era vorba despre lucrul la care mă pricepeam și pe care îmi plăcea la nebunie să-l fac.

La patru zile după scena împușcăturilor, m-am dus la înmormântarea lui Chris. Slujba se ținea la o biserică catolică din

¹⁵ În original, *Dateline* (n. tr.).

Hayward, locul lui de naștere.

Mi-am ocupat locul în rând cu Roth, Jacobi și comandantul Mercer, care era îmbrăcat în uniforma albastră de paradă. Dar mă durea foarte tare inima. Aș fi vrut să fiu acolo lângă Chris, alături de el.

Am observat-o pe fosta lui soție și pe cei doi băieți, zbatându-se să nu-și piardă cumpătul. Mă gândeam cât de aproape ajunsese de viața lor. Și ei nici nu știau.

Era elogiât: *Polițistul erou!*

„Era un tip de la marketing!”, gândeam eu, zâmbind. Apoi am început să plâng.

Dintre toți cei prezenți, l-am simțit pe Jacobi strângându-mă de mână. Și dintre toate lucrurile care mi se păreau puțin probabile să le fac, i-am răspuns. „Dă-i drumul! Părea să-mi spună. Dă-i drumul și plângi!”

După slujbă, la cimitir, m-am apropiat de fosta lui soție, Marion.

— Am vrut să vă cunosc, i-am zis. Am fost cu el când a murit.

S-a uitat la mine cu acel curaj fragil pe care doar o altă femeie l-ar înțelege.

— Știu cine sunteți, îmi zâmbi ea cu compasiune. *Chiar sunteți frumoasă!* Chris îmi spusese că sunteți frumoasă. Și deșteaptă!

I-am zâmbit și i-am prins mâna întinsă, apoi i-am strâns-o.

— A mai spus și că sunteți foarte curajoasă, a adăugat ea.

Am simțit că mi se umplu ochii de lacrimi. După care m-a luat de braț și a spus lucrul pe care îmi doream cel mai mult să-l aud:

— De ce nu stai lângă noi, Lindsay?

Departamentul i-a oferit o înmormântare de erou lui Chris. Cereonialul a fost deschis de sunete de cimpoaie triste, funebre. Și, după șir, s-au aliniat polițiștii în uniforma albastră de paradă. S-au tras douăzeci și unu de salve.

La încheiere, m-am pomenit întorcându-mă la mașină, întrebându-mă în sinea mea ce voi face în continuare.

La poarta cimitirului le-am zărit pe Cindy, Jill și Claire. Mă așteptau.

Nu m-am clintit. Stăteam pe loc, simțind cum îmi tremură picioarele foarte tare. Și-au dat seama că, dacă nu reacționează ele primele, riscam să cedez.

— De ce nu vii cu noi cu mașina? propuse Claire.

Vocea mea se frânse. Abia am reușit să articulez:

— Eu trebuia să mor, nu el!

Una câte una, fetele mă îmbrățișară. Mi-am pus brațele în jurul tuturor și m-am topit în îmbrățișarea comună, cât am putut de strâns. Plângeam toate patru.

— Să nu mă abandonați vreodată, fetelor!

— *Să te abandonăm?* întrebă Jill cu ochii măriți.

— Niciuna dintre noi, promise Cindy. Suntem o echipă, nu știi? Vom fi *mereu* împreună!

Claire mă luă de braț.

— Te iubim, scumpo, șopti ea.

Am ieșit toate patru din cimitir, braț la braț. O adiere răcoroasă ne sufla pe față, uscându-ne lacrimile.

La ora șase în seara aceea, am revenit pe holurile de la Curte. Aveam ceva important de făcut.

În holul de la intrare, aproape primul lucru pe care îl remarci este o placă mare de marmură. Pe ea sunt nouăzeci și trei de nume, numele și datele a nouăzeci și unu de bărbați și două femei care au purtat uniforma SFPD și care au murit la datorie. Un zidar lucrează la placă.

O regulă nescrisă în poliție spune să nu le numeri. Dar în seara asta, eu le-am numărat. Nouăzeci și trei, începând cu James S. Coonts pe 5 octombrie 1978, când s-a înființat Departamentul de Poliție San Francisco.

Mâine se va mai adăuga unul: Christopher John Raleigh. Va fi prezent și primarul, și Mercer. Reporterii care se ocupă cu știrile locale. Marion și băieții. Toți îl vor comemora ca polițist erou. Voi fi și eu atunci.

Dar în seara asta, nu vreau discursuri sau ceremonii. Acum, vreau să fiu doar eu și el.

Zidarul termină de gravat numele lui. Aștept până lustruiește cu șmirghel marmura și aspiră particulele de praf. După care mă ridic în picioare și îmi trec mâna pe marmura netedă. În dreptul numelui lui.

„Christopher John Raleigh.”

Zidarul se uită la mine. Întrezărește durerea din ochii mei.

— L-ați cunoscut, nu-i așa?

Încuviințez din cap și de undeva din străfundul inimii mele răsare un zâmbet. „L-am cunoscut!”

Îi răspund bărbatului:
— Am fost parteneri!

Epilog

LOVITURA DE GRAȚIE

Am învățat în timp că anchetele de crimă au mereu fire întrerupte, cu final deschis și întrebări care imploră să-și găsească un răspuns. Întotdeauna.

Dar nu și de data asta.

Eram acasă într-o seară, cam la o lună după înmormântarea lui Chris. Îmi încheiasem cina de una singură, o hrănisem și o plimbasem pe Drăgălășenia Sa, când am auzit o bătaie în ușă. Un singur ciocănit autoritar.

Nu sunase nimeni la interfon de la parter, așa că m-am uitat prin vizor înainte de a deschide. Să nu-mi vină să cred. Era Nicholas Jenks.

Purta un bleizer bleu peste un tricou alb și pantaloni gri-închis. Arăta la fel de arogant și de nesuferit, ca de obicei.

— N-ai de gând să-mi deschizi? mă întrebă el, zâmbind apoi ca și când ar fi zis: „Sigur, îmi dai drumul! Nu te poți abține, așa-i?”

— Nu, chiar n-am de gând! i-am vorbit prin ușă. Și m-am îndepărtat. Dispari, nenorocitul!

Jenks a ciocănit din nou și m-am oprit în loc.

I-am strigat destul de tare ca să audă:

— N-avem ce discuta!

— O, ba avem! strigă Jenks la rândul lui. Ai *greșit*, inspectore. Am venit să-ți spun.

Am înghețat. Îmi simțeam ochii arzând și ceafa înfierbântându-mi-se. M-am întors la ușă și m-am oprit, cu inima bătându-mi tare în piept. „Ai greșit!”

Probabil zâmbea sau râdea la mine. Îmi aruncă următoarele:

— Sărbătoresc, inspectore. Sunt un tip fericit.

— Nu-mi spune! Pentru că ești iar burlac.

— Păi ar fi și asta! Dar tocmai am vândut în America de Nord drepturile de autor de la ultima mea carte, în valoare de opt milioane de dolari. Apoi pentru film, mi s-au dat patru. Asta nu mai este ficțiune, Lindsay! Ghici care-i subiectul? Ia încearcă să ghicești!

Simțeam nevoia disperată de a-i trage iar un pumn în nas.

— Și mie ți-ai găsit să-ți trâmbețezi succesul? Ce rău ai ajuns!
Jenks continua să rânjească.

— De fapt, am venit să-ți mai mărturisesc ceva. Ești *singura persoană* căreia vreau să-i spun acest lucru. Ți-am captat atenția măcar acum, Lindsay? Ai greșit-o rău, pușor!

Tonul lui era atât de nepotrivit și de sinistru, că mă speria. Nu voiam să vadă asta. Cum adică, *am greșit-o?*

— Ți-aș oferi ceva de băut, dar nu-ți suport mutra! i-am zâmbit în cadrul ușii deschise.

Își aruncă brațele în lături, imitând gestul meu afectat.

— Știi, același lucru simt și eu față de tine. De asta am vrut să-ți spun ție, Lindsay și *numai ție!* Își coborî vocea și șopti: *Chessy a făcut ce i-am spus eu să facă* până la sfârșitul sfârșitului. Crimele? Jucam un joc teribil, minunat. Pereche tragică ucide cuplu fericit, soți și soții nevinovați. Puneam *în practică* intriga unui roman. Al meu. Ai greșit-o, Lindsay. Am scăpat cu fața curată. Sunt liber. Sunt *atât de liber*. Și acum sunt și mai bogat ca înainte!

Mă privi fix, apoi începu să râdă. Un râs care a fost probabil cel mai greșos sunet pe care l-am auzit vreodată.

— E adevărat. Chessy ar fi făcut orice i-aș fi spus. Toate erau așa, de asta le și alegeam. Obişnuiam să jucăm un joc în care le puneam să latre. Le plăcea la nebunie. Vrei să ne jucăm, Lindsay? Ham, ham?

L-am străfulgerat cu privirea.

— Nu te simți un ticălos să joci jocul tatălui tău? Mi-a povestit Joanna.

— Eu am adus lucrurile cu mult mai departe decât și-ar fi imaginat tatăl meu. Le-am făcut pe toate, inspectore, și *am scăpat basma curată*. Am plănuit fiecare crimă. Nu simți furnicături în creștet? Nu începi să te simți ciudat?

Dintr-odată, am văzut că Jenks își punea mânuși de plastic, pe care și le scosese din buzunarul de la haină. „Ce naiba?”

— Și știi că e perfectă și asta? *Nu sunt aici*, Lindsay! Sunt cu târfulița asta dulce și mincinoasă în Tahoe. Mi-am cumpărat un alibi, e deja achitat. Crime perfecte, Lindsay! Specialitatea mea.

Când m-am întors, dând să fug, Jenks a scos un cuțit.

— Vreau să simt asta intrând în tine, Lindsay! Adânc. Lovitura de grație!

— Ajutor! am țipat, dar în același moment mă lovi. Eram

șocată cât de repede se mișca și cât de puternic era.

M-am lovit de unul dintre pereții din living și aproape am leșinat. Martha s-a năpustit asupra lui, instinctiv. Nu o văzusem niciodată dezvelindu-și colții așa. Roti cuțitul și o tăie în spate, chiar deasupra labeli din față. Cățelușa căzu de pe el, chelălăind cumplit.

— *Stai deoparte, Martha!* i-am strigat.

Jenks mă ridică de pe jos și mă azvârli în dormitor.

— Trebuia să mai aibă loc o crimă a unui cuplu de miri cât timp eram la închisoare. Ar fi apărut noi probe și ar fi fost clar că eram nevinovat – că mi se înscenează ceva. După care scriam cartea. Dar Chessy s-a răzgândit și m-a trădat. N-am respectat-o vreodată mai mult ca atunci, Lindsay. Aproape că am iubit-o pentru asta. O dată în viață a dat și ea dovada de curaj.

M-am târât departe de Jenks, dar a văzut că nu prea aveam loc unde să fug în dormitor. Bănuiam că îmi rupsesem o coastă.

— Va trebui să mă omori mai întâi, i-am șoptit răgușit.

— În regulă, rânji el. Aș fi prea bucuros. Plăcerea e de partea mea.

Mă târam pe palme spre pat, pe latura de lângă geam. Respiram greu.

Jenks veni după mine.

— Stai, Jenks! am urlat cât am putut de stare. Stai pe loc!

Nu se opri. De ce ar fi făcut-o? Tăia aerul cu cuțitul în stânga și în dreapta. Dumnezeule, îl încânta treaba asta. Râdea. Încă o crimă perfectă.

Am vârât mâna sub pat, unde legasem un portarm și un pistol, sistemul meu de securitate la domiciliu.

Nu aveam timp să țintesc, dar nici nu era nevoie. Nicholas Jenks rămase uluit, cu cuțitul în aer, ridicat deasupra umărului stâng.

Am tras de trei ori. Jenks a strigat, cu ochii lui cenușii holbați de consternare, apoi s-a prăbușit mort peste mine.

— Să arzi în iad! i-am șoptit.

Am sunat-o mai întâi pe Claire – medicul legist; apoi pe Cindy – cel mai bun ziarist de crime din San Francisco; apoi pe Jill – avocata mea. Fetele au venit în fugă.